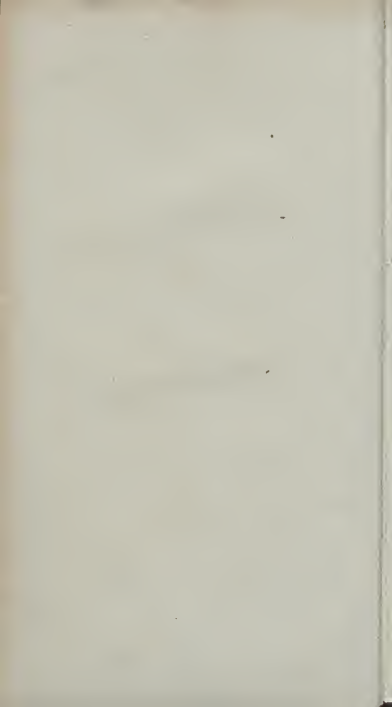

J. 245
Flo

245

Sal

Sálmassöfn

innihaldandi

Sigurljóð, Fæðingar-, Krossskóla- og Hug- vekju-Sálma.

Landsbókafélagið

Kaupmannahöfn.

Prentað í S. L. Møllers og Poppes prentsmidjum.

1834.

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

S i g u r l j ó d

um

ú p p r i s u

Drottins Vars Jesú Krists **frá daudum,**

orft af

Gísa Kristjáni sál. Jóhannssyni,
Prófasti í Mýra-sýslu og Sóknarpresti til Stafholts og
Hjarðarholts safnada.

Kaupmannahöfn.

Prentud í G. E. Møllers prentsmidju.

1834.

I öllum efnum haf minniesastann Jesúm Krístum,
uppvakinn frá dandum.

2 Tim. 2, 7-8.

Sálmaförf. þad, sem við hérmed leggjum á flaut ydvar, elstudu og heidrudu landar! hefir inni að halda flokka þessa:

- 1) Sigurljóðin edur Sálma um upprisu Drottins vors Jesú Krists frá daudum, samín af Síra Kristjáni sál. Jóhannesyni, Prófasti og Presti til Staðholts og Hjarðarholts safnada.
- 2) Sæðingar-Sálma, gjörda af Síra Gunnlaugi sál. Snorrasyni, Presti til Helgasells og Bjarnarhafna safnada.
- 3) Krósofskóla-Sálma, orðta af Jóui sál. Einarsyni, Rector við Hóla skóla.
- 4) Sugvefju-Sálma, samda af Sigurði sál. Jónssyni.

Ngæti flokka þessara er alkunnugra enn frá þussi að segja, þared þeir um lánngann aldur hafa brúladir verid í heimahúsum sem upplifgunarmedal andagtar og gudræfiligra tilfianinga. Þesum við optfínnis verid bednir um og áfýstir til af gudræfnum og málsmetandi monnum að láta einn eða fleiri af flokum þessum á prent útgánga, og þared sumir hafa bedid um þenna adrir um hinn af ofannefndum flokum, svo þóktumst við ekki betur géta fullnægt almennings vilja, enn að gefa þá alla út í einu safni. Þesum við þó hagad útgáfu þessari þannig, að 1ti og 2ar flokkur gétur flilist frá 3ja og 4da flokki, og er þad gjört þeim til vilja, er málste tynnu að ófla þess eina hluta en ekki hins. Við þesum

engu ordatiltæki vogad að brjála í Sálmasafni þessu, þótt
sumstadar kynni að sýnað þarf á því, og máfke betur að
fara, heldur hefur það prentað verid ordrétt eptir heim
fyrri algengu útgáfum. Rétttrítun hófum við lagad eptir
feinni tímum, samkvæmt þeirri reglu, sem við fylgt hófum
að undanförmu við andlegra bóka útgáfu; en þarí hófum
við brugðid út af vidtekinni venju hjá' oss, að við hófum, að
dæmi Dana, látid sérhverja hendingu byrja með upphafsstaf,
í því stýni, að almúgi og lítt vanir faungmenn sídur stýldu
villast í faung og stípta rángt hendingum og þannig fara útaf
lagi; þótti okur þessi aðferd ráðligri enn þin að stípta
hendingum með fömmum, er opt villir meínágu og samheingi;
vonum við að goðfúsir og stýnugir menn muni eeki víta okur
fyrí þessa nýbraitni. — Gefi það goður Gud, að þetta vort
fyrítæki mætti þéna hönum til dyrdar, en yður öllum til
æstiligustu fálarnota!

Raupmannahöfn, á Festudaginn lánga 1834.

G. Oddason. Þorg. Gudmundason. P. Helgason.

1. Sálmur.

Um Jesú dauda og uppreisn.

Lag: Jesú! þín minning mjög sæt er.

D! Jesú, Jesú, Jesú minn! Eg hafi séð blóð-feril þinn, Og hann rakid uppá kross-tréð, Ofan síðan í grafar-bed.

2. Eg óttadist nær sál mín sá, Son Guds hängeandi krossi á; Þyrst eikín græna fólade, Falla mundi hid þurra tré.

3. Um Drottins mikla ástarrád, Ei féð eg réttum skilning náð, Þyrr enn Guds Andi andlegar Dpnadi fyrir mér ritningar.

4. Ad af Föðurnum útgenginn, Og í heim kominn Lausnarinn, Vid heiminn skilja ætti enn, Og til Föðursins víkja fenn.

5. Hann kom til jarðar himnum frá, Hann þíndist jörðu flatur á, Aftur af jörðu upprættur, Í jörðunni var greftradur.

6. Ur jörðu síðan uppreisinn, Af jörð uppsteig í himininn; Dptar til jarðar eins ei fer, Í skýum himins jörð dæmer.

7. Stærsta má þykja undur ofs, Ad Lífshöfðinginn deyr á kross; Andanna Drottins heilagt hold Hvílir andvana í djúpri fold.

8. Augrafi Jacob við affspurn þá, Ad Jóseph lífs ei mundi sjá. Það er elstunuar einkenni, Ad styrja vin sinn deyandi.

9. Einka vin, Jesú! ertú minn, Eg má hryggjast við dauða þinn, Næst af því eg hans orsök er, Afbrot mín réðu bana þér.

10. Eylif dauða-sök á mér lá; É minn stad géðstu, Drottinn! þá Allt straffið tókstu uppá þig, Og dóst svo, Jesú! fyrir mig.

11. Hefdi vald dauðans haldið þér, Huggun af þínum dauða mér, É mínum dauða ei gjæfist, Nú væri sáluhjálpin mist.

12. En nú er bana-broddurinn Brotinn, og slitin her-fjotrin, Dpnud dýblifsa, útdregnir Ur heljar gryfju fángarnir.

13. Jesús Krístur upprifinn er! Englar og menn það votta mér. Þengur eðli þess lifanda Leitum í reit framlidinna.

14. Haus gróf leg-steinn afveltur er, Og allur þungi af hjarta mér. Ond mín víðlifnar andlega, Af trúar-sjón míns Lausnara.

15. Þín áfýnd, Drottinn! deyande, Døpur og söl á krossins tré, Er nú skjærari sól ad sjá, Síðan þú uppreist dauðum frá.

16. Bort yfirbragð þótt afmindi, Eitthvört sinn dauðans harmkvæli, É lífs upprisu verðum vér, Þor Jesú! aptur lífir þér.

17. Nær augun lykjast líkamans, Litur vor sál þinn dýrdarglans; Hold þó jördunni hvíli í, Himnast vegsemd er búin því.

18. Þú varst dauður, sjá! þú lifir; Þau sömu fjör er fengin mér, Eg mun lifa (þó eg deyri) Í Paradísar fegnudi.

19. Lifandi Drottinn! léna mér, Hvört laung eda stutt mín hervoist er, Slutdeild upprisu fyrstu að fá, Fridar afgáangi síðan ná.

20. Í sameining með sjálfum þér, Sætasti Jesú! haldu mér; Abati dauðinn er mér þá, Nær í þér lifa og deya má.

21. Unn mér svo, Drottinn! athuga, Upprisu þína og viðfrægja, að túnga mín og sinni sé, Samstíllt lofgjörðar hljóðfære!

22. Dýrd sé þér, Jesú! deyandi, Dýrd sé þér í gróf hvílandi, Era sé þér upprifandi, Og eynífliga lifandi!

2. Sálmur.

Jesú upprisa er veggisamlig.

Lag: Sá frjáls við logmál fæddur er.

Af því vor Jesús leiddi í ljós, Lif frá dauðum rífsandi, Dýrd, vald, fráptur, heidur og hrós Hönum ber ævarandi.

2. Sterkur óvinur stríddi á, Sterk var hárdestjan líka, Mikid stríddid, en mestur fá, Er mátt yfirvann slíka.

3. Begseld David af verki bar, Vard Goliath sigradur, Ísaí sonar íþróttar Ísrael naut frelsadur.

4. Dætur Zíons í dansinum, Um Davíðs arfa sýngi: Dýrstann vann sigur á Djöflinum, Drottinn vor Lífshofdingi.

5. Þín-vid Egyptó forðum frá, Flutti Gud herskaranna, Meður útréttum armlegg þá Gyddi hóf sfiandmannanna.

6. Daudans þrældómi ofs færði frá, Frelsarinn allra manna, Upprisandi nam nidurslá Mauda-port helvítanna.

7. Dspúngir Mósis armlegger Eeki kunnu sér valda, Jesús þó frægri allum er, Einn nam hann figri halda.

8. Grafar vaktarar detta í dá, Drottinn jörðina hrærir, Englar boda upprisu þá, Sem alla gleði nærir.

9. Forsmánar slitin slitin er, Farinn þrossins nafleiki, Hátignar-skrúð vor Herra ber, Frá holdsins numinn veiki.

10. Einn þá Jósuá sigur vann, Sólin þyr standa réði. Engann dag finnum, utan þann, A hvörjum svoddan stéði.

11. Betri dag finnum þó enn þann, Þann Gud tilbúa réði, A honum Jesú upprisan I sigurs vegs-fernd stéði.

12. Sigur Drottins svo frægur finnst, Ad fær hvörgi sinn maki, Sigrara engum svo til vinnst, Sigurhrófs vegsfernd taka.

13. Lif og forklárun Lausnarans Þær fylling allra gæða, Um hans sigur og æru-frans, Ei, sem ber, kann eg ræða.

14. A himni, jörð og undir fold, Mú kné þeim Drottni hneigi, Sem úr jörðunni hóf sitt hold, Héd-anaf deyr aldrei.

15. Þann, sem mig dauðans fjotrum frá Frelsti með líffins hreyfði, Stærsta Sigrara' eg meta má, Mætt hans og náð eg treyfi.

16. Þó eg fenn leggist líf í fold, Líunn af héraðs víðinni, Vát, ó Jesú! mitt hljóta hold Blutdeild í vegfemd þinni!

3. Sálmur.

Jesú upprisa er grundvöllur trúarinnar.

Lag: Sælt er þeim sjálfur Gud.

Húss undirstöður hyggjast best Húsa forsmidir vanda, Ad hvað helzt, sem þar á byggist, Þvífyllt funni standa; Dpt steypi-regn Dg stormur megn, A stóru húsi dynur, Best grundvallad, A bjargi það, Bilar samt ei né hrynur.

2. Andleg Guds bygging erum vér, Dg hús Drottins lifanda, Traustur mátt-stólpi trúin er, Tryggj-liga þarf standa, Hjálpræðis á Hellunni fá, Heitir svo græðir lýða; Yfir stein þann, Uppbyggður mann, Eðli þarf falli fólða.

3. Gud hefir sjálfur grundvöll þann Gjört og lagt Kristni sinnar, Þegar hann gaf ofð Gud og mann, Af gnægd miskunarinnar, Dg Jesús dó, Upp-risinn þó, Aftur lifandi séður, Af englunum Dg mönnunum, Yppurstu vegfemd meður.

4. Jesú Kristi upprisa er Undir-rót trúar minnar; Eins sem Postulinn auglýser Drd prédikunarinnar, Von og trúin Bæri þrotin, Vélud og ónyt bæði, Ef Drottinn fá Ei dauðum frá Dásamliga uppstæði.

5. Sérhvorr í Jesú sofnadur, Saunliga væri taptur, Ef hann þíndur og andadur, Ei hefði lifnad aptur; A þann Kristum, Ef vér vonum, Ei nema hér í lífi, Öllum má þá Dsð aumri tjá, Einkum í daudans lífi.

6. Af trú réttlætíng ordin er, Dsð til réttlætis hefur Dýrstur upprísid Drottinn hér, Drottins upprísa gefur Sonnum um þad, Sé nú borgað, Synda gjald allt, áncægdur Gud útleiddi, Af grófinni, Sinn gæðsku Son frídægður.

7. Kristur písl sína á krossins tré Kvad fullkonnada vera; Þad ord trúna með þeim hætte Því má örugga gera, Ad upprísinn Er Frelsariinn, Og fyrir sjónir leiddur, Afmáð syndin, Gyddur daudinn, Og líffins vegur greiddur.

8. Ef Jesú Kristi upprísa Einhvorr ei trúa réði, Enga huggun né áncægu, Enga samvitsku gleði, Hafa kann sá, Hórsinn er frá Himna Guds lífi besta, Þídur skip-brot, Þíð líffins þrot, Þendur í stadnum vesta.

9. Trúar hönd mín þér tekur á, Eg tilbið hástígn þína, Drottinn upprísinn daudum frá! Dagliga sálu mína Þýfir tign þá Og segurd sjá, Þadirinn frýnt þig hefur, Þfurmyrkvad Augna-ljós þad Unun hjartanu gefur.

10. Kvinnum mættandi kvaddi þær, Komnar til grafarinnar, A degi snemma Drottinn skær Dýrðar upprísa-sinnar; Otta þeim frá Gló öllum þá, Andligri huggun náðu, Lengi veik trú lífnadi nú, Laufnara sinn tilbáðu.

11. Mitt vesælt líf í veröld er Begur til grafarinnar, Sífelbt, ó Jesú! mæt þú mér Med fvedju náðar þinnar, Styrk mína trú, Ad stöðugt sú Stefni á líffins vegi, Sé tafmarkið, Hefdar-hnossið, Houdlad á efsta degi!

12. Líf og upprisa ertú mín, Endurlausnarinu bestli! Líf fær mín trú af lífi þín! Lífgunar-kraptur mesti, Wedstu þinnar Upprisunnar, A mér hríni deyandi! Mín síðarsta Mun upprisa Mig þá verða gledjandi.

4. Sálmur.

Jesú upprisa er sannarlig.

Lag: Fadir vor, sem á himnum ert.

Svo sannarliga sem á kross Sonur Guds deyði fyrir oss, Svo víst upprísinn er hann nú, A þessu byggist heilög trú. Thómas postuli ei trúði um sinn, Til eru þó verri dæmin.

2. Þó vér nú augum þessum med Penna Jesum ei fáum séð, Sælir í trúar sjóninni Segjast megum og voninni, Lífir um eyllifó Lausnarinn, Lofadur sé hans krapturinn!

3. Eg held ad sonnu enginn sé Hjá oss þeim sannleik neitande, En ef vor trú kann áreitast, Atklérir þarf ad vera fast, Banti lampana viðsmjör á, Verða þeir út ad sloðna þá.

4. Enginn sjúkdómur eda neyð, Ekért mótkast í lífi og deyð, Svo stórt tilfalla kríðnum kann, Ad kunni ei Jesú upprisan Sínum med krapti sigra það, Sannleik hennar því dáuast ad.

5. Af því við Drottinn erum vér, Í Jesú dauða forlíftir, Í lífi hans vér eigum þá, Enn stærri lífsins frelsi að ná; Upprisu þrapt hans allra best Dfs að þekja því gagnar mest.

6. Dödni vort megn og döfni hold, Deyi lífsami og verði mold, Upprisa Jesú orka má, Dfs dauðanum að kalla frá; Sannleika þann ofþ sanna ber, Að sonn upprisa Drottins er.

7. Jesú upprisu sönnun sést Af sönnu spádóms orði best, Hún var forðum tíð heiminum Hulin í fyrirminunum; Sagði fyrir fram sína trúr Son Guds upprisu jörðu úr.

8. Sama flíra hans sveinar frá, Samt aðrir þeir hann fengu sjá, Kallar líka sem konurnar Og Kristí grafar vaktarar; Sannleik englarnir sanna þann, Að Sonur Guds upprisa vann.

9. Fimmfinnum degi fyrsta á Þrölsfarinn lét sig heyra' og sjá, Framvegið líka fimmfinnum, A fjörutýgir dögum; Dólf sú í burt öll tvímælin Dúfold hans auglýsingin.

10. Guddómleiki vors Herra hér Hærstur upprisu vottur er; Rotnan funni ei sjá að sjá, Sem heilagur var jörðu á, Guds Son menn lögðu í grófsina, Guddómlig uppreis persóna.

11. Líkama' og sálar sambandið Sundursleit dauðans of-ríkið, En persónulig einíngin Ei mátti sundrast nokkurt sinn; Er persónulig upprisan, Upprisa Gud og madur vann.

12. Upprisa líka Lausnarans Lítur að medalgaungu hans, Annars hefdum ei fengið frið, Né

Fædurinn kunnad sættast við. Kristur leid fyrst og átti inn Eptir það ganga í himininn.

13. Sína fyrst enn Guds Son fól end I síns blefsada Fædurs hönd, Allt fullkomnad úthrópa réð, Sem afgjört skylði hans þínu með; Gégnum dauðann til gleði hann Guds réttlæti því leida vann.

14. Af svoddan rólum sjáum vér, Sannarliga upprisinn er Drottinn vor Jesús dauðum frá; Dá send enn gjört að skoda þá Hónum til lofs og heidurs ber; Hann virðist þar til stjórna mér.

15. Síðarst gef þú mér, sæll Jesús! Sjá og reyna að lifir þú, Þegar lífs þrapti þínum með Þú opnar svo mitt grafar bed, Að eg til lífs upprísandi, Um eyníð sé þig lofandi.

5. Sálmur.

Jesú upprisa sannast af Spádómunum.

Lag: Lifandi Gud þú lít þar á.

Spádóms orð forðum lénad lýð, Lifist blysi skínandi; Nú er dagstjarnan dáða fríð, Dymm hjörtu upplýsandi. Ritningarnar ransaka ber, Rétttiliga þær finnum vér Dfs Jesúm afmálandi.

2. Sinnar upprisu sonnum fann Son Guds í spádóms-greinum, Og þær sjálfur úthýða vann Angrudum Lærisveinum; Þá brunu hjörtu þeirra fyrst, Þeir trúðu síðan rétt á Krist, Með ástar anda hreinum.

3. Fyrsta Guds náðar fyrirheit, Fólgið í spádóms orðum, Upprisu Drottins um, eg leit Af Móse

ritad forðum: Hoggorms í sundur haus molar Heilaga sæðid þvinnunnar. Náð það stóð rétt í skordum.

4. Margir Spámenn um Messíam Mér Drottins ráð tilkynna; Einkum þó hjá Esajam Upprisu hans má finna: Ad nær sig hafi útgéfid, Til offurs fyrir mannfynid, Skuli hans lif ei linna.

5. Sami Spámadr segir enn: Séu þeir helgidómar, Og mistunsendir allar senn, Um Krist sem Kristin rómar, Í Guds sáttmála allt stadfest, Eyllifiga svo viðhaldest. Sú forsoðn sagurt hljómar.

6. Þessa máls-grein, það merkjum vér, Og mindugleik skriftanna, Helgur Páluð sér hagnýter, Herrans upprisu' ad sanna: Erfða-ríki féð eyllift fá, Upp hlaut því rísa daudum frá Konúngur Konúnganna.

7. Endurlausnarans upprisu Um spáir David lífa: Herrans náttúru helgustu, Hann tjáir orsoð lífa, Ad mátti ei rotna holdid hans; Holdfúla veldur daudligs manns Edlis ránglætid rísa.

8. Fleiri roð mörg hér finnast til, Framsoð i spádóm hreinum; Mins Jesú orða' eg minnast vil, Mæddum fyrir hans sveinum Hann tér: það á, sem mæltu af mér, Móses, Spámenn og Sálmarner, Sannast í sínum greinum.

9. Þitt sannleiks ord, minn sæli Gud! Er sannarligt dýrmæti, Gjörvöll þín stjórnr er grundvöllud A góðsemd og réttlæti, Þú er húsfaðir hærsti fá, Heimamenn þína er lætur fá Gamalt og nýtt sælgæti.

10. Nu Guds fyrirheit eru já, Í vorum Jesú læra; Allar hans spár uppfylling ná, Af því skyld-

um vér læra: Allum að treysta orðum hans, Alla snerti þau hagi manns, Hreldum mest huggun færa.

11. Svo sem Gud hefir efnat það allt, Er fyrir hét sínum lýdum, Eins vætist líka ófallvælt, A hinum seinni tíðum, Hans orð vora upprisu um; Eptir þeim gleði-tímanum I traustri trú vér bldum.

12. Leid mig, Gud! sannleik allann í, Orð þitt svo skilja meg, Einnig framleid mig eptir því, A réttum líffins vegi! Gef mér, Jesú! svo þekja þig, Þekkir þú síðan líka mig A holds upprisu degi!

6. Sálmur.

Jesú upprisa sannast af fyrirmyndum.

Lag: Krists er koma fyrir höndum.

Þótt heilög ritning ræði Meyndar margt efni um, Og ofþ Guds Andi fræði, Með hmsum frásögnum, Af brunni einum flýtur, Einn tilgangurinn er, Allt til þess eina lýtur, Að Jesúm þekjum vér.

2. Kjarna ritninga kalla Kristum vorn Jesúm má, Yndælt skal ofþ því falla, Dpt þær að heyra og sjá; Fórnið forna sáttmála Frambodu flugga þann, Svors trúud sérhver sála Sed fær nú líkamann.

3. Fyrirmindanna fjöldi Fyllingu hefir sed, Er á alldanna fvaldi Dffrad Páskalambed; Þíndur, deyddur, frá dauðum Drottinn upprisa vann, Féð ofþ svo frelsi af naudum, Frid-land og himna rann.

4. Fyrirmindun fyrst talda Frelsarans upprisu, Eg má vel Aldam halda I flöpunar-verkinu; A jörð lá andar-vana, Af jörð mindað hans hold, Líf- andinn lífnefjuna Lífandi reyfti úr mold.

5. Gjörðist Guðs Sonur maður, Gefinn of þeim hinnum frá, Er dæinn og jafnabur Eptir holdinu frá; Eptir andanum aptur Sig endurlífga vann; Of þann hann upprisu fraptur Eyllist líf gefa kann.

6. Adra fyrirmind innum Upprisu Drottins þá, Er á Ísaak finnum, Og Páluð víkur á: Födur síns hann í huga Hét daga látinn þrjá, Abrahams trú ofluga Aptur lífs fék hann sjá.

7. Fyrirmind þriðja færast Frelsarans upprisu, Ur skordum ei sem bærist, Auglýst í ritningu: Þrjá daga bál þó bídi, Í breiðt djúp varpadur, Frelsi úr fífljar kvíði Fék Tónas spámadur.

8. Hulinn í dauðans djúpi Drottinn þrjá daga var, Heljar umvasinn hjúpi, Í hjarta jafdarinnar; Aptur í æru-standi, Upprisinn dauðum frá, Sig á lífendra landi lét bæði heyra og sjá.

9. Jóseph bar sít all-sára, Settur í fanga rann, Hlaut síðan hefð mjög klára, Hann varð landsbjörn-ar-mann; Frá ángist útgángandi, Eðsta tignar nafn ber, Jesús jafnan ríkjandi Jakobs húsi yfer.

10. Bygging musters mæta Má nefna síðara, Smind upprisu sæta Bors Endurlausnara; Hlaut dýrd frá helgi statur, Hinum fyrra af bar. Frels- arinn forkláradur Fríðari' enn áður var.

11. Eg hef nóg, eg veit lífir, Endurlausnari minn, Mig skal því aldrei yfir Dýfast falla dauð- inn. Smind upprisu sinnar E síni Drottinn mér! Ego megi' eg gladdur minnar Minnast, nær lífid þver.

12. Í þín herbergi inustu, O Jesús! leid þú mig, Mín í náðinni minnstu, Mér leyf að skoda þig, Í

trúnni á þér taka, Glim flæða finna þinn, Sætt í þér sofa og vaka, Sálar unnusti minn!

13. O Davíðs ættar-blómi, Uppá Guðs hafinn stól, O Drottins býrðar ljómi! Dagsljarna skær og sól, O minn Jesú ástæri! Upprisinn daudum frá, Þér eg þaðlæti færi, Þig prisa, Amen, já!

7. Sálmur.

Jesú upprisa fyrirmindud með frumgétningum gamla Testamentisins.

Lag: Guði sé lof, að nóttin dymm.

Einn frumgétningur frá daudum er Frelsarinn, Af sínum dauda upprisin.

2. Frumgétning's nafn á fyrri tímum fagurt var, Meðal Ísraels ættkvíslar.

3. Atti frumborinn einn tvo hluti í arf taka, Mót sínum bræðrum samfedra.

3. Einn frumgétningur eptir fæðurs andlátid Tók herradæmi hússins við.

5. Hann skyldi millum sinna bræðra sjálfráða Arsinum líka útskipta.

6. Fæðursins kraptur fyrsti nefnist frumgétinn; Svo kallar Jacob soninn sinn.

7. Lil síns frumgétna sonar ærna elsku bar Fadirinn, svo sem vonligt var.

8. Af sína Guð til Ísrael svo votta vann, Einn frumgétning hann sagði hann.

9. Það hjærsta' Egypptum Drottinn felldi í daudans bad, Voru frumburdir þeirra það.

10. Allann frumburd hann eignadi sér uppfrá því; Í hans stad síðan einn Levi.

11. Frumgétningur hét forðum allt hvað af mjög bar, Hvört heldur gott eða vondt það var.

12. Ad allrar flépnu frumgétningis nafn Frelsarinn ber, Einkum hans guddóm áhrærer.

13. En þá frumgétinn af daudum hann er nefndur, Mest ávísast hans manndómur.

14. Um hans persónu eru samt þeir orðshættir, Bádir í ritning brúladir.

15. Allrar flépnunnar frumburd Jesúm játum vér, Því fyrri' enn flépnan öll hann er.

16. Enn frumgétinn af daudum nefnast Drottinn kann, Af því ad fyrstur uppreið hann.

17. Um sex manneskjur ræða' ad sonnu ritningar, Adur frá daudum uppreistar.

18. En enginn slíkra uppreið þó af egin dád, Lausnarans féð þá lifgæd náð.

19. Þeir risu og upp til þessa lífs, og áttu enn Eitt sinn deyja, sem allir menn.

20. En vor Jesús, af egin frapti, er uppreisinn; Deyr aldrei framar Drottinn minn.

21. Einn frumgétningur af þeim daudu og einn Herra, Sinna daudligu sam-arfa.

22. Guds fyrsti fraptur, elstu-Son og erfingi, Arfi dýrðar útbítandi.

23. Ad frumgétningum Guds nú erum gjördir vér; Síft þá virðingu selja ber.

24. Erfdin er stór, þar sjálfur Gud vor arfur er; Arfleifd hans Sonar erum vér.

25. Nú, lát of, Drottinn! njóta þess, að
nesaunsi væri Brædur þín Sonar, börn þín kær.

26. É lifi og dauda er mín huggun, ó Jesú!
Að frá daudanum uppreist þú.

27. Mér skal ei dauðinn halðid gæta, heldur
enn þér, Gladur eg því í friði fer.

28. Hólpinn í von og sæll um eyllíð segjast
má Sérhvorr, er trú þig setur á.

29. Með því þá Drottins ættleiðingur eg nú
er, Himnanna arsléið hlotnast mér.

30. Veit mér, Jesú! við von þá lifa og sofna
um síð, É býrd upprísa' á dómsins tíð!

8. Sálmur.

Jesú upprísa fyrirminnd með frumgróða gamla
Testamentisins.

Lag: A þér, Herri! hefi' eg nú von.

Þorri fáfræði viðhjálpar Þor Gud, nær fagarar
líkingar, Uppá hluti há-mæta, Þyrir sjónir Dfs
framleidir, Svo fáum skilnings gæta.

2. Andi Drottins sitt orðfærið Einatt lagar
að manna síð, Og dýrflu leyndar-dóma, Svo upp-
lýser, Að sjáum vér Sannleikans fagur-blóma.

3. Trúar hlýðnin alleina á Að meðtaka lær-
dóma þá, Er skilning yfirganga, Svo skyldugur Sé
hvorr maður Sitt hyggjuvit að fanga.

4. En nær Guds orð svo uppbirter Einn leynd-
ar-dóm, að megnunum vér Andana glöggt aðgreina,
Skilning og trú, Mátt maður þú; Með lærðómi
fameina.

5. Enginn heidinn heims-spekingur Hefir gífist svo forvitur, Alls holds upprisu að þekkti; Fálmuðu þeir, Einn öðrum meir, Numt hyggju-vit þá blekkti.

6. Samt er náttúru ríkið ríkt Rétt margra hluta, er votta slíkt, Um vídt veraldar stræti; Þau furðuverk, Evi mörk og merk, Renn þótt sjaldan adgæti.

7. Rétt sem af draumi vöðnum vér, Bid of nær Andinn hræra fer, Og upplýsingu gefur; Allt slím dregst þá Augunum frá, Er þau fyrir blindad hefur.

8. Uppá Guðs Sonar upprisu, Af sáð-lands fyrstu Korn-skéru Dfs Páluð ímind færir; Um sannleik þann Yndiligan Orðum þvilískum tærir:

9. En nú er Krístuð upprisin, Orðinn svo þeirra frumgróðinn, Sem að sofnadir eru; Evi rísa upp þeir Eins síðar meir, Í sinni röð og veru.

10. Svofeldt lögmað Guð sjálfur gaf Sínu fólki, Það skyldi af Landsins sögrum frumgróða, Hön-um ó-tregt Dffur árlegt Um sömu mundir bjóða.

11. Í prestsins höndur ávört þann Afgreidda skyldi hværr einn mann, En hann hön-um veifadi Sérhverja' átt í, Og svo með því Sjálfum Guði helgadi.

12. Allur varð landsins ávörtur Ísraels fólki bleffadur, Eptir offurs-gjörd slíka. Fleiri hluter Ad-hniga hér, Hvorra vér gætum líka.

13. Á fyrsta degi umgétin, Eptir Páskadags Sabbathinn, Veifunar vidhofa skæði; Sama dag á Þor Drottinn frá Dandum uppstanda réði.

14. Um heimsins fjórar áttir er, Af Drottins þjónum síðan hér, Sannleikur sá víðfrægdur, Ad upprisin Er Frelsarinn, Og Gud við heim fríðþægdur.

15. Allur Guds náðar ávörtur, Allum því verður blessaður, Sem offra Drottni einum, Allann gróða Andans gæða, Í trú og hjærleik hreinum.

16. Fræ hefir margt í foldarbed Fallid, og mikinn ard géfð; En í jörd sér þá sáði Einn Gud og mann, Uppspretta vann All blessan heimsins láði.

17. Í jurta-gardi Jósephs var, Jesús grafinn, og gjörðist þar Agætasta uppkéra. Fyrir né síðan, Alls enginn vann Afur svo frjófgun bera.

18. Kvíð ei, sann-kristni maður minn! Í mold þó sáist líkaminn; Vertu' í voninni gládur, Sem ávörtur, All-blómgadur, Þú uppris forkláradur.

19. Þitt hjarta' ef Drottins afur er, Og Andans gróða sætann ber, Máttu þar æ við una, Þér Frelsarinn, Lífsforinginn, Farsælir upprisuna.

20. O minn Jesú! innplanta mig Aldin-kvíst. Frjófgann svo á þig Ad mikinn ávört beri! Og eylist líf, Eptir heimsins líf, Í himnadyrd uppkéri.

9. Sálmur.

Jesú upprisa, fyrirsgd af þónum sjálfum.

Lag: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Nénniteikn Jesú ástar er, Elskendur sína víður, Ad fyrirfram þeim auglýser, Allt hvað heill þeirra stýður; Einum minna, en öðrum meir, Einsog naupurstin krefur, Og borid géta allir þeir, Utdeilt pundunum hefur Vor Gud, sem vísdóm gefur.

2. Alla hvad snertir, öllum hann, An mann-
greinar tilkynnir, Sérslagi þó sérhvörn mann A
sína skyldu minnir, Orðskvidu stundum úttalar, Dpt-
astnær ljóst þó rædir; Eptirlíkingar ef brúkar, Ut-
skríngu þær gædir. Evo Jesús sín börn frædir.

3. Þegar eidsfestum ordum með Eitthvad Drott-
inn framsetur, Ds vill hann hafa uppvakð, Ad grunda
svoddan betur, Evo sem vigtugann sannleika, Sem
trúar-hlýdni krefur. Efni sama tídt ítreka Ef Jesú
þóðnast hefur, Eptirtekt ofs það gífur.

4. Samleiks vitni Guds Sonar má Sannliga
heita meira, Enn allt hvad mannlig eyru fá Annar-
stadar ad heyra. Talad af himni ord hvört er, A
jörd sem Drottinn rædir; Himni og jörd því heyra
ber, Hann hvorsu vel uppfrædir, Og deyfd andliga
grædir.

5. Ds það gudspjöllin auglýsa, Dpt Jesús fyrir-
sagði, Hann ætti deyja' og upprísa, Eid þar vid sein-
ast lagði; Skildist hans sveinum þó ei það, Þeim
var sú hulin ræda; Hvört fer þú? spurdi enginn ad,
Uppfyllti hjartad mæda, Í stad gleðinnar gæda.

6. Holdlig skynsemi er harla treg Herrans ord-
um ad trúa, Frá sinni villu á sannann veg Sér
vill ei láta snúa; Röckrir forsmá og lasta' um leid
Leidsögu Drottins Anda, Heimsku sinnar fram-
hlaupa skeid, Hneirlast, treyskir móístanda Orði Rífs-
ins lifanda.

7. Willnst Gyðingar verft í því, Þeir væntu
eins Frelsara, Sem hafa skyldi heimi í Hátign og
mekt ævara; Sjálfa vors Jesú sveina það Súrdeig

inntekid hafði, Þeir suðu því í sorgar-bað, Evo þá
örvænting vasði, Í gróf þá Guðs Son tafði.

8. Þegar Jóhannes línlof leit, Þiggjandi í gróf-
inni, Ei fann þó Jesúm í þeim reit, Einkum féll
honum í sinni: Mundi af höndum manna hann
Med leynd burt-tefinn vera; Skrifstirnar þá ei stjálja
vann, Er stjöldi hann samanbera, Og rétta grein
á géra.

9. Stólpur Guðs Kyrkju stadfesting Sterkustu
þurftu hljóta, Sem báru hans ord um heimsins
hring, Hvors enn vér fáum njóta. Ad Jesús dó,
sáu ótal menn, Yfir því hugann fjættu; En ad
hann væri upprifenn, All-fáir lengi sættu, Móti því
margir þrættu.

10. Flædd Jesú munni engin í Er fundin
nockru sinni; Hann er trúr vottur; hofum því Hans
vitniðburd í minni; Náð á hans varir úthellt er,
er hunangi sætara, Drd hans í hjarta og munni
mér, Mér skal ekkert ljúfara, Enn taka á því vara.

11. Segir of til þess sannleikann Son Guðs,
ad honum trúum, Dýrðad lídast eðli kann, Ef baki
ad ljósi snúum; Spornum því myrkra villu við,
Þors Jesú ordin lærum, Um morgna kvöld og mid-
degid Med þeim sálina nærum, Avörtinn af þeim
færum.

12. Eins fyrirsegn, sem uppfylling, Upprisu,
Jesú! þinnar, Er mín hjarta endurnæring, Einkaf-
lif trúar minnar. Fyrr flulu himnar forganga, Enn
falla á jorðu funni Drdin, sem gjördir út-tala; Er
því stjöldt þeim eg unni, Þau hafi í minni og munni.

13. Hvað skal mitt stilla harmastíð? Hvað dauðans sefa kvíða? Hver er mín dírð á dómsins tíð? Drottinn! þitt orðid blíða. Mægi heims vífi mér í frá, Minnst henni því eg sæti; Bardhaldi mínu eg stend á, Orða míns Jesú gæti, Þau eru mitt eptirlæti.

14. Lof sé Gudi, er lét mig sjá, Lífs-feril orða sinna; Lof, Jesú! sem mig leysti frá Lífs straffi synða minna; Lof helgum Anda, er lét hjá mér Líf andligt kvíða, hrærað; Lof Þrenningunni, er svo um sér, Sama líf kunni nærað, Til lífs eyllis framfærað!

10. Sálmur.

Jesú upprisa bodast af Englunum.

Lag: Upp, upp, mín sál.

Edi veit eg, Hvort eginleg Englar Guds heiti bera, Heil fáa þá I helgri strá Heyri' eg nafngreinda vera; Andar heita, Edlis þeirra, Er þar við kénndur blómi; En Engils nafn, Þeim er samjafn Embættis tignar sómi.

2. Andar Guds þeir, Einn öðrum meir, Med erindum hans fara, Þbjusamer, Umsýlkja sér Utvaldra Drottins skara; Samlags þjóna Santrúðra Sig vilja nefna láta, Yfir-kóng sinn, Einn Jesúm minn, Allir tilbidja og játa.

3. Trúsinnum Hæst tilnefnum, Trúhyndann Engla skara, Hafa stundad Og hátígnad, Hér á jörd, vorn Lausnara. Sjálfs holdtefning, Síðan fæðing Son-

ar Guds votta náðu. Jóseph þrifvar Jafuframti englar Jesúm í draumum tjáðu.

4. Eptir flæðar Yfirunnar Dvinarins freistingar, Dýrra engla Dýggiliga Drottnei þentu fylkingar. Þá við daudann Stríð háði hann, Heilags Engils styrk þáði; Eins steini' er lá A gróf, þar frá Engill burtfæsta náði.

5. Rád víðóms var, Ad votta' Englar Dors upprísi Frelsara, Og sögnud þann, Frábæraftann, Fyrst byrta kvenna flara. Svo hátigna Sannleiksboda Syni Guds brúka hlýddi; Sigurs lýsing, Sigurvinníng, Sigrarans þvísit þrýddi.

6. Sidarst Englar, nær svo að bar, Son Guds til himna vendi, létu sig sjá, Þjós-flæddir þá, I Þausnarans erindi. Háir vottar Herrans tignar, Hjartans þá ebla fæti, Ad upprísin, Fyrir alnátt sinn, Er vor Frelsarinn sæti.

7. Eru vitrir Guds Englarnir; Eðli kunnu gleggvara Drd líffins tjást, Sem að má dást, Enn af þeim dýrðar flara. Er því mín trú Innsíglud nú, Uppá þau sannleiksbætti: Ad upprísin, Fyrir alnátt sinn, Er vor Frelsarinn sæti.

8. Af náð það var, Engla fridar Dfs Gud nú senda þefur, Ad bodi þeir, Einn eðrum meir, Drd lífs, sem næga gefur Svölun þyrstum, Sadníng öllum, Sem gírnast það réttlæti, Er upprísin, Fyrir alnátt sinn, Avann Frelsarinn sæti.

9. Allt mannkyn lá I daudans dá, Drottinn minn Jesú blíði! Einn bróðurinn Eí kunni hinn Ur því að frelsa stríði, Þá vannstu ofþ þau vænstu

hnosð, Þou lífs og allt sælgæti, Einn upprifinn,
Fyrir almátt þinn, Endurlausnarinna sæti.

10. Þau var tíð sú, Drottinn Jesús! Þauðinn
þig lagði í jörðu, Hæðslu flæðenn Eg hugsa enn,
Hvað syndir mínar gjörðu; Nú ljómar hér, Náð-
uðum mér, Nýrrar gleði sól aptur, Fyrst upprifinn,
Fyrir almátt þinn, Ertu, minn Líffins fraptur!

11. Þát Engla þín' Þuð sæla mín, Er eg þey,
til þín flytja; Sá mahtar þer, Sem meður þér Mun
enn í flýin vitja, Mig uppvakinn, O Jesús minn!
U hægra veg þér leidi; Mér þín ásjá U móti þá
Miskunna fadminn breiði!

11. Sálmur.

Jesú upprisa vottast af kvinnunum.

Lag: Gled þig, Guðs Sonar brúð.

Drottinn upprisu dýrd, Af Drottinn Englum flírd,
Þar fyrst kvinnum komandi Ad Krísti grof, sýtandi.
Þuðadur er lífs vegur, Uppreis Jesús dýrdlegur.

2. Eins sjálfur auglýstist Upprifinn Jesús fyrst
Numstóðum hímum konum, Auður enn Þostulunum.
Þuðadur er lífs vegur, Uppreis Jesús dýrdlegur.

3. Þær litu' hann líðandi, Líka framstíðandi,
Grof hans víðstáðar vóru, Víð þáð heim grátnar
fóru. Þuðadur er lífs v., U. J. d.

4. Smyrði tilbjúgu þest, Víðandi' um logmáls
frest, Acla þagð enn hans vitja, Auður um fyrst þá
sitja. Þuðadur er l. v., U. J. d.

5. Sá finnur, sem leitar; Einn Jesúm kvinn-

urnar Þagnandi finna náðu; Þregn þá hans vinum
tjáðu. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

6. Þittka Guðs, vor Jesús, Þegligt byggði sitt
hús, Stöpla hjó hagri hendi, Þollar þernur útsendi.
Dpnadur er l. v., u. 3. d.

7. Ut til enda jarðar Ei gengu konurnar, Þdr-
um fyrir út þó báru Upprisu Jesús kláru. Dpnadur
er l. v., u. 3. d.

8. Drottins ráð dásamt er, Drottinn lætur veif
kér Stólpa Guðs kyrkju skygja, Nær styrks þeir
kunnu' ei biðja. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

9. Konur boda Kristum, Kristi sjálfs Þostulum;
Þæn kær vegsemdarinnar, Þirding kynslóðar sinnar.
Dpnadur er l. v., u. 3. d.

10. Kvenndygða háleitt hrós Þér færast í sitt
ljós, Þar ástríkis alvara Er blóðlyndi samfara.
Dpnadur er l. v., u. 3. d.

11. Þó vilda vaxi rót Þanörtud, beist og ljót,
Þörg (frá' eg) mjög ylmandi Millum þyrna rós
standi. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

12. Anda Guðs úthellt var Þpt yfir konurnar,
Þent, spádóm, mörk vísindi, Þenn trú'eg hjá þeim
finði. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

13. Gulls nægd og gérsema Guð lét þeim til-
falla, Þirdingar hærsu hlutu, Þeill ríkin að þeim
lutu. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

14. Eva braut allra mest; En það lagfærðist
best: María varð Guðs móðir, Þemi minn er orð-
inn bróðir. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

15. Andlega umflornar, Þsraels konurnar, Þástla-

lambð neyta náðu, Náð fyrirheita þáðu. Dpnadur er lífs vegur, Uppreis Jesús dýrðlegur.

16. Af konum er tekin Andlig samlíkingin Uppá Krists elsku, mædur, Unnustur, systur, brædur. Dpnadur er l. v., U. S. d.

17. Góð kona' er gleði manns, Gæfa og ærufrans; Hún kann hann hólpinn gera, Hennar má ei án vera. Dpnadur er l. v., U. S. d.

19. Merkið slíkt, kvenna kyn! Kjósir Jesús að vin, Elsku hans aldrei týnid, Elskuna hönum sýnid. Dpnadur er l. v., U. S. d.

20. Elskid unnusta þann, Þú trúlofadann, Ut til hans gáanginn greidid, Greida lampa tilreidid. Dpnadur er l. v., U. S. d.

20. Fætur hans fríða tíðt Fadmandi fýsð blíðt, Þá hreinum þvöld tárur, Þerrid hár-loðum klárum. Dpnadur er l. v., U. S. d.

21. Krýp eg með kvinnunum Ad Kristi fótunum; Hvorgi mun hann af sinni Hrefja mig fótstörinni. Dpnadur er lífs vegur, Uppreis Jesús dýrðlegur.

22. O! Jesús ástrífe! And mín þín brúdur sé, Sér þér við hönd standandi, Og hvervetna fylgjandi, Þ dýrð svo uppreisandi Eg sé með þér ríkjandi.

12. Sálmur.

Jesú upprisa vottast af hans Postulum.

Lag: Gæðskurkasti Græðari minn.

Drottinn Jesús upprisinn er! Öðrum fremur Postularner Sannleik þann í ljós leida; Engum var boðid, utan þeim, Um gjörvallann að ferdast heim

Orð líffins út að breiða; Guds náð, Góð dáb, Þeim var lént, Sem þókti henta' Þeirra verki, Andligt stríð háðu Krists undir merki.

2. Um borgirnar í Ísrael, Gríndi náðar sluttu vel Drottins Postular dýrir; Undir þá stund, sem upprisinn Jantók Guds Sonur himininn, Aftur þeim augljóst flírir, Að þeir, Enn meir, Gardar venda Öttu' að enda Dg funngéra Líf hans, og upprisu vottar vera.

3. Af heiminum sér útvaldi, Dg vini sína kalladi Þor Drottinn votta slíka; Uppljómadir af Andanum Eðli þurftu sig hugsa um Andsvör né orðgnótt ríka; Þressar Þessar Herrans voru Þetjur stóru Í hvörskyns raunum, Þofdu sjón trúar á himna launum.

4. Þeir fengu Jesú sár að sjá, Sem öll forkláruð urðu þá, Er hann uppreis af dauda, Hans máttu þreifa holdi á, Þönun eta og drekka hjá, Dg heyra Þyrdir sauda; Gladdir, Gaddir Krists með gædum, Krapt af hædum Kærstann fengu, Þugstyrkvir síðan um heiminn gengu.

5. Allt ráð Guds náðar í Jesú, Alla verlandi sanna trú, Ritad og rædt þeir hafa; Í nafni Jesú upprisna Uppreistu þeir og framlidna; Allann aftóku vasa, Um þann Öðstann Lífs sannleika, Þon sem veifa Er víðréttandi, Upprisinn Drottinn sé æ lifandi.

6. Gud lagði í sölur Soninn sinn, Seldur þræls gjöldum Lausnarinn Dsð keypti arfleifð bestu; Jesús úthellti sjálfum sér, Sendir voru Postularner, Sem

lamb, til varga vestu. Hér má Hvort sjá, Eftirt spardi, Öllu varði, Þess til góða, Al-valdur Fadir heims allra þjóða.

7. Þess hefir Drottinn uppbygga Yfir grundvoll Þosulanna, Hvörn spámenn lagdu lífa; Hrynningarsteinn vor Herra er, Sem hvortutveggju samtenger Guðs húsfjórð gæðsturka. Hálm-strá Hér á Hvort sem breidir, Eldur eydir Öllu' hans verki; Dagurinn vottar þau vegs um-merki.

8. Gef mér, Jesu! að gegna þeim, Sem gefa réttann enn um heim Vituðsburd verka þinna; Þitt fannleiks ord, mitt sælgæti Sé og veri á jörðunni! Vel mun þá lífid linna; Unn mér, É þér Líða, þreya, Lífa, deya, Lífa upprísa, Um aldir alda þig elsta' og prísa!

13. Sálmur.

A degi sinnar upprísu birtist Jesús sinniminn.

Lag: Dagur er, dýrka ber.

Dagur stein, Daudans flein Drottinn afbraut, Upprann sólin Yfir bólin Al-heims, Leiddi sinn Lausnarinn, Laus við hel-sút, Líkama Lífanda Líka' úr grof út.

2. Lítu menn Línlöken Líggja í grof Kyrr, Lík umvöfð' Sem Herraðs höfdu Húlid; Lítu þar Líós-englar Líka sjá sig. Eins engin Er gröfin Orðin veglig.

3. Mjög árla, María Magdalena, Fyrst af öllum Konum og köslum, Krist leit Upprísinn; É þad síun Ei þó mátti Hönum við Hæra, bíð Hafa átti.

4. Gæðs úr reit Grátinn sleit Gledi-sjóu sú;
Öðrum stæra Fagnud stæra Hún fór þann. Virt-
ist enn Son Guds senn, Svönnunum hinum, Sem
þenna Sannleika Sögdu' hans vinum.

5. Þriðja sinn, Þann daginn, Þykir líkast, Þafi
Þéttri, Þ hyggju setri Þreiddum, Virsti Jesús Þridar-
fús, Þéð þá hreina Þót maður Þrotlegur Þeissra
meina.

6. Þengu tveir, Framar meir, Þerdamenn hann
Þ Emaus, Er vor Jesús Þnngeð, Þeyra' og sjá Þeir
hann þá, Þeðtu', er braud braut; Þid þann fund
Þeittist lund Þærd, en naud þraut.

7. Um kvöldid, Allir vid Er hans sveinar Þædd-
ust, Þræddust Þúda brædi og soiksemd, Þnn Jesús
Þ lukt hús, Eðli' um dyr þó, Þeik, í mid Fullann
Þrid Þærdi' og hugró.

8. Þeika trú, Þor Gud nú Þidurkveikti, Þýp-
stu sára Þín forklárud Þr öll Þýnandi, Sannadi sig
lifanda, En opnadar Undirnar Þss þar standa.

9. Sé þitt gæð Sorgbited, Þyndugi mann!
Þeiklist trúin, Þerdi lúin Þon lífs; Þæmid hér
Þýrdligt þér Þrottinn þýnir, Þjálp sé nærst, Þrygd
þá stærst Þug þinn þýnir.

10. Þegar þol Þýngst og kvöl Þoldi Jesús,
Þlesudum Undum blóð úr hrundi heilagt; Þreyra
þann, Sinn med fann, Son Guds nam trúir, Þjor-
auka, Þorklára, Þæra jörð úr.

11. Nú þad blóð, Nádar-sjóð Nægstann já-
um, Þynd hreinsandi, Þein mýljandi Mannkyus;

Svolun fær, Sá sem nær Svoddan lífs lind, Er hér nú, Dpnud sú, Allri mannkynd.

12. Líf og ljós, Hlíf og hrós, Hæli, skjól, frið, Lækning minni Sál, og sinnið Svölun, Yndi, náð, Alla dád, Eylífs lífs trú, Í þínum Undunum Eg finn, Jesú!

13. Dpt fyrir Hugum mér Gynda minna, Allra handa, Dpnar standa Undir; Sjái eg klár, Kristi sár, Svein og mein þver, Fulltryggur Friðadur Fundinn þá er.

14. Himnum á Sælir sjá Sárin Drottins, Hans útvaldir Dalfaldir Flokkar; Sjálfir hann Sanna þann, sem var dáinn, Upprisinn, Ingenginn Í Guds himin.

15. Skodun þá Skýin á Skýggja holds nú; En það bælist, Upp nær rælist All synd. Yndis rós, Hugna-ljós, Dfs sé friðfús, Lífgadur, Líósfagur, Lof-sæll Jesús!

14. Sálmur.

Sjötta auglýsing þess upprisna Jesú.

Lag. Hjartad, Þánkar, hugur, sinni.

Eptir daga átta síðan Upprisunni sjálfri frá, Sig vor Drottinn birti blidann Brædra sinna flokki hjá. Thómas ádur var ei við, Vor Jesús þá stóð í mið, Fridnum lýsti, sárin sýndi, Svofelli þvi blesun týndi.

2. Guds samfundu enginn ætti Í vantrú sig draga frá, Af því slíkum helzt með hætti Herrans nálægð tapast má. Upp að leita einn saubinn Ei

þó spari Hirdir minn, Ad haun finnist og frá vanda
Utleidist, kann hæpid standa.

3. Midur-radad Herrann hefur Hjálpar veg og
medölin, Efni' og frapta öllum gésur, Inn ad
ganga í vingarð sinn; Hvörr þeim máta hverfur
frá, Hvörgi von hans náðar á. Med ordinu mild-
ur allar Minn Gud til sín þjóðir fallar.

4. Tafnt á nóttu dymmri' og begi, Drottins
orðid birtu lét, Lampi fóta, ljós á vegi, Þýsi-gulli
flærra er; Leidar-stjarnan sæla sú Ego vegvísad
gétur nú, Ad öð myrkur engin fangi, Eða' af rétt-
um villi gangi.

5. Sá einn Gudi sínum unnir, Sem hans hefir
ordin fjær, Má ei duga, margt þó kunnir, Medan
trúar hlýdni' er fjær; Frómir trúdu fedur því, Frels-
arinn fjæmi heiminu í: Hann er kominn, honum
trium, Hjarta og sinni til hans snúum.

6. Ef á Jesúm enginn tryði, Utan þeir honum
töku á, Mjög þunnstípað mundi líbi Míns Guds
vera í heimi þá. Herrann sá hvað hagadi, Hér
bót meinum lagadi, Hónd í síðu sína ad leggja
Sjálfur réð því Thómam eggja.

7. En þú Drottins ei mátt freysta, Of-freft voga
uad hans á, Né í þánka þeim hughreyfsta, Þig,
syndari! héðan í frá: Ad hvörnig sem ad þú fer,
Einhvörnveginn bjargi' hann þér; Ydrun, trúin,
eginlegur Er þér lagdur hjálpar-vegur.

8. Síft vill Drottinn syndugs dauða, Samt ei
dregur naudugann Hér nockurn í húsið sauda, Him-
ins né í sælu rann; Hann þá Paulum höndlad féð,

Þvörgi þessi til ráðs gæð Þú sitt hold og blóðid blinda, Bráða gjörði yðrun synða.

9. Atferð slíka einn Guð setur Einafsta í valði sér, Alla hluti gjört sem gétur; Gefid hefir ord sitt mér, Ad mín trú þar af sveifist, Og vorn Drottinn Jesúm Krist Andlega hér eg nú sjái, A hans beinum preifa náí.

10. Drottinn minn og Guð minn góður Geymi vantrú mig svo frá, Ad hans sannleiks orða sjóður, Eg á meðan lifa má, Yndi sé og audur minn! Annast, Jesú! saudinn þinn, Ef af réttum vil eg vegi, Vitja mín, svo glatist eigi!

11. Náðin Kristi góð ofþ geymi, Guðs kærleiki og sameining Anda Drottins, hér í heimi, Hjá ofþ veri allt umkring! Dýrd sé, Fadir þýði þér! Þér lof, Jesú! segjum vér, Þér þér, helgi vöndum Andi! Virðing, heidur, ævarandi!

15. Sálmur.

Jesús upprisinn kom um loftar dyr.

Lag. Heidur og háleit ara.

Heyrn og sjón háleit meiga Heita vit skilningar Og nafn það einmidt ega, Af því sálarinnar. Ráðdeild gegnum þau gengur, Geta skilnings vitar Þessir ei þénad lengur, Þá öndin fráhverflar. Sálin heyrir og sér, Sálar verkfæri hér Eyrað og augað er.

2. Gegnum eyrun veitir Andinn lífs-straumunum, Heyrnin andlig þá heitir, Renn hlýdnast Guðs ordum. Andleg sjón glöggvást gétur Greint sannleik villu frá, Heitir hjartað adsetur Hreinnar trúar,

sem þá Samþykktir sannleikann, Eig reidir uppá hann, Hann stundar, honum ann.

3. Kvifna trú af heyrn ætti, En þótt sjálfan hlutinn Ytri augunum mætti Eði sjá madurinn. Hússir trú einföld eigi Í Guds leyndardóma; Eins kann almættid vegi Alla færa gjöra. Um luft húð innganga, Í sonnum líkama, Hægt var lífs Hertoga.

4. Holdi vit þó hér til segi: Hvörnig má þetta ské? Sonn trú efast aldreji Um Drottins stórmérke. Ef skaptir andar geta Um líkann farid veg, Krapt Jesú minna meta Má hvorki þú né eg. Andlegir upprifnir eru líkamarnir, Til andlegs al-hæfir.

5. Sá allt með sínum krapti Sér nú undirleggur, Allt í öndverdu skapti, Alleina voldugur; Sá ed sín gegnum klæði Sinn krapt útganga lét, Um völd veraldar svæði Bera nálagur hét; Hvi mundi hann mega Hindra nein torfæra, Um luft húð innganga?

6. Dásamt vor Drottinn hefur Davíðs lykka-valdid, Inngang og útför gefur, Einnig um járnhlidid; Allt sem dýr opnast hlýtur, Allum hans vilja fenn, Þyrir honum útslýtur Fjall hvört, sem straumurenn; Braut gegnum heil húsin, Hafid og vatns-föllin, Hann leggur út og inn.

7. Eg hef þá huggun sæta, Herra minn Jesú fær! Í öllu' er mér kann mæta, Mér sértu ætíð nær; Innilykfast kann eigi Eg svo í noðrum stad, Ad þín mistun ei megí Mig heimfækja þángad;

Flótti né fjötrarnir Frábægja þér ei mér, **U** hvar eg er og fer.

8. Helzt til opt hjarta mínu, Hefi' eg læst fyrir þér, Astar ávarpi þínu **E**ði tekið sem ber; Þó þín spor þekktust eigi, Þá ertu samt kominn, **A** huldum einatt vegi, **O** Jesú! til mín inn; Orðsins dyr opn-
ader, **D**g trúar hliðið mér, **R**ád, ráð og frið færðer.

9. Inngang né útför sinnar **U**fi neinn vitad fær, **A** jörð ánaubarinnar **E**r margur háski nær. Frá allskyns eynd og vöð **E**r Jesús vegurinn; Hann bið eg, hugga, stöð, Heimfæra lýðinn sinn, Um dauðans auðveldið hlið, **D**g síðan lífs portid, **I** himins fullann frið.

16. Sálmur.

Jesú Lærifveinar voru hryggvir og hræddir.

Lag. Mitt hjarta hvar til hryggist þú.

Herrans Postular hræddust þá, Hann þeim uppreis-
inn birtist hjá, Þodandi fullann frið, Angur þeirra
osmíkið **E**i hans röð nú kannadist við.

2. Af því Drottinn þeim óvart þar, Inn um lúft
hús nú kominn var, Df mjög við öllum brá, **U**tl-
udu sig anda þá, Engil edur forinju sjá.

3. Mannlegt hjarta er mjög óstillt, Um marga
hluti bæmir villt, Bini í vatn breyter, Sorg af
gleði sér gjörer, **S**vo fór þessum Guðs mönnum hér.

4. Fyrst Jesú ástar ávarpið, **I** og með hvorju
hann gaf þeim frið, Fékk þeim ei gleði um géd;
Hvad mundi þá hafa fléd **H**ordum ordum einsom-
um með?

5. Syrgjandi hjarta ei særa ber; Sorg í brjósti
Mara vatn er, Sem þarf að gjörast sætt. Mega
svida-meinin hætt Mjúkum plástrum helzt verða
bætt.

6. Aðferð þá Jesús elskadi, Og hana sjálfur
brúfadi Þið sína sveina hér; Undir sýndi og síðan
tér: sjáid mig og þreifid á mér.

7. Eg em það sjálfur, sagði hann; Sorg og
ótti þá réna vann, Tæp var samt trúar-dáð, Er
þeir gátu ekki í brád Um líf Jesú skilningi náð.

8. Þeir vildu ei dáið hefði hann, Þaus upp-
risu þeir vildu sann Fullann og allann fá; Þeim
var ekki þverúð hjá, Þeir vildu hann lifandi sjá.

9. Þegar kvöl sína og krossins deyð Kristus
þeim sagði, og hitt um leid, Að mundi' hann upp-
rísar, Af þeim sannleik ypparsta Eðli neitt þeir kunnu
skilja.

10. Eins þá Jesús upprisinn var, Og þeim það
hermdu kvinnurnar, Sögn þeirra sannliga Hældu
noðrir hégóma, Hræddust þar af sumir lífa.

11. Látið Jesús þó leitudu, Líka mest um hann
toludu; Þeirra rælt þar má sjá, Höfdu naugir
hönun frá Hórfad fyrri daud-hræddir þá.

12. Það sinn mót Drottins vilja ei var, Þið
hann þó skildust Postular, Þordandi sjálfum sér; Attu
fjer-ráðs fjotrarnir Falla þá hann einann yfir.

13. Að þeir hneirludust á hönun, Að þeir
gleymdu forsoðgununum, Um hans embætti og stand,
Það var sýnda þeirra grand; Þó brast ekki lær-
leikans band.

14. Hitt má vel skilja, að Herrann sinn, Hvørn þeir forlétu blóðstorkinn, Fánginn og fjötrabann, Mundir strax ei þeckja þann, Þá hann litu forklárabann.

15. Nú var og sinnid sundrandi, Sárliga mikill kvíðabogi, Fyrir grimd Gyðinga, Sem þeir vissu sífellda Síns Meistarara ofsóknara.

16. Þó bar til ángurs þetta mest, Þeir höfðu sinnis augun fest Heims-tign síns Herra á; En nú þóktust allvel sjá Enda-kljába vonina þá.

17. Í öllu þessu elskunnar Enn lifðu hjá þeim glæburnar, Fólksfó þó félli á. Sem fyrr Jakob, þeir ei þá þecktu Drottinn standa sér hjá.

18. Hér af má ráða, hvør sú var Hard-úð, sem Drottinn ávitar, Sveinunum sínum hjá; Var illviljans það ei þrá, Það var trúar seinkæti þá.

19. O! hvað vor hjörtu eru veik, O! hvað trúin fer mjög á reik, Aldur rétt innrætt þó; Eins sem skip á ólgu-sjó, Er vor hvíkul gæðsmuna fró.

20. Upphrofa þarf sér enginn mann, Af sjálfri sér er náttúran Fráhverf og fá-vita, Andá Drottins optliga Eðli lætur við sig ráða.

21. Mikla ángursfemd margur bar, Sem minni gleði fyrstur var, Enn Herrans sveinar hér. Ef vorn Jesúm elskum vér, Affjón hans sverð bitrasta er.

22. Ottablandin nær er vor þrá, Ei er vonligt að höfum þá Núm bestu ráð-deildar. Eflur löfin ángistar Dpt það, sem fyrr gleðiligt var.

23. Í allrahandan ótta' og þrá Alla stund, Jesú!

verti' ofþ hjá, Allt svo vel afrekum, Alla gleði upp-
risnum. Öllum gef ofþ með þér sjálfum!

17. Sálmur.

Jesús lætur þreifa á sér að hann hafi hold og bein.

Lag: Gef þinni Kristni góðann frið.

Eg em það sjálfur, Son Guds tér Þið sína læri-
sveina, Um mig þreifið, svo ekki hér yðar neiun
þurfi meina, Hafid séð einn Anda' alleina.

2. Hefir ei Andi hold né bein, Sem hér mig
bera sjáid; Að mín persóna heil og hrein Hér sé
nálæg, aðgáid, Um mig trú svo fulla fáid.

3. Þótt eiginligur Andunum Einhverr líkami
meinist, Holdligr manna höndunum Hann snerta
óþært reynist; Hold frá Anda glöggst því greinist.

4. Manns hafa Andar mind birtst í, Með strúð
hervopna' og klæða, Holdligr voru ei þó af því,
Þeir sýndust fæðu snæða. Hér Raphaels hneig að
ræða.

5. Andana hræðast ekki þér, Allir þeir góðu ofþ
stydja, Géta ei hinir grandað mér, Um Guds vard-
veitflu að bidja, Þegar sífeld er mín ydja.

6. Gud er einn Andi, og Jesús er Gud sífeldt
blessadur, Herra fá allrar hjálpar fús Hér gjörðist
fannur madur, Svo er Gud ofþ sameinadur.

7. Mátti því snerta holdið hans Hans læri-
sveina flari, Að holds og blóðs hann er til sanns,
Einsog vér, hlut-takari, Ofþ nástýldur naudhjálpari.

8. Andliga þreifar enn í trú, Ekki neitt hinum

sidur, Afstúðligustum á Jesú Allur sannkristinn lýður; Hold og blóð sitt hann ofþ býður.

9. Á Jesú þreifum almætti, Og mistun hvörð dagliga, Sem allt sesar vort andstreymi, Allann bætur vorn trega, Ad ofþ hlynnir alla vega.

10. Af holdi og beinum eru hans Allir, sem mega heita Vimir andligir Lausnarans, Losar hann þeim ad veita Náð af náð og líknar leita.

11. Holdid beinunum hulning lær, Hylja þau merginn líka, Sem fjarni þeirra og kraptur er. Kenn-ing heimfæri eg slíka Uppá Guds Son gæðskuríka.

12. Kjarna ritninga fólum vér Kristum, og hulid Manna; Alvitsku fólgnar audlegðer, Á hans manndómi sanna, Sjáft til fulls í sal himnanna.

13. Heilt er ekkert á holdi mér, Hvörgi fridur í beinum; Hold og bein Jesús heilagt ber, Hann er bót synda meinum, Keynd hlíf mót Guds reidi-sleinum.

14. Ofþ samlíkjaft í öllu vann, Ad fráskildri syndinni; Hvörja þó bar á holdi hann, Þrjádur mjög í kvölinni, Þorkynnir því vesæld minni.

15. Mins Jesús telja mátti bein, Þá mæddi hann þinan flæða, Mín því ei týnast mega nein, Mun hann þau holdi flæða, Og andligu edli gæða.

16. Hvað sem mitt hold í heimi kann Þrjá nú og beinin lýja, Þér með síðarsta holdsfuann, Hvörn ekki má umflýja; Hann því snýr í heilsu nýja.

17. Þægann þá tekid hefir mitt Hold í jörðunni dvala, Enn mun það Jesús, eins sem sitt, Uppvefja og þannig tala: Kom, mitt barn! til Róngs fins sala.

18. Andligt verður þá allt mitt ráð, Aftur þó holdi' eg strýdist, Andligt líkamans afl og dád, Andligri dýrd hann þrýdist, Andi og hold vel þá samþýdist.

19. O Drottinn! geym, sem augastein, Und mína hverju finni, Mitt viðkvæmt hold og veikur bein Vef þú í umsjá þinni, A gjörvallri vegferd minni.

20. Andi' og líf Jesú eru mál, I Anda frapti sámin, Andi guddómur, Andi sál, Andligur hans líkaminn, Minn hann þrífur Andi, Amen!

18. Sálmur.

Jesús upprifinn segir: eg em það sjálfur.

Lag: Hvað sem þú, mann! vilt hafast að.

Eins sem Gud það hann átti best, Og unni mest I upphafi veganna, Sinn einka Son ástúðligann Utgæfa vann Til lífs og lausnar manna; Svo hid færsta, Eitt og dýrsta Líf lét í té, Láttinn á tré, Guds Son í gjöld syndanna.

2. Auglýsti Jesús upprifinn, Að fullkomin Fridþægning fengin væri; Eg em hér sjálfur, sagði hann, Sem striddi og vann Herleidning fangna færi. Nú heyrum hér, Hvört nafn sá ber, Er oss frid sann, Jehóva' er hann Frelsarinn heims frábæri.

3. Þú varst og ert, munt vera enn Um eylið senn Einn Drottinn æðst tignadur; Það sem þó ekki þú varst fyrst, Þú hér gjörðist I guddóms eining madur; Sálu lagder Þína frá þér, Og aftur tókst, Þín æra jókst, Uppreist svo forkláradur.

4. Eg em voldugur, audugur Og forvitur, Svo

kunna laungum segja Metnadar-gjörnu mennirner,
meinandi sér, Allt vald egi að hnégja; En eitt hár
svart Ei kunna bjart Þó gjöra þeir, Þeir eru leir,
Allspurfar út af deyja.

5. Mikla Miníve matti sig, Mælti þannig: Eg
er og engi fremur. Að géta sagt: eg em rifur, Allt
of-margur Dfrjálft sér aud-safn temur. Af sjálfum
sér Enginn neitt er, Sæld, völd og seim, Sem fæst
um heim, Dapur burt daudinn nemur.

6. Sjálfann mig vel þó segi eg um, Síft hug-
anum Baranligann fríd færir; Samvitskan móti
sjálfum mér Sítt vitni ber, Mig sekann mjög ákærir;
Sjálfss víti veit. Eg veit mín flest Mér sjálfum
hjá, Þó minnst kann fá Þá bót, sem þeim fortærir.

7. Sjálfss vitni Jesú sannligt er, Evo trúum
vér, Að til nafns síns hann svári; Sjálfur því vildi
hann segja það, Sem mest reid að, Hann væri heimss
Frelfari. Annar enn hann Gat enginn þann Himn-
inum frá, Hér jordu á, Fært sannleik Frid-bodari.

8. Mistun Guds flugga ei ber á, Dfs ljómar
hjá Réttlætis fanna sólin; Þann fordum hulda fá-
um nú, Í fullri trú, Málægjast nádar-stólinn. Sjálf-
ur Jesús, Þor hjartans hús Innngenginn er, Aftur
hjá sér Dfs fridar opnar stjólin.

9. Sjálfann mig þegar sé eg á, Eg sé mér hjá
Synd, vesæld, sorg og dauda. Sjálfann Jesúm þá
séd eg fæ, Sé eg og næ, Albata allskyns nauda; Hólt
haglendi, Hægt rennandi Vatns-strauma mér Og
vidgáng lér, Sá hyrdir Herrans sauda.

10. Í hvörskyns ótta, hrygd og neyd, Hvar

sem mín leið Þiggur, líf meðan treinist, Mín hreyfli,
vigi og mitt athvarf, Sem með eg þarf, Minn Jesús
mér æ reynist; Nær að eins hann Eg hef sjálf-
ann, Allt hefi' eg þá, Sem orka má, Að vel minn
vegur beinist.

11. Þyrst eg sjálfum mér ekkert er, Allt vertu
mér, Sigurvegarinn sæti! Ef mér forlast að þekja
þig, Þektu samt mig, Meyd mína náð þín bæti!
Annarliga Ei lát draga Mig þér mind frá, Mér
gef þig sjá Í líffins eptirlæti!

12. Sjálfur em eg þín sælu von, Seg þú, Guds
Son! sifeldt við sálu mína! Sjálfur mér nærstur
sértu þá Mitt síðarst á Lúð fjör í dauda dvína!
Önd mín seger: O, Jesús! þér Sjálfum eg ann, Líf
sjálft eg fann Þyrir forþénum þína.

19. Sálmur.

Sjöunda auglýsing þess upprisna Jesú.

Lag: Þadlr á hinna hæð.

Upprisinn sig enn sjá Sveina lét Jesús þá, Sem
voru sjö að fiska Vid sjó Galilæisla.

2. Þeim sömu þridja sinn Þá birtist Lausnar-
inn; Annars menn alls sjöundu Auglýsing þessa
fundu.

3. A vín-tréd innrættar Ungvildis greinirnar
Ef frjófgun ega' að bera, An rættar mega ei vera.

4. Eitt eptir annað sinn, Upprisinn Lausnarinn
Trú-veikum sínum sveinum Sig birti í manndóm
hreinum.

5. Sýndi líkama sinn, Sinn gaf vitniðburdinn,
 Með uppfæðing orðanna, Og verkum dásemdanna.

6. Þið sjáar síðuna Son Guðs stóð alleina;
 Af því ei var af degi M-bjart, Þeir þekktu hann eigi.

7. A trúar augun hér Dpt margann flugga
 þer, Sem í ráðgátu sjáum, Síðar flin betra fáum.

8. Líffins uppspretta er, O minn Drottinn! hjá
 þér; Gledur ljós gæðstu þinnar Gjörvöll þjör ydju
 minnar.

9. Svör helzt er vinnum vér Berf, sem naud-
 sýn tilber, Og hvað í Herrans nafni Vér höfum
 fyrir staful.

10. Drottinn of eflaust er, Efti síður enn hér,
 Málægur björg að bæta, Blessa, auka og sæta.

11. Skortur er leti laun, Laungum stærst þar
 á raun; Sífeldt gott egum ydja, Einkum þó vaka
 og biðja.

12. Þjunnar ávörtinn Uthlutar gjafarinn, Mjög
 lætur marga reynast, Midlar hjálp bestu seinast.

13. Fífti-drátt, máltíð með, Minn Jesús gefa
 réð Sínum sveinum þurfandi, Tvo þeirra verk
 blessandi.

14. A lífi og sálu leið Lausnarinn allskyns
 neyð; Sál vora og líf að leysa, Líf sitt upp gjörði
 reisa.

15. Líf og sál léna vann, Líf og sál geymir
 haun, Líf og sál læknar, nærir, Líf og sálu framfærir.

16. Líkjast sjó miklum má Mannkyns hervoðar
 þrá; Einber erfðis dagur Er gjörvallur lífs hagar.

17. Eitt kallar afgrunn hátt Til annars dag

sem nátt, Afgrunn bols opt sem dunar Til afgrunnð
Guds misfunar.

18. Opt gjerast efnin vönd, O Jesú! þinni hönd
Uppljúf þú ok þess ad blessa, Önd og líkama hressa.

19. Önd og líkami er Eins náðfylgt, Jesú!
þér, Viltu jafnt velferd beggja, Vilt þeim gott allt
tilleggja.

20. Hold og önd hefir skapt, Herra! fyrir þinn
frapt, Ad hlutdeild hafa kynni Þ þinna farsældinni.

21. Og þó manns Audi sé Öðri' enn hans lík-
ame, Vel ad báðum samt verði Vilji þinn er al-
gérði.

22. Sálu, Gud! metta mín' Med sætleiks orði
þín', Dýrst hold og dreyrinn flæri Drottins míns
hana næri.

23. Líf mitt svo líði' ei naud, Léna mér dagligt
braud! Umsorgun alla mína Eg gef í forsjá þína.

20. Sálmur.

Samtal Jesú við Símon Pétur.

Lag: A Gud alleina.

Svo Jesús sagði: Símon! elskar þú mig? Sítadi
ad bragdi Sóna son því um sig. Þyrd þú hjörd
mína, Sonum baud Drottin þá; Þæga fylgd þína
Þú skalt mér líka tjá, Svo máttu' helst sjýna, Þér
sé mín elska hjá.

2. Öss elskad hefur Öforþént Gud og Mann;
Öst sú útkrefur, Elskum vér líka hann. Gud móti
manna Mikils straffs verbleika Sýnir þeim sanna

Sína ást dagliga. Dýpt audafanna Er Drottins mann-elsta.

3. Einn ekta vinur Elstandi sifeldt er, Þá þraut á dynur Þíns bróðurs ástsender Þær þú helzt finna; Frelsarinn elskar þá, Sem ást hans sinna, Sinn frapt þeim vottar á, Þætur bøl linna, Þessir neyd allri frá.

4. Þess undangenginn Er hann um kærleiks flód, Hans ástar engin Eld flöktu kjala flód, Þeir Herrann hata, Sem hann ei dátt elsta, Hans huggun glata, Honum sig affala, Þ afgrunn hrata, Ef þannig burt deyja.

5. Elsta, ó madur! Af hjarta Jesúm þinn, Hans svo hug-gladur Þér smækir sætleikinn; Spyrr sjálfs þíns sinni, Hvört sé kærleiki sá Eins öndu þinni Þtíð stadfastur hjá? Þ eplifðinnai Afst hans svo megir ná.

6. Þú sír fylgendum Frelsarans elsta hann; Sé þeim kross sendur, Sér leggja á herdar þann, Kristi knýjandi Kærleiki léttbæra Þtíð gjerandi Er þeim hans byrdina, U líffins landi Þaunin þeir medtaka.

7. Ef hinn Moísi Einhvers mig spyrja fer, Mitt mál auglýsi Minn þánka, vild hans er. Gott er að géta, Gud minn! sagt, elsta' eg þig, Þinna framfeta Þús em bodorda stíg, Og mest þig meta, Mín unun hjartanlig.

8. Þíkur af vegi Guds vina og bodorda, Sá er sinn eigi Sannelskar náunga. Eitt ást-fúst sinni, Eins og fyrr hefir fléd, Má med tíðinni Mýkja

síns fjandmanns gæð, Hans heipt svo linni; Það hefir og Gud boded.

9. Af öllu hjarta, Und, kröptum, hugferði, Ekal til Guds starta Þor stæri kærleiki; Aft vor ofveika Eðli samt forþéna Kann hans kærleika, Kémmiteikn Guds vina Reiknast að reika Rétt-leiði hans bod-orda.

10. Guds elsku eldur É os þvo lifa á, Að undan-felldur Enginn sé tími frá, Þenna þrí-eina Dg það honum tilheyrer, Hans orðid hreina, Helgidóm og tíðer, Megum víst meina, Að mest os elska ber.

11. Aft Drottins alla Ds færir nytsemi; Grá henni að falla, Er fírligt skadræði; Allt Guds at-læti, Þú trú á Jesúm Kríft, Þú andans læti, Þú von um himna-víft, Allt lífs ágæti Er tapt, ef hún missíft.

12. Það Herrans hjardar Hirdarar! merkið þér, Einkum um varðar, Að elskum Jesúm vér; Dg þótt útbreida Ettum tvær hendurnar, Dg láta' os leida Til lífs aftekníngar, Gáng þann að greida Guds náð þá tilhjálpar.

13. Nú náðar-sjóður Nógur fyrst gífinn er, Þvíft, hollt lífs fódur Þombunum Jesú ber; Aft hans áþýfi Ds vora þrýða stétt, Þeg réttann vífi, Þíð tafmark fyrirsett, Þvo sæla os þrífi Sem þjóna' er gjöra rétt.

14. Drottinn deyanda Þjúpt þyrghdu vinirner; Þíft hans lifanda, É lífi og dauda ber Ds hans elskara Enn fremur gleðji þá; Hans því vel vara Þínáttu tókum á, Dg enn heitara Hann elskum hédan í frá.

15. Elftunnar örmum Eg ves, minn Jesú! þig,
Kys þessi vörnum Þíns kærleiks aptur mig, Beit
mér svo vera, Sem viltu, Drottinn minn! Þá þjá-
ning bera, Sem þér er gæðfeldin, Og allt það gæra,
Er þús víðfrægir þinn.

21. Sálmur.

Attunda Jesú auglýsing fyrir 500 bræðrum.

Lag: Ráttúran öll og edli manns.

Omöguligt kann ekki þeim Almáttka Drottni vera,
Sem gjordi' af engu heilann heim, Hlutina alla' að
bera; Ei síður þá Hann orka má Af litlu stórt
framleida, Af fræ-korne, Þó fyrst smátt sé, Full-
komna eik tilreida.

2. Drottins þótt hafi náð æ ný Nóg bodist
öllum þjóðum, Þunnslipad samt hans akri í Dyt
var kornstaungum góðum. Var alls átta, 3 ork
Nóa, Eitt sinn Guds flokkur valinn, Og sjö þúsund
3 annad mund, Ísrael líka talinn.

3. Ysrid fá-mennur Abraham gæð Ut af Kalb-
æa landi, Afkvæmi hans þó frjófgun féð, Þór lengi
dag varandi; Frá kyni því Guds kynning ný Kom
í heiminn gjörvalla; Andliga þá Arfleidslu má
Ómetanliga kalla.

4. Uppstóð Kristinnar ærid smá A Jesú dög-
um vóru, Eins sem mustards-korn á að sjá; En
hans fyrirheit stóru, Um vört hennar Til upphæd-
ar, Og fjöldgun þúsundfalda, Framkomu skjótt, Hún
féð lífsþrótt, Fyrir kraptinn al-valda.

5. Meir enn fimmm hundrud fengu' í senn Frelf-

arann brædur líta, Eptir það hann var upprisenn
Ei þurftu lengur sýta; Eins sem þessir, Eflaust
margir A hann þá trúðu fleiri, Senn eptir á,
Sem ord Guds tjá, Enn varð sá flokkur meiri.

6. Brædra nafn kristnir bera menn, Börn Guds
og arfar heita; Andlig skyldar þá einíngen Inn-
byrdis friðar leita. Búi saman Einn við annann,
Í ástrefu samlyndi, Gud á sér það, Gæðjast þar að,
Gefur því lífi yndi.

7. Vörð bræðralags er virðing rír, Bandfeng-
inn tryggur friður. Ef traudt forlíkast tveir eda
þeir, Lest fjöldanum það midur. Kains edli Í
kristninni, Aveikir ofund mannsfjæða. Ismaels lund,
Heims alla stund, Efni gefur vandræða.

8. Ef Son Guds blygdast ekki við Ds sína
brædur falla, Blygd er ofs frá hans sinni og síð,
Sem ættlerar, að falla; Viljum vér þó Ds veitist
ró, Í vegsemdar heimkynni, Samlyndir hér Þyrst
verðum vér Að vera' á umferðinni.

9. Auglýsing Jesú áttunda Í Galílaa fléði,
A fjalli nokru einstaka, Aður sem Drottinn tæði.
Hvört Labor þar Þetta fjall var Þó menn ei vita
kunni, Í fullnógra Kristis upprisa Er stadfest votta
munni.

10. Galílaa sú heidna hlaut Heillir síðurstu
tíða, Þá hún Jesú návistar naut, Og náðar ljóss-
ins fríða. Sama ofs hér, Þó féum vér Synir
heidinna manna, Er ljós tendrad, Vér egum það
Allir með þöðum fanna.

11. Drottinari fjalla' og dala er Dýrbligur vor

Lausnari, Allstadar þeim sig auglýser, Sem eru hans helgur flari; Ef býður hann, Þeg ordugann Eg fluli til sín feta, Sinn frapt þá lær Hann sjálfur mér, Ego mun eg þetta gæta.

12. Eymda dalurinn er mitt ból, Eg hann tár-unum sái, Upphædanna þá sonnu sól Sem fyrst eg líta þrái; Er búinn þar Unadsemdar Dæm Guds börnum statur; Gáng láti minn Greidast þar inn Guds Son, Jesús blefsadur!

22. Sálmur.

Atunda Jesú auglýsing fyrir Jacobó.

Lag: Sálir eru þeir allir nú.

Einn af grófinni útgenginn Almættis fraptinn hefir sinn Eýndann, Guds Sonur læri; Ein María sannadi og sá, Símon Pétur einn eptir á, Ad hann upprisin væri. Einn Jacob Páluš umtalar, Af hverjum Drottinn sêdur var, Fyrr enn upp fór í hæðir; En hvar sú flén auglýsing er, Er vér nú-undu kœllum hér, Heilög Ritning ei ræðir.

2. Ad Bebedæi sonur hér, Sem stærri Jacob nefndur er, Ei muni fliljast ega, Heldur Alphæi arfi sá, Er bróður Drottins kalla má, Rétt sýnisti ráða mega. A hinu festist hugurenn: Herrann Jesúm sjá kunna menn Hér, med hætti þreföldum, Til bata edur bana sér, Berleg þess dæmi hofum vér A øllum heimfins øldum.

3. Einum líkamans augum med All-margir Jesúm fengu sêð, Og honum eeki trúðu. Innra manns jafnframt augum þann Adrir litu heimð

Frelsarann, Í fadmi hans ástar flúðu. Þá þridju
 sœla segja má, Sem ei hann sjá, þó trúa á, Það
 sálar augað eina Er ljós andliga líkamans, Leid-
 andi hjarta' og sinni manns Á braut sannleiksins
 beina.

4. Í orði' og sakramentum er Utvortis birtur
 Jesús hér, Ad dyrum allra kémur; En sú innri
 auglýsing hans, Í hjarta og sálu trúads manns,
 Einn snertir öðrum fremur: Med upplýsing í and-
 anum, Adstod í rauna vandanum, Og hugar helgri
 kæti. Ef Guds kærleiki í oss er, O, madur fríft-
 inn! þér og mér Sig birtir Drottinn sæti.

5. Manni verður opt mönnum ad Mikil hug-
 svölun, reynist það Helzt þá bóls bodar rísa;
 Sumt leynist þó í sinnu rann, Sem vareygðin ei
 má né kánn Öðrum neinum auglýsa. Einn Jes-
 ús þeckir allt og sér, Einn tryggur vinur reyndur
 er Einungis ad góðhýsi; Einmana sála! innbjóð
 þú Einum hönnum med bæn og trú, Í Hjarta þíns
 ein-hýsi.

6. Í einrúmi féð optast sig Auglýst forðum
 tign voldulig Vors Drottins vinum sínum. Hvar
 helzt, madur! sem einn þú ert, Ö til stunda, vel
 hæfur sért, Gudi ad gæðjast þínum; Einn er ei sá,
 sem er hann hjá, Einingu má oss þeirri frá Ein-
 læti eðlert slíta. Einn þó forlæti allir mig, Einasti
 Jesú! bið eg þig Í líkn til mín ad líta!

7. Upprísinn Jesús auglýstítt Enn í dag, nær
 hann tekur víst Í hjartans húsi þínu; Þegar hans
 Andi yfir þér Er síjórnandi, þú sér hann hér Ráb-

andi ríki sínu. Eft eg í þínu ljósi þig, Lifandi Drottinn! ásjá mig Í misfun alla vega, Um daudans flugga-dal mér lýs! Í dýrd fæ eg þá, nær uppris, Ad sjá þig eylliflega.

23. Sálmur.

Tíunda Jesú auglýsing á Olíu-fjallinu.

Lag: Uppá fjallid Jesús vendi.

Uppá fjallid Olíu greina Uðstur Jesús víkja réð, Bethanía menu það meina Muni fallad takmarkað, Líka sína lærifveina Lét sér Drottinu fylgja með.

2. Um Guðs ríki enn ræðandi Allum fyrir Postulum, Hét ad mundi sinn sendandi Senn þeim frapt af hæðunum, Alla kvaddi einn bleffandi Upplyptum með höndunum.

3. Í tíunda svo er sinni Són upprifinn Drottinn minn; A jörð hætti umgengninni, Inntók dýrðar himin sinn; Vinum hans er von í minni Væri þvillit burtförin.

4. Uppí loptid allir störfu, Innteknir af helgum hl, Efti nú á brjófst sér bördu, Birtust Englar þeim í vil, Ad svo búnu gladir gjördu Ganga Jerúsalem til.

5. Himin luktann Herrans blíða Híngad-koma sundra réð, Himins yfir hönum síðan Hans vid skírn varð opnun séð, Himin dýrðar héðan fríðann Hann frá jörð gat meðtefð.

6. Olíu-kvistir einfa fríðir Adur bodad hafa fríð, Bethanía lærdir lýðir Leida nafn af pálmavíð. Fríð með sigri fá um síðir Fríðarins börn vid Jesú hlíð.

7. Eitlin líffins einka góða, Dlíu-þvístur heiti' eg þinn, Drófsins fast mér eykur gróða; Andans helga smurningin Er það balsam, eg sem rjóða Andar sjón-hvarm veifann minn.

8. Upp til fjalla augun hef eg, Ei þó líð þeim komi frá; Himna Drottnei heidur gíf eg, Hjálpar allrar jörðu á Væng hans undir vafi' og sef eg, Vel óhult því búa má.

9. Fjöll metnadar eg vil eðfi Uppá flifra í veröld hér, Saron's rós eg Son Guds þeðfi, Sem var-andi' í dalnum er; Holdsin's að mig hroki bleðfi, Hógvær Jesús bannar mér.

10. Mætti hvörgi vísfi eg voga Vera fjalli Sínaí, Vid reyfi, þoku, leipturs loga, Lúdra-hljóm og þrumu gnh. Frá lögmálsins frjáls kvíðboga Flý eg náðar fjóllid í.

11. Fjallid Drottins er það eina Upp til hvørs mig lángr þá, Er þar blómgun olíu greina Og pálmavidar nóga' að sjá, Menn ei nema hjarta hreina Hefi' eg þar að búa hjá.

12. Sýndi Drottinn sig lifandi Seinast einu fjalli á, Svadan uppi hæð farandi, Hátigninni ríkir hjá. Út á þetta upplýptandi Dfs að vera jörðu frá.

13. Dfhá fjöll sig öll nú læðfi Undir fætur Lausnarans, En dalverpin upp svo hæðfi, Að jafn gjörift vegur hans, Hans fylgenda fjölgi' og stæðfi Flokkur á leið til sælu-ranns.

14. Himnasör fá halda vilði Hér sífelða Drottnei með, Sinn upprisinn áður skýlði Í trú Jesús hafa

séð, Herrans mun þá hærsta mildi Hjálpa og styrkja áformed.

15. Þegar lyptir þú, minn Herra! Þínum höndum yfir oss, Af dýrðligum orum þeirra Allrar náðar streymir fosi, Glýtur linast, hjadna, þverra, Hver ein þar við mæða og fross.

16. Eg hafi séð þig uppgáfandi Andann, sæti Frelsarinn! Eg hafi téð þig upprísandi Í Guds himin genginn inn, Eg dey með þig æ lifandi Í fadnum, Jesú minn!

17. Því eg trúi, það eg nái, Þannig fara hédan fenn, Ad minn lífi ending fái, Eg þó hjara verði enn, Mig viðbúi, mér adgái Mins Lausnara frapturenn!

24. Sálmur.

Þreföld auglýsing Jesú eptir hans himnasör.

Lag: Tunga mín af hjarta hljóði.

Eptir það í himna hæðir Herrann var nú farinn fenn, Þrimur mönnum rituðing ræðir Rétt sig vottad hafi enn, Í lífama Sínum sama, Sem hann birti upprísenn.

2. Stephanus naut stórra gæða, Styrking trúar sinnar fann, Egypti augum hann til hæða, Himininn leit opnadann, Til Guds handar Hægri standa Hann sá Jesúm Gud mann.

3. Ad standandi Son Guds sæta Sá hér píslarvotturinn, Gaf hugvekju hönum mæta, Herrann væri alþúinn, Selda í höndur Sér hans öndu Sækja og leida í himininn.

4. Við Guðs hægri hönd að sitja, Herrans veldi ávísar; Hér stóð nú sá vildi vitja Bændflu Júðalands og þar, Sín heit efna, Senn að hefna Saklaus blóðs, sem úthellt var.

5. Heyrði Páluð Herrann mæla, Hann sá líka tvísvor þó; Sú vegsemdar sjón inndæla Sínni hans svo vel umbjó, Að hann gladdur, Einhugadur, Upp frá því Guðs verk framdró.

6. Heyri' eg enn í huga mínum Herrann mæla sagurt þá, Er hann mig með Anda sínum Drð fannleikfins minnir á, A hans merkum Má eg verkum Mínd hans líka. tíðum sjá.

7. Jóhannes Son Mannsins mátti Míllum ljósa stjaka sjá Hann, og líka öðrum átti Að fúnngjora vitrun þá; Son Guðs gætir Sinna, og bætir Sérhvad það þeim ríður á.

8. Fordum hætti mörgum meður, Menn sem glöggt ei stynjad fá, Lét sig heyra' og líka' er séður Lifandi Guð jörðu á, Dfs nú stættar Drðfins hjarta Mllum spegill stærri hjá.

9. Í Guðs Syni sjálfan sáu Sveinar Jesú Fædur hans; dýrd fær annars Herrans háu Hér ei litid auga manns. Allt best lagar Og tilhagar Um-sjón Medalgágarans.

10. Þó um sinn mér audnið eigi Að sjá Drottinn þannig hér, Holdðs meðan í hreyfi eg þreyi, Hin trúar-sjón nægir mér. Effti dagur Indæll, sagur, Alla sjón Guðs meðfærer.

11. Dfs þinn náðar himin hlýa, Herra Jesú! opna nú, Kef burt fortann synda stjha, Svo ei

blindi vora trú, Augsyn þinni Í hvört sinni Ad
ofs börnum þínum snú.

12. Verði' um mína hagi í heimi, Himna Fad-
ir! vilji þinn, Baratekt þín góð mig geymi, Greid-
andi mér lífs veginn! Í hönd þína Endu mína Eg
fel, Herra Jesú minn!

25. Sálmur.

Jesús upprifinn er auglýstur, þó ei slum lýd.

Lag: Sáll er sá mann, sem hafna kann.

Hvort hefir sinni Herrans þekkt? Hvort var hans
ráða-neyti? Um stjórna Guds dæmum ekki frekt, Und-
arlíga þó breyti; Vatnid heilaga ofdjúpt er, Aftur
því snúa skyldum vér, Fyr enn upp það ofs fleyti.

2. Drottins adferða orsaker, Eru sann-helgar
reyndar, Þó ad opt bæði þér og mér Þær féu,
maður! brýndar, Innsiglad laungum er Guds ráð,
Ofs brestur flínings efni og dád, Ad fá hans gjörð-
ir greindar.

3. Sómir þó minnst ad sitjum vér, Sinnulausir
starandi A Drottins miklu dásemder, Dýrd hans ei
vidfrægjandi; Allra sízt þó álykta ber, Eitthvad
framsæri betra hér, Enn hann því er stjórnaði.

4. Hvað mátti gagna, Herrann minn Hefdi
Gyðinga lýdi Harðsvírudum í sérhvört sinn, Sem
hans forsmáði prýði, Enn viljad birtast upprifinn?
Inngroinn þeirra móþróinn Hans náð hafnaði' og
flýði.

5. Lífins ord hans þeir höfdu heyrt, Hans
góðverk féð margfoldu, Gátu samt fyrri engu eyrt,

Enn hann saklausann kvöldu, Elfs og daudann þeir lasta hann, Egdum seinast í grafar rann Smánar nafu vesta völdu.

6. Hverki Heródes háðgjarni, Né hinn rángi dómari Hofdu í Jesú hlutskipti; Hofudsmannanna skari Selði við lygi sannleikinn, Sifeldt neitandi upprisinn Ad væri vor Frelfari.

7. Ef ad upprisinn Son Gud3 sig Sjálfur þeim hefði téðann, Ei er mín géta ólíklig, Ad þeir mundi hann séðann Strax vilja ljósta steinum með; Stephanum síðar er það stéð, Af heim farandi héðan.

8. En hér var stundin endud sú, A holdi sínu kynni Lausnariinn fremur líða nú, Lokid var ángist-inni, Sporna því Drottinn vildi við, Bóndir menn gætu forgripid A hans sig hátigninni.

9. Frelfariinn Jesús fyrirsa Forherðing Gyðing-anna, Sem ríki hans sér ráku frá, Meyrdur böndum syndanna, Anda Gud3 stóðu ætíð móti, Englum frið-arins finntu' ei hót, Villtir á veg lastanna.

10. Þér deyd syndum yðar í, Eitt sinn Drottinn þeim téði, Af því þér trulid ekki því, Ad Gud mig senda réði; Af Jesú Kristi upprisu Ei kunnu þessir blindudu Hafa huggun né gleði.

11. Öllum varst sendur, ó Jesús! Þyrir alla dáid hefur, Öllum, sem festa á þér trú, Allra synda lausu gáfur; Lifandi gjörður léntir mér Elfs réttlætíð í sjálfum þér, Og allri náð umvesur.

12. Lof, dýrd, heidur og lotning þér, Lausnari heimfins! færi Engla og manna allur her, Þú ert

sá tignar stæri Konúngur jardar Konúnga, frýndur
vegsemd eyllifluga, Drottinn Drottna frábæri!

26. Sálmur.

Guddómsins þrenning er verðandi orðsk. Jesú upprisu.

Lag: Guds Son kallar: Komid til mín.

Eftir manndómi Drottinn dó, Drottins heilög persóna þó Uthellti egin blóði, Og útvegadi söfnud sinn, Sjálfur frá daudum upprisinn Dró of úr daudans flóði.

2. Eins hafdi vald sjálfur frá sér Sína endleggja Jesús hér, Og til sín taka aptur; Líf hans tók honum enginn af, Af frjálsum vilja það útgaf Hans gæðsla og guddóms þraptur.

3. Guds og hans Sonar ein dýrd er, Nú Jesús sömu verð gjører, Sem hans Fadirinn sæti. Eins sem Gud Fadir æ lifer, Allt hefir líf í sjálsum sér Þýða Lausnarinn mæti.

4. Og sem Gud dauda uppvefur, Eins fær lífandi Guds Sonur Þeim hann vill lífid lénad; Med sínum dapra deyð á kross, Daudann sigrandi hefir of Lifgædur líf forþénad.

5. Þó Gud uppvekti Soninn sinn, Samt er vor Jesús upprisinn Af sínum egin báðum; Födur og Syni einnig er Andinn í verki þessu hér Best samverðandi báðum.

6. Manns edli Krists án mælingar Medtók gjöf Andans smurningar, Svo Mannsins Sonur hafdi Allt vald á jörð og himni há, Hann ad upprisi daudum frá Sá líffins þraptur krafði.

7. Er svo verkandi orsökinn Upprisu þinnar, Jesú minn! Guddómsins þrenning þýða. Ad þrifa þvílíkt ástar-rád, V' skýldi vera' um gjörvallt láð Unadsemd allra lýða.

8. Samhljóðan þá nú sjáum hér, Sem i guddómsins þrenning er: Sonur Guðs sjálfur vildi. Svad helzt Fædurins vilji var, Þorum fjörum til betrunar Allt réttlæti upphlyði.

9. Þér skulum læra þaraf það, Þannig Guðs vilja hyslast ad S ofs og á hann verði, Hafandi sinni andligt eitt Eftir Kristó, svo hvorgi neitt Vel-farnan vora skérði.

10. Elsta Guðs vottast einnig hér, Sem ofs í Jesú fengin er Frá dómi', ángist og dauda, Burt-nam Fadirinn Soninn sinn, Svo vid dauda sé ókvíðinn Floður hans frelstra fauda.

11. Frá dauda' uppvakti Son Guðs sig, Svo trúir' eg víst hann láti mig S dauda ekki blífa; Herr-anum þjóninn hjá svo sé, Hans dýrðar ljóma sjá fáe S lífinu eyllífa.

12. Náttúrunni líf lénadi Lífs Andi Drottins blesaði, verk það verndar, framfærir; Andligt líf sveikir, ørendann Uppvekja kann því líkamann. Sú von mitt sinni nærir.

13. O hvílíf ríksdóms dýpt og dád, Dásöm Guðs speki og vísdóms ráð! Ei finna edur kanna Drottins vegu og dóma hér Daudligir kunna mennirner, Er það verk upphæðanna.

14. Of til réttlætis upprisinn, Alvoldugi Frelsari minn! Þér gjörum það þér færa; Þín dýrð himn.

inum hærri er, Hróð þitt lengra enn stýin fer, Þér
sé þúsundföld æra!

27. Sálmur.

Jesú upprisa er gledilig.

Lag: O Drottinn allsvaldandi!

Eg vil sjá yður aptur, Yðvart fagnar hjarta þá,
Yður skal enginn kraptur Yndi þóslíkt nema frá;
Svo féð téd, Svo nam græða Sorgbited Drottinn
hæda Sinna géd Sveina', og þá uppfræða.

2. Þá lærifveinar síðan Sáu Jesúm upprifinn,
Þáum færandi fríðann, Fríðar sonnu tíðindin, Sorg-
ar-stý Senn burtfærdist, Sól stein ný, Gledin nærd-
ist, Hjörtum í Hróðsla öll fortærdist.

3. Svo sem hvørs háttar finni Sér hann velur
gledi-mót, Ei trúi' eg allir finni Eina og sömu hugar-
bót. Nura-gnægd Ymsir rækja, Ytri frægd Röðrir
sækja, Sumra á-nægd Sýnist yðkun flækja.

4. Heimsins hof-mennsku glaumur Hugfun góða
refur burt, Biskur vel-lysta straumur, Verdur eptir
finnid þurt. Gledi hér Géd þó næri, Gæt að þér,
Vinur kæri! Hvört hún er Hrein, sem vera bæri.

5. Máttu Tobs synir sedjast, Samt offradi' hann
fyrir þá; Egum með ótta gledjast Og Guds veg-
semb stunda á; Annars kann Adstedjandi Audnu bann,
Sút verkandi, Hitta mann Hans í værdar standi.

6. Af Krists upprisu gladir Urdu lærifveinarnir;
Helzt verða enn huggadir Hans með lífi trúadir,
Er þeir sjá Sitt réttlæti Sitja á Guds háfæti, Þá
þeim hjá Andans lifnar kæti.

7. Alla hrygd yfirvinnur Unadsemd á Drottni fest, Endingu enga finnur, Eylifluga blómgaft mest. Afstúð þá út að segja, Orð til má Nóg ei hnegja; Þess þar frá Ekért látum tegja.

8. Fángadann frelsid lætir, Fjstrum vafinu lausn in hrød, Sjó-hrafnings sútt upprætir Sælu hafnar hvíldin glød; Mædu-haf Mitt þurkandi, Mér lausn gaf, Frid bodandi, Dauda af Drottinn uppreisandi.

9. Af Jesú lífi eg lífi, Þess fegnudur minn er hann, Daudans mót döpru aðsvífi Dirfir mig hans upprisan. Angurs frí Eg býst hédan, Uni því Helzt á meðan, Guds dýrd í, Gud minn fái' eg féðann.

10. Ef Jesús ekki væri Upprisinn úr jörðunni, Alls mannfyns illt framsæri Yrði' í heljar gryfjunni; En sá er Dtti farinn, Andi hér Gledjift marinn, Þor lifer Voldugur Frelsarinn.

11. Er svo lögmáls útstafinn Þess deyðandi bófstafur, Hljómur lífs orða hafinn, Herrann uppreis dýrðligur. Gledi ný Gæða næríft, Gédid í Hæd uppfæríft, Meður því Mæðan fæð fortæríft.

12. Gledi stund lífs þó ljái Lausnarinn í veröld mér, Himininn helzt eg þrái, Hér stadfesta hvörgi er. Eg fæð súð Gymb margfalda, Þ þad hús Vil eg halda, Sem Jesús Sést um aldir alda.

28. Sálmur.

Jesú upprisa hefir forþénandi þrapt.

Lag: Herra Gud í himnaríki.

Er Guds kærleiki uppsprettan Allra náðar gæð.

anna, Fram af heim brunni fljóta vann Þjorlausn syndugra manna.

2. Af náð Gud maður ordinn er, Þess nú bítandi meður, Ad náðarinnar njótum vér Af náð all-eina flédur.

3. Einafli maður er í náð Þess Jesús friðþægjandi; Hvað vér erum og drýggjum dáð, Drottins náð er verkandi.

4. En hvað helzst flærri af náð er Utilykur verk-anna Alla verðskuld; hún ei gylðer Þ réttlætingu manna.

5. Samt vor réttlætning forþént finnst, Fullu Jesús borgadi Syndanna skuld, þeim sjálfum innst Þ sjáat djúp varpadi.

6. Bar hans upprisa vottur trúr, Bæri líft heila gjalðid, Gæð því Drottinn græfinni úr, Gat honum daudi ei haldid.

7. Kvittad var allt með Drottins deyd. Til dýrðar lífs blifanda, Kul þessa, tryggva lagdi leid Lif Jesú upprifanda.

8. Herleiding fángna færði hann, Gæð ofþ þar hjá til handa Hærri gjafir enn hugsa kann Hugvit flapadra anda?

9. Althuga vilði eg einnig hér Og nockud gjort um ræða: Hvörnig forþénti minn Gud mér Margflöldann flífra gæða.

10. Adam, fløptum í heidri há, Flýðni bar Gudi játa, Hofud mannkyns kann heita fá, Helzst í tvöfalðann máta.

11. Af náttúrunni erum vér Allir hans börn

stílfengin, Þar og for-ráða höfud hér Hann vort og annar enginn.

12. Máttum vel njóta, hefði hann Hlyðninnar gætt, án saka, En fyrst það brást, vér arfinn þann Illa hlutum að taka.

13. Orð Guds sáttmála einnig þá Adam tvíeggjad reyndist, Bódi Drottins er féll hann frá, Þjáfiðju-trjánum leyndist.

14. Adams synd stærstu meta má, Margt flaut þar af andstreymi; Hann féll í gjald-sök þýngstu þá, Sem þenkjast kann í heimi.

15. Hann þáði Andar mestann mund, Mestu líkamans gæði, Og allt hvað mátti alla stund Esla hans gleði og næði.

16. Alíta þetta ega menn Eitt pund, sem verðsla stýldi, Umráða fé, hvørs ávörtenn Einn Drottinn hafa vilde.

17. En hér sóadist allt í senn, Ardur og gótsíð besta, Daudans affagði dómurenn Dró undir straffid vesta.

18. Alls leigu-sjár með áverti Eglíft réttlæti krasði; Adam sakfallinn ör-eigi Endurgjald hvörgi hafði.

19. Þá stýldi hanu líða á lífi og fál, Líka hans allir niðjar, Eglífann dauda, bruna og bál Beygdur í kvala víðjar.

20. Endurbót kunni enga sjá Adam í þessu standi, Drottins vináttu fallinn frá, Fridlaus, nafinn, skjálfsandi.

21. Þína, madur! hér sjá þú synd, Sjá, hvað

stór skuld þig vafði, Sjá djöfulsins á manni' ómind,
Mind Guds, sem tapad hafði.

22. Sjá! hvað straffið óttaligt er, Eylífliga
gnístandi, Sjá! hvað gott Jesús gjörði þér, Gjald
þitt sjálfur lúfandi.

23. Ego þú, sem fyrr varst sekabur, Sallaus
gæðist fegnudi, Rángsmúinn áður réttlátur Reiku-
ast nú fyrir Gudi.

24. Jesús deyjandi daubann vann, Dróst þá
hurt efni nauda, Hans upprisa þér frelsi fann Frá
allrahanda dauda.

25. Gjald stærtra' enn skuld hér útlagt er, Yfir-
gnæfir synd náðin, Allt meir enn taptir ávann
þér Upprisu Jesú dæðin.

26. Slutdeild í sigri hans þú átt, Hann þér
líf eyllíft gífur, Af því sá lifir, lifa mátt, Líf sem
þér forþétt hefur.

27. Ad þetta stéð í sannleik fé, Sanna skulum
vér fremur; Þreföldu offrum þacklæte Þeim sem
var, er og kémur.

29. Sálmur.

Um sama efni.

Lag: Ego sem fyrr sagt er frá.

Enn skal þar inna frá, Alla syndaskuld þá, Sem
Adam sárt þvingaði, Son Guds Jesús borgaði.

2. Adams varð edli spillt, Hans andlig ráð-
deild villt, Frá Gudi viljinn flæmbist, Fegurð hold-
sins afstræmbist.

3. Samkvæmt varð sinni manns Satan og

árum hans, Guds ráði gegn stríðandi, Gæðum fönnum hafnandi.

4. Um mistun enga bad, Enn bættist hér á það: Synda=skuld sína að bragði Sjálfum Gudi til-lagði.

5. Sá Gud mann feladann, Sinn leit á fær-leikann, Mistunar ráð til reiddi, Ráð vort frá glötun leiddi.

6. Sinn einka Soninn við Samdi um mann-sýnid, Í borgun að hann gengi, Og því svo bjarg-að fengi.

7. Í sameining við sinn Sannhelga guddóminn, Vort þá, án synda og saka, Son Guds nam edli taka.

8. Hærfum heilagleika Hér mannlig náttúra Aftur í Gudi gæddist, Gud þá manns holdi klæddist.

9. Vitstu, réttlæti, ráð, Ríkdóm og alla dád, Adam fyrsta frefari Féel hér Adam sídari.

10. Penna eylífa aud, Einsog Skaparinn baud, Sonur Guds sæll brúfadi, Sitt pund best ávartadi.

11. Eins fyrir áfallnar Alls mannskýns skuld-irnar Og hinar, enn gjörandi, Í borgun sig gífandi.

12. Huldíft söl vorri og synd Saklaus Födur-sins mind, Synda bar Guds Son galla, Gjörður synd fyrir alla.

13. Allt straff Adams syndar Einn Jesús Kríst-ur bar, Og leid eylífa þínu A end og lífi sínu.

14. Ei þó til eylífdar, Af því Guds fylling var Í honum öll búandi, Allt hans verk fullkomnandi.

15. Helguft náttúra hans Hér bætti syndugs manns Edlis spillingu alla, Alla lagfærði galla.

16. Leid eptir lög máli, Líka það uppfyllði, Allt gjörði að Guds vilja, Sem á öðs réði hann skilja.

17. Kristur deyjandi á kross Keypiti frá dauða öðs, Upprisinn í ljós leiddi Líf og veg himins greiddi.

18. Upprisu ávæxt sinn, Einsog dauða fraptinn, Öðs til egindóms lætur Endurlausnarinn sætur.

19. Sér Gud ei synd þeim hjá, Sem nafn hans trúa á, Arfs von eyllifra gæða Þeir ega í dyrd upphæða.

20. Erum vér orðnir því Upprisnum Jesú í, Guds börn og Guds réttlæti, Guddóms þrenningar fæti.

21. Eins til upprifunnar Og hvörskyns vegsemdar, Sinn rétt Sonur Guds hafði, Sáttmálinn þessa krafði.

22. En hans upprisu dád Öðs forþétti þá náð, Að dauðann eðli sjáum, Upprisu líffins fáum.

23. Fyrir deyd Drottins er Daudinn vær orðinn mér, É lífi hans lífanda Líf fæ eg ævaranda.

24. Lof sé þér, Lífid vort! Líffins opnandi port, Öðs gíf, eptir vorn trega, Upprisu gleðilega!

30. Sálmur.

Jesú upprisa er fríðsærandi.

Lag: Svört sem að reisir hæga bygd.

Þegar figurinn unnium er, Endast styrjalðar mæða, Vinning stríðs nýjann fríð færer, Fríður er efni

gæða, Gæðunum flestir gledjast menn, Gladvært sinni og rósemen Er gjöf veglig upphæða.

2. Fávitka stærri öllu er Uðstum Gudi að stríða, Enginn maður þarf ætla sér Of-dirfd sú kunni hlýða. Þharaóni of-forsugum Þór einsoð rauda drefanum; Báðir flömm hlutu að bíða.

3. Á synd heitir uppreist og stríð Mót æðstum lög-gjafara; En vér kunnum of engi tíð Bíð allri synd að vara. Sá, við eitt boð Guds sekur er, Sig þeim manni strax játa ber Állra yfirtrodara.

4. Þorsteinnabadi vor fátlig synd Frid-tjón, útleð og dauda, Uppspratt mistunar of þá lind Í blóði Jesú rauda; Sínu lífi úthelli hann, Þérmed fríd-kypti syndarann, Állt tók burt efni nauda.

5. Upprisinn lýsti frelsi og fríd Fridar-gjafarinn mesti, Fridarins Gud er festur við Fridar-sáttmáli best, Fridur, þeim stóðu fríðnum nær, Fridur þeim lífa, er voru fjær, Eyddur ófríður vest.

6. Jesú upprisu ávæxtur Er fríður Guds blífandi, Fridur innvortis andligur, Í samvitku ríkjandi, Utvortis fríður allvíða, Drkandi fríðar sambúða Á heims ófríðar landi.

7. Menn semja á jörðu margann fríd Með þánka fríðar-spörum, Fridar-sturlarans fylgja síð, Fridinn hafandi á vörum, Stríð í hjarta, við síðu sverd. Evi er veröldin að sér gérð, Barliga fram því förum.

8. Mennirnir tryggann mega ei fríd Mér gæfa af ramleik sínum, Fá mér ei heldur frátelid Frid Guds í Jesú mínum; En hans fríður eyllifur er,

Þnd og lífama varduveiter Frá synd, sviðræði og þínum.

9. Fridur með yður sagði sé Son Guðs við lærifveina. Í því fridarins ávarpe Innibundna eg meina Alla, sem bodud er sú náð, Öllu fólki fter Guðs hjálpráð, Í Syni hans alleina.

10. En ef vér heilsum húsi því, Herrans frid þar bodandi, Sem barn fridarins ei finnst í, Er Guðs fridur víkjandi Með oss sjálfum því fólki frá. Fridar-hatarar eeki ná Farsæld á líffins landi.

11. Þó líf vort sé standandi strid, Styrjöld full lúá' og trega, Yfirðynjandi harma hrid, Hrakningur alla vega; Hæðist né flélst hjörtun við, Herrann Jesús þann bodar frid, Er gledur eylliflega.

12. Fridarins Guð! eg þacka þér Þann frid mér veittann hefur, Sem hærri skilning öllum er, Ofrid veraldar kéfur; Hwadnær sem heimi fer eg frá, Frid eyllifann, þar treysti' eg á, Mér þín miskunsemd géfur.

31. Sálmur.

Jesú fridur grundvallaft á hönnum sjálfum, medtekt med trúnni.

Lag: Heiðrum vér Guð af hug' og sál.

Á Jesú lífi' og líðingu, Lífa hans dauda' og upprisu, Finnst grundvalladur fridur sá, Fridkeyptur mann sem njóta má, Á jörðu lýstu hönnum hér Í Herrans fæðing' Englarner, Belpócknan Guðs því á oss er.

2. Herrann Jesús hegningu bar, Ego hefdum frid Guðs vingunar, Með sínum deyð frid samdi

hann, Sama upprisinn boda vann, Auglýsandi í sama sinn Sín benja er, Því fridurinn Allur er þadan útflotinn.

3. Trúin þann frid tileinkar sér, Sem tilreiddur af Jesú er, Hún fær andliga Herrann séð, Hans þekkir líka málfered, Fridar röddunni fagnar mest, Fegnudur sá helzt auglýseft Ad þegar stebjar ángur flest.

4. Jesús vor fridur ordinn er, Ord fridarins þad tilkynner, Fridarins Konung færir þann Fridar andinn í hjartans rann. Tveim höndum þeirri tekur mót Trúud sála med ástar hót, Sinna manna-rauna réttu bót.

5. Heilsa stærsta flér húsi því, Sem Herrans fridur byggir í, Allt rýmist þar hid illa frá, Ei býr Kristur Bellal hjá, Sólin myrfrid ei samþýðist, Eigt fær óeyrd med fridnum víst, Bestina dygdin fráfelist.

6. Fridar uppspretta' er Frelsarinn, Fridinn hefir ofð géfid sinn, Fridinn verndar og framkvæmir, Med fridnum börn sín vardveitir. Fjöllin þó hrær-ist fyrna há, Földunni bæríft hædir á, Ur stad ei færíft fridur sá.

7. Uppruna sólar, er menn sjá, Upprifa Drottins líkjast má; Fridar bodunar held eg hans Háa ímind þann sunnu-glands, Sem allann heiminn upplýser, Yndi, næring og varma lær, Rírnar þó ei í sjálfum sér.

8. O! hvørstu frídt olíu-blad Er sá fridur! helzt sanna þad Þeir sem hafa-bylgjum heimsins

á Hrekjast, sveymandi til og frá. Mjög þá í stríði mátt-dregnir Mæðast taka Guds kapparnir, Þetta hunángid þá nærir.

9. Í sínum guddóms algjörðum Ei birtist Jესús Kraptinum, Þyrri' enn figur-hrófs fridinn sinn Hann færði' á jörðu upprisinn. Þá stéin fram eldur stý-flóspann, Þá skipti' um hagi dauðligs manns, Líf og fridur varð hlutdeild hans.

10. Þess er með lífi Lausnarans Líffins vegsemdar gífinn frans, Andlig, líkamlig, eylíf náð, Allt hvað bættir vorn hag og ráð. Gud herskaranna ofþ nú er Einn fridar Gud, því meguum vér Biðja, og verðum bænheyrder.

11. Hvað nær, sem noðrar hreifa sér Í hjarta mínu sturlaner, Mig ef heimsættir meinlig sótt, Miltill kvæði við dauðans nótt; Miltastli Jესú! mig ásjá, Mér vertú nærst og segðu þá: Minn fridur sé þér með og hjá!

32. Sálmur.

Jესú upprisu fridur er Kraptur og áminning inn-
byrðis fridar.

Lag: Nú bið eg, Gud! þú náðir mig.

Þessadi fridar upprisinn Ástvinum sínum Drottinn minn, Þryggvum bodandi hugstyrking, Þræddum við stríð, figurvinnung; Fridur með yður, sagði hann, sé! Til samlyndis uppvekjande, Gaf þeim undir eins afl og náð, Ad stunda þvilíft fridar ráð.

2. Lífs og deyjandi Drottinn minn, Frá dauðum lífa upprisinn, Fridsemd ástunda alla þad, Eitt

nýtt bodord kallandi það, Af því ávortur Andans
 sá, Sem elsta' og fridur heita má, U meir og meir
 þá eldast fór, Vífirdrepstapur gjörðist stór.

3. Kristi nýtt þar nærst kalla má Kærleiks bod,
 fyrir orsök þá, Ad hann vill ferskt það ávallt sé
 I voru sinni og framferde, Svo af innbyrðis elstu-
 rót, Utvortis sjáist skírligt mót, Hvört þú fridsamur,
 hjarta hreinn, Herrans sért réttur lærisveinn.

4. I hjarta mannsins hreinshilinn Hefir sinn
 bústad fridurinn; Sá yfir honum sífeldt bjó, Sí-
 felda þar af hafði ró; Sælir eru þeir semja hann,
 Sáttir við Gud og náúngann; Þeir munu' í fríði
 fara og ná Fridarins gædum himnum á.

5. Hvar af orsakast stór og straung. Styrjöld
 þjóðanna mörk og laung? Ardur er það, þótt illur
 sé, Dvinarins af sád-verke. Þráttun girndanna í
 limum ljót leidist af fyrstu synda rót. Dfridsamur,
 illur og þver, Einsog brúfandi hafid er.

6. Líkari Satan enginn er, Enn sá maður, sem
 temur sér Ríf og deilur, er farga fríð, Fárlegt er
 þann ad búa við; Sig þó hann stödi sjálfann mest,
 Samt er hann átumein og pest I Kristis líkama
 andligum; Dpt koma menn ad raun þar um.

7. Kvedst ei vilja mann líssamann Róng David
 halda' í sínum rann. Þjónum og hjörnum líkist hér
 Lifa óeyrðar mennirner. Öfund, þrambsemi, ágirnd
 vest Innbyrðis fríðinn stadar mest, Margur held
 eý þó meini þær Sér muni' ódygdir standa fjar.

8. Fólkskædur kærleiks eldur er, Eðli mjög víða
 sinnum vér Kristi sinni hjá kristnum nú, Þó kunni'

ad játa rétta trú; Avertirnir auglýsa það, Nenn
ýfast nær á hvörjum stad. Fáist varla trúr vinur-
inn, Bart elskar nokkurr fjandmann sinn.

9. Ein sál og hjarta áður var Í kristni Guds,
nú tungurnar Dfóða' í höfði eru tvær. Af tvö-
földudu sinni fær Einfaldur laungum frómur flás,
Full er veröld með hræsni' og þras. Hreint skapa,
Drottinn! hjarta í mér, Helzt er sú imind sam-
kvæm þér.

10. Talid sannleik, Guds trúader! Til þess
fridkeyptir erud þér. Hatid lygar, hræsni og slægd,
Hafnid vondskunnar allri gnægd, Semjid innbyrdis
sannann frid, Þeim sama jafnan haldid vid; Einn
hjargi limur öðrum rétt, Einsog Gud hefir það
tilsett.

11. Þíon veit þú, Gud! sæmd og frid, Evi
hún þitt hjálprád gledjist vid! Réttlæti, fridur, ró-
sæmd mest, Ríki vors kóngs umgyrði best! Höfud-
fléttir og herra-menn, Hér með gjörvallur almúgenn,
Þífi í fridi og leyfist frá, Þífi, samfagni himnum á!

12. Nær sem einhver áföllur mig Dfridar bára
hættulig, Í þitt fridar-skjól flyg eg inn, Frelsarinn
Herra Jesú minn! Hastir þú æsta hafid á, Hljóðn-
ar það brádt og sjaðnar þá, Evi eg megi af fári
frí Fridar höfn líffins komast í.

13. Í þínum fridi, ó Jesú! Unun hefir mín
von og trú, Eg sofna á kvöldum sætt þar vid, É
eg í þínum geymdur frid, Aftur ad morgni upp-
vakinn, Upprisu fridinn hugsa eg þinn. Imind holds-
ins upprisu þá U sjálfum mér eg líta má.

33. Sálmur.

Jesú upprisa er grundvöllur og fræptur vorrar endursæðingar.

Lag: Eof sé þér, Guð! fyrir líðinn dag.

Daudur líkami og dádlaus er, Þá dregst í hurt hans andi, Eðli neitt heyrir eða sér, Ei tilfinning hafandi, Eta né drekka ei kann sá, Engrar glæðvæðar njóta, Né hressing hljóta, Andstyggiligur á að sjá Erfir forrotnun stjóta.

2. Andliga daudur er sá mann, Sem Anda Guðs ei hefur, Andligu sæta engu kann, Sem andar þorfin krefur, Skurd-godum líkur styn ei ber, Skortir heyrn, vit og sinni, Málferi' og minni, Andliga birtu eðli sér, Illæddur forsmáninni.

3. Lýsingu þessa Adam á, Og hans töpudu niðjar, Lifandi' er daudur sérhvör sá, Sem vilja Guðs ei yðjar. Frá þeim dauda, um eylif ár, Uppstanda neinn ei kunni; Í ytsta' afgrunni Uttum að líða feikna fár, Fyrirtir lífs upprifunni.

4. Þegar svo daudir vorum vér Von lífs enga hafandi, Í vort kvalabab sökti sér Con Guðs Jesús lifandi, Daudans smæðadi beistju' og ból, Hans bitra fleini færðist, Frá fjörvi færðist, Uppreið síðan frá allri kvöl, Afli daudans þá fortærðist.

5. Líffins upprisa' og sigur sá, Sem Jesús afrekladi, Er sá fræptur, sem orka má, Að enginn daudi' ofs stadi. Fyrstu' og síðurstu ofs nú er Upprisu gleði fengin; Einn undangenginn Líffins hertogi leidbeiner Lil lífs, enn annar enginn.

6. Þor endursæðing er það hlid, Um hvört nú

ganga fáum Ut frá dauðligra synða síð, Evo lífi
Guds vér náum. Andligu lífi lifnader, Lífs gæð-
anna dýrmæti, Allt eptirlæti Finna og smæða fáum
vér, Fagnandi því sælgæti.

7. Þeim til frídinda ekkert er, Er í synd liggur
dauður, Þjótustu hluta lífing ber Um loptin, vötn
og haudur; En hinn, sem risinn upp er frá And-
ligum dauða, fríður Er ljóssins lýður, Finnst hön-
um vanfi enginn á, Eylíf fegurð hans bíður.

8. Þ endursæðing verðum vér Vörð Guds arf-
gengir synir, Trúin þar verkud í oss er, Af því
nefnumst hans vinir; Þyrir lífs kraptinn Frelsarans
Frá dauðum uppríandi, Dg æ lifandi, Þ líffins
von þann egum frans, Sem aldrei fer vísnandi.

9. Slutskipti besta held eg sé Frá heljar myrkri
að færaft Eil ljóss Guds náðar ljómande, Dg lífs-
ins braudi næraft. Drottinn! sem líf mér léntir
þitt, Dg létst andlitid stjána Þfir eynd mína, Vik-
ama og andar lífid mitt Legg eg í vöktun þína.

34. Sálmur.

Jesú upprisa er grundvöllur vorrar réttlætíngar.

Lag: Færsti Gud Ferra mildi.

Þyrir oss gjald allt greiddi Guds Son deyjandi
á tré, Herrann því hann útleiddi Af heljar gryf-
junne. Nú fyrst vér egum alla Upprisu Jesú dád,
A oss þarf aldrei falla Dgn þeirra synða galla,
Sem bætti hans blefsud náð.

2. Allri synd af oss létti Aflausn fullkomin sú;
Þ Herrans hærsta rétti Heitir fríléndur nú, Sér-

hvort er setur hreina Sína trú Jesúm á, Synd-
anna sárra meina Sá fær lækningu beina, Sæll
og heill segjast má.

3. Utlögun ei svo verði Utvöldum færð á mót,
Réttláta Gud þá gérði, Grandar þeim ekki hót,
Fordæming fjandmannanna, Fyrst Kristur dáinn er,
Og hvað mest er hlutanna, Uppreis, fór til himn-
anna, & bidur os þyrir.

4. Handskrift hardri fortærði, Hana negldi á
tréd, Myrkra völd forn af-færði, Frægasta sigri
með, Alla synd innfiglandi, Os svo ei tilreiknist,
Uppreis, líf afreikandi, Utlögun Guds bodandi Frid
og fæðurlands víst.

5. Lögmaðlid líffins Anda (Þýst hefir Pálus því)
S Jesú upprísanda Os gjörir synða frí; En hvar
synd er burt-tekin, Er þar lífs réttlætið; Hljóta þá
holdsinns brekin A hæl að verða rekin, Fyrir Guds
fulltíngið.

6. Þér Guds réttlæti verdum; Vel er os þyr-
irféd! Eru þá aldrei skérdum Sðdirfd sjálfs-þóttu
með; Ef mættu einhver heita Af os gjörd verkin
nýt, Ei þó skjól orka að veita, S þeim sízt megum
leita Athvarfs; þau eru ei hlýt.

7. Aldin-blád ei féð dulid Adams blygd fyrsta
sinn; Nú fær os Herrans hulid Hjálpræðis mott-
ullinn. Kristi réttlætis klæði, Kostuligast sem er,
Hefir tvenn hefðargæði, Hylur og þrýðir bæði
Þann, er sig því skýðer.

8. Staddir í stríði erum, Stund þá hér hófum
bíð! Herrans því hervopn berum, Hans bíðjandi

um líð. Réttlætis brynja bestur Brjóstvarnar styrkur er; Bana broddurinn vestur Bítur ei, þó sé hvestur, Þann, sem hlíf þessa ber.

9. Trélsi, líf, frið, hjálpræði, Fögnud, réttlæti, náð, All lífs og andar gæði Avann ofþ Jesú dád; Þor er því von lifandi, Þér skulum dauda frá Upprisa í æru-standi, Og á gleðinnar landi Herrann vorn heyra' og sjá.

10. Fállæddi frómi maður, Trélsarans réttlæte Er þinn innari fatnadir, Und þín kvíðandi' ei sé, Rakinn kom hér í heiminn Hvörr einn, svo líka fer; Birt hægt veraldar seiminn, Bertu þess strúða geyminn, Sem keypti Son Guðs þér.

11. Sá strúði á síðsta degi Svo hylur nakleik þinn, Sér á þér annad eigi Alstygni dómarinn, Enn sitt eigid skínandi Upprisu réttlætíð, Heims kraut í hesdar standi Þér þó sýnist glansandi, Eðlért skyldt á þar við.

12. Höfund upphefja megum, Höfum Guð blíðs-adann, Líf í von eyllíft egum, Arfinn senn tókum þann; Krónu Kríсті réttlætis, Krístnum sem varðveitt er, Med himinsældi sætis Sóna mestum ágætis, Guð! af náð gíf þú mér!

35. Sálmur.

Jesú upprisa er fraptur og áminning vorrar endurnýningar.

Lag: O Jesú! nafn þitt hlífsett er.

Þ ofþ framkvæmist allt í senn, Endursæðing, rétt-

lætingen Og helgun uppbyrjandi; Má þó sá nýi
madurenn Meir æ fara varandi.

2. Strax sem líf andligt í oss er Af Anda
Drottins verkad hér, Hræring sína það hefur, Sí-
feldt varandi síðan fer, Svo sem Gud mæling gefur

3. Med endursæðing allra fyrst Í oss þá Kristur
mindadist, Líka trúin lifnadi, Vor réttlætning þá
verkadist, Vor ný hlýdni byrjadi.

4. Sú trú lifandi sem ad er, Símar hefir æ
verkaner, Af hennar Andinn veitir, Allar dygdir
fær affæder; Undir-rót þeirra heitir.

5. Ekki eru tré síns ávexter A augabragdi tíng-
ader, Sína tíð sérhvad hefur. Fullbarða strax ei
fóstrid er, Framvöxt því tíminn gefur.

6. A lífs tréd, Jesúm, erum vér Í endursæðing
plantader, Vöxt þann egum færa, Sem ad verð-
ugur ydrun er, Allar dygdir svo næra.

7. Ef vín-trénu innplantadur Eihvörr finnst
kvistur skælnadur, Eflausi affnidast hlýtur, Í eld-
sins bál útsnaradur, Ei fremur ræktar nýtur.

8. Í flirn til daðans verðum vér Med vorum
Drottini greptrader, Ad síðan alla vega, Líka sem
hann upprifinn er, Endurnýmst daglega.

9. Þó má ei sóma upprisnum Eitt sinn af
synda daðanum Í hann aptur ad detta. Réttlætis
flæra flrúðanum Skömm er stór sig ad fletta.

10. Í Jesú daða deyjum vér Dagliga med
honum krossfester, Allri synd afneitandi, Svo af
hans lífi lífgader Lifum í náðar standi.

11. Dáinn syndinni Drottinn minn Af daðan-

um er upprifinn, Og deyr framar aldregi, Lífs
kraptinn hefir lént mér sinn, Ego lífa Gudi' eg megi.

12. Líf til þess andligt lénad vár, Ad lífs verk-
anir andligar Sýni sannkrifinn maður. Í lífi' and-
ligu uppbyrjar Eylíft líf rétt-trúadur.

13. Í anda gánga öllum ber, Med ótta og
titrun sína hér Sáluhjálpi sífeldt vinna, Lífir hof-
ubíð, limirner Láti sig dauda ei finna.

14. Minnd Guds ef blómgastr í ofi á, Ad Jesú
dæmi skulum þá Vaxa í vifsku' og náðum, Nverti
láta Andans sjá Í góðs síðferðis dáðum.

15. Frá einui dygd til annarar, Í himininn
þitt sinnis-far U sé þér upplyptandi, Upprifinn
Jesús þinn er þar, Þángað stefn hans leitandi.

16. Andlig þíns hjarta umsturn þá Innilig
vera og sífeld má, Ef þig skal eðli soikid Gómlu
forhúdar girndin fá, Og Guds lífi frávikid.

17. Tapadir synir vorum vér Frá vore Guds
lífi steindauder, Nú þó uppvaktir aptur. Til nýrr-
ar hlýðni ofi nógur er Náðar framboðinn kraptur.

18. Látum ofi Drottni lífa þá, Lofum fyrst
daudir gömlum frá, Nýja lífs njótum blóma. An
helgunar kann enginn sjá Eylífrar dýrðar ljóma.

19. Upprifa' og líf vort, ó Jesú! U þér hvort
fá sem hefir trú, Aldrei deyr eylliflega; Fyrir þitt
líf ofi forða þú Frá andar daudans trega.

20. Lífsins uppsprettan lifandi, Lífid andliga
geymandi, Ofi lát þér aldrei fleppa, Líf náttúrligt
framleibandi, Líf eyllíft gef ofi hreppa!

36. Sálmur.

Meddeiling heilags Anda er ávörxtur Jesú upprisu.

Lag: Jesús Guds Son eingetinn.

Sá sem veit, að Guds Andi Er sannur Jehóva,
Dg Jesús upprifandi Ds gaf þann huggara, Gled-
jast í Gudi ætti, Guds nafn af öllum mætti Þér
fyrir hátigna.

2. Í þeim áværti æðsta, Upprisu Lausnarans,
Er heilsugjöfin hærsta, Dg hjálpráð syndarans,
Andligs lífs allt sælgæti, Unun, fridur, réttlæti,
Huggandi hjarta manns.

3. Ef eg fer ekki hédan, Ei kémur Huggarinn;
(Svo þenna sannleik téðann Sjálfur fék Lausnar-
inn.) En ef eg er farandi A burt, mun eg sendandi
Þann verða í hjörtun inn.

4. Upprifinn sína sveina Síðar talandi við, A
þá blés, og nam greina: Anda Guds medtakid!
Þá upplauk þeirra hjarta, Þeim rann ljós skil-
nings hjarta, Þádu sögnud og frid.

5. Það Andi Kristi vara, Med vara-blæstri
hans, Hans sveina helgum flara Þér nú gefinn til
sanns; En hin var ekki fjærri, Uthelling hans sú
stærri Af hædum himna ranns.

6. Andann meddeila mátti Í mæling stærstu
hér, Jesús, sem alla átti, Andans fylling í sér.
Krafði þraptaverfanna Kristnibod Postulanna, Sem
verf Guds Anda er.

7. Uthelling Andans stærsta, Audkenni tilsett
var Upprisu Drottins æðsta, Dg hans himin-sarar.

Andans gjöf fyrri eigi Almenna kalla meg, Ord
Guds mér ávísar.

8. Klæddust þeim krapti' af hædum Kristi sendi-
bodar, Er í allskonar mædum Sinn þeirra styrkur
var, Þá fræddi, þá huggaði, Þeirra lífs hlaup
verndadi, Í þeim Guds ord frambar.

9. Fyrirheit Föðurs heitir Fagnadar Andi sá,
Dg stæra vatn, sem veitir Þor Gud þurr-lendib
á, Eldur hugást sveifjandi, Dg börn Drottins hreins-
andi Synda saurindum frá.

10. Andans eldligu gjafir, Dg hans frum-gróða
nú, Þótt, madur! þú ei hafir, Þína ei sakar trú;
Ef hann þér er stjórnandi, Í og með þér biðjandi,
Eylíft líf erfir þú.

11. Guds hús ef ordinn ertu, Andi hans býr
þér hjá, Druggur æ þess vertu Um þig hirðir hann
þá, Leidir þig lífs á vegi, Lætur þig villast eigi
Fót-sporum Jesú frá.

12. Hann þig fávissann frædir, Frávíkin leib-
réttir, Af syndum særdann grædir, Sorg-þjádann
hugstyrkir, Máttfornum megn þér veitir, Máttar
Andi því heitir, Hjá þér allstadar er.

13. Hryggjum ei Herrans Anda, Hann svo ös
vífi frá; Hann er líffins lifanda ljós, sem ei flækva
má. Ytstu útstúfun bíða Þeir Anda Guds mót-
stríða, Auglit hans aldrei sjá.

14. Gud minn! þinn góða Anda Gef mér, en
tað ei frá, Hann lát æ hjá mér standa Hvar sem
tilfalla má, Hann lát best hag minn greida, Hann
lát mig svo framleida, Ad lendi eg þér hjá!

15. Líffins eyllífi Andi, Arfleifdar pantur minn!
 A Jesú upprísandi Eg sé lífs kraptinn þinn; Hann
 kénna mér Herra' að nefna, Til hans beinleidis stefna
 Hæðan í himininn.

37. Sálmur.

Jesú upprísa, verkar lífandi von.

Lag: Stríðsmenn þá höfdu krossfest Krist.

Von heitir eslaus eptirbíd þess augun nú ei sjá,
 Drugga trú skyldt á hún víð, Og þar grundvallast
 á, Þolgaðid stendur henni á hlíð, Evi hværgi skeika
 má; Er hún það tryggja atkéríð, Sem engann slí-
 ur frá.

2. Vonin lífandi af því er, Að líffins ráðandi,
 Þyrir lífs Anda og orð sitt hér, Er hana verkandi,
 Líf sitt og edli auglýser, Innra mann gleðjandi,
 Víð líffins unír víssu sér, Verdur þess njótandi.

3. É von of hólpa meta má, Meðan hér hóf-
 um bíð, Vonin fullkornuð verður þá, Vér fáum
 arfskiptíð; Af því vor Drottinn dauðum frá É dýrð
 fétt upprísíð, Von lífs um eyllíð hönum hjá Himn-
 essann eignast fríð.

4. Jesú upprísa' og líf of lér Líffins von alla
 nú, Svoddan huggun géfst, sál mín! þér, Evi hólp-
 in verdir þú, Að hværr sem lífir hönum hér, Hön-
 um deyr líka' í trú, Eyllífan dauða aldrei sér,
 Dbrygðul von er sú.

5. Þordum vonuðu frómir menn Þrælsarans komu'
 í heim, Ísraels ríkis upphesðen Einkum hugfestíft
 þeim; Húlið var flestum hitt þá enn, Hann um

verasðar geim Mundi eitt sauda-hús í senn Semja af floðum tveim.

6. Sú von fylltist þá Son Guðs fær Sig birti' í mandómi, Ritningar allar rætaf þær, Sem ræða' um það efni. Hins nú framvegis væntum vær, Vor Jesús blefsaði Senn muni koma' í skjum stær, Skryddur vegsemdinni.

7. Þissins von öll þar leikur á, Þisir vor Þressari; Þér flulum lifa' og síðar sjá Sæld hans í dýrdinni; Húngur, Flæðleysi, Þrenging, Þrá, Þetta lif né dauði, Efti fær skilid oss því frá Ypparsta hlutskipti.

8. Þ lífs eyllís von lifum vér, Þdandi' í heim-inum, Þ lífs eyllís von fram oss fer, Þetandi' á Guðs vegum; Þ lífs eyllís von brádt að ber Blómgandi tíðunum; Þ lífs eyllís von lif ef þver, Þjómandi upprísum.

9. Bona of margir veröld í Þegsemd fá henni af. Ei leidi' eg hug minn eptir því, Sem er leyrvelta og draf. Krónur og sprotar fara' ei frí, Fláræðis yfir haf. Þann í gær heimur hóf við skj, Þratt þeim í dag á kaf.

10. Eg sný, lifandi Þausnarin! Þís von minni heim frá, Eg slý þursandi' í fadminn þinn, Þridi svo kynni ná, Eg bý hjarandi ókvidinn Undir þinni forsjá, Eg kný deyjandi, Þrottinn minn! Þyr náðarinnar á.

11. Þasíð, lopt, jörð og himnarner, Þeidri þig, Þesú minn! Allur þrifi þig Engla her, Sem er þér handgenginn, Þagni fridkryptu mennirner Þed þeim

lofshýrinn þinn, Mikli þig fála mín, í þér Minn
gledjisti lífs andinn!

38. Sálmur.

Jesú upprisa er í daðanum vor æðsta huggun.

Lag: Þú þig, fál mín!

Þú þig fál mín! Bráðt kómur þín Burtferðar
stund frá heimi, Daðinn fyrir Dyrnum er, Will
Drottinn þér Styttu nálægt andstreymsi.

2. Lifna, fæðast, þjást, mæðast Þengi margir
þreyandi, Endar lífs stríð, Utfarar tíð, Þeim ætíð
blíð, Sem er Jesú deyjandi.

3. Raust fyrsta hér Vor allra er, Inní veröld
þá færumst, Angursamt vein, Þmíslig mein Það
auka Svein, S holdi meðan bærumst.

4. Ef líf óþreytt Einatt og heitt Afli með-
lætis sólin, Bruna hætt er, Ber og til hér Ad bíla
fær Bráðliga lucku hjólin.

5. En þá margar Mjög stórfelðar Mótgángs
aðynja hríðir, Drýpur húfíð, Dofnar sinníð, Dregst
út fjöríð Dagliga', og allt um fíðir.

6. Hvíllt sem hér Afstandíð er, Endíng þv
daðinn gefur; Nú ovin þann, Afli fyrirtann, Und-
irlagðann Sér og ofþ Son Guðs hefur.

7. Misti smekinn Þann megna sinn, Mara, en
litinn eigi. Daðinn nafn ber, Burt öll frá þér
Þans beiffja er, Barn Guðs! þó hold þitt deyji.

8. Sætur, vær, hann Svefn nefnast kann, Sig-
ur lífs, hvíld af lúá, Ávinníngur, Lífs inngángur
Æstíligur Núllum þeim Jesú trúá.

9. Þar daudans hér Nú dagur er Degi fæðingar betri, Vel til gæðs þá Mér vera á, Ad víkja frá Þrörliku holds aðsetri.

10. Ef upprifinn Ei Lausnarinn Af dauda sjálfur væri, Í daudanum Mllum mönnum Utflúfudum Um eyllifd liggja bæri.

11. Genginn undan, Guds Sonur fann, Gægnum deyð, lífsbraut sanna; Eptir. honum, Strax upprifnum Ur gröfunum Utgæð stór flokkur manna.

12. Lífs upprifu, Krists líkingu, Þyðir trúadir hljóta, Í von þegar, En þó síðar Algjörligar Eyllifrar sælu njóta.

13. Þyrst upprifinn Lífs-leidtoginn Lifir í hjarta þínu, Sætt andlátid, Sálín gledst við, Í sonnum frid, Sæl, laus frá allri þínu.

14. Eitt með Jesú Þú ert í trú, Snurætt þér huggun líka; Uppreis hug þinn, Uppreis Drottinn; Þyrir almátt sinn, Uppreisir hann þig líka.

15. Þét lífid sitt, Þá leysti þitt, Lamb Guds, og sitt tók aptur; Eins dauda frá Þig eslaust má Utfæra sá, Hans al-völdugi fraptur.

16. Í daudanum, Þyrir augunum, Engin skelfing þér flædist, Þitur trúin Þann lífs-salinn, Þvar Lausnarinn Þjósinu' um eyllifd flædist.

17. Ending sú fæ, Þá endin nær Þangaungu' í himnaríki, Stund er ei laung, Né þunglig þraung, Um grasar-gaung Greidist fœr þínu lífi.

18. Í Canaan Þarf ekki Man, Mú finnast þar land-mæti. Í himininn Þig upprifinn, Senn inn-tekin, Eyllift mettar sælgæti.

19. Ei fatnadar Munt þurfa þar, Þar Jesús skjólið veitir; Er líkaminn Andligur þinn Edsta dýrðin, Yfir-klæðid þá heitir.

20. Vanheilsa frá Sér vendar þá; Í vegsæmd upprísandi, Líkaminn fær, Stól Lambsins nær, Þjóm-
andi stær, Líta Gud ævarandi.

21. Geym huggun þá, Guds barn! þér hjá, Gégnum veg allra nauda: Son Guds þvíf dó, Sem lifir þó, Ad sæt lífs ró Sé þitt hlutskipti' í dauda.

22. Í þeirri trú Eg dey, Jesús! Ur jörd munt hold mitt færa. Þvíst hef' eg á Ad leysast frá, Og lifa hjá Lausnara mínum færa.

23. Lífgjafi minn! Lífs Kraptinn þíun Lát mig sjá, þeckja' og reyna, Greid mitt lífs skeid, Gjör enda' á neyd, Gef mér í deyd, Góði Jesús! trú hreina.

39. Sálmur.

Jesú upprísa er Kraptur alls holds upprísa.

Lag: D! Fadir himnefí' og eylífi Gud.

Upprís, mitt hjarta! með elsku og trú, Upprísnum fagnandi þínum Jesús, Upprísan fyrsta þér er gíf-
in nú, Upprísu líffins senn fær þú.

2. Ad deyja mönnunum eitt finni þer, Eíkin þar liggur, sem fallin hún er, Upprísa' og dómurinn eptirfylger, Adgæt slíkt meðan þú lifir.

3. Sæðid í jörðunni senn deyja uá, Síðan fær nýtt líf og sprettur upp þá; Hold og blód Guds lífi erfa ei á, Utvaldir deyja þvíf hér frá.

4. Eyo víst sem Gud Sonur upprísinn er,

Upprið af dauðanum maður sérhver. Þjóðliga Pál-
us þann lærðóm kénner, Lausnarinn sama stadfestir.

5. Jesús og upprisan er sameinad; Upprisu verk-
inu sinn eg þann stad, A Kristi upprisu er það
grundad, Af honum verður fullkomnad.

6. I skjóllum himinsins setja mun sinn Son
Mannsins komandi tignar-stólinn; Þeytist með hár-
eysti þar lúðurinn, Þá rísa' upp mannanna börnin.

7. A þeirri daganna endingu sést Allt hvað í
myrkrunum fyrri duldest, Hvort Drottinn þjónaði
hér í trú best, Hans eda vanrækti bod mest.

8. Allir sem dóu þá upprisa menn I sinni rad-
an, en flíðsmunurenn Millum afdrifanna mun þó
cerenn; Morg verða leidd til þess roken.

9. Upprisu börnin strax uppi loptid Ad Jesú
hægri þá verða færð hlid, A hann þau blíðasta
orda-stad vid, Innleidir síðan í Guds frid.

10. Sú líffins upprisa ástúðlig er; Attlud er
hún, maður sannkrístin! þér; Um hina ránglátu
ödrúis fer, Upp þó þeir rífi sem hiner.

11. Fordæming þeirra skén fyrirfram var, Flutti
sál dauðinn til kvaða-stadar; Upprisa slíkir til ysttu
smánar, A gjalda vantrúar sinnar.

12. Forblindar Satan þá frásmúmu þjóð, Frels-
arans upprisu gjörir ad hujóð, Forsmáir Guds náð-
ar framboðinn sjóð, Setar svo gletunar á flóð.

13. Holdsins ad upprisa ekki til sé, Er þánfi
gudlausra fláðligaste, Drottins ad réttlæti draga
þeir spé, Drottins því banar þeim reide.

14. Og þó straff þeirra fram ei komi hér, Dfar-

sæll daudi þá hrifur með sér, Upp til dóms rísa þar úrskurdader, Utlagar Guds ríkis tapter.

15. En þeim sem trú-góðir umfadmá sinn Upp-risna Frelsara, verður daudinn, Lausn frá armædu, til lífs vegur inn; Lif og dey, Guds vin! ókvíðinn.

16. Af því þú lifandi, lifir ei þér, Lífid þér deyjandi Guds Sonur er, Hann þig uppreisandi heidri krýner, Himnasæld gledjandi með sér.

17. Sætt er að vakna af svefni værum, Sól líta dýrðar í himna stjörnum, Utganga ljómandi úr grófunum, Unnusta fagnandi sínum.

18. Gef mér, ó Jesú! að girnast þar á! Gef mér ástunda því hlutfalli ná! Gef mér lífs upprisu gleði að fá! Gef mér þitt andlit í dýrð sjá!

40. Sálmur.

Jesú upprisu vegsæmd er eylif.

Lag: Sýrajum vér ei sáluga bráður.

Í forklárun upprisu sinnar, Tungenginn til vegsæmdarinnar, Eld og ár vor Lausnari lifir, Lífi' og dauda ráðandi yfir.

2. Aldrei þrýtur eylifdar dagur; Eylifliga á Guds stóli sagur Situr Drottins sæll dýrðar ljómi, Sól réttlætis, himinsins blómi.

3. Lausnarinu með límina fríðu, Lagdur forðum spjóti í síðu, Sára örin sín öll flínandi Sífeldt ber á himnum ríkjandi.

4. Sál vorð Drottins sama að bragdi, Sem hann hana deyjandi' aslagdi, Eylifrar naut annars heims sælu Í Paradís himins yndælu.

5. Þær hans Andar yppurstu dýrdir Engar þoldu fyrir það rírdir, Sálunni þó samtengdi aptur Einn lífama hans gudligur fraptur.

6. Allt vald Jesús upprisinn hafði; en Guds náðar ráðstöfun krafði, Hefjast uppá hásetid skyldi Hann fyrir' enn það allt brúka vildi.

7. Ending stand hans nidrunar náði, Nafn og vegfemd eyllifa þáði, Eyllift ríki, endalaust veldi, Í hans höndur Fadirinn seldi.

8. Stjórnar mátans alleina endir Er það, þá hann ríkid afhendir, Allt í öllu ávallt þó blifur, Einn vegfemdar Róngur eyllifur.

9. Í trú Jesús ef vér hér lifum; Utleiddir frá daudans adsvifum, Allrar hvíldar í honum njótum, Upprisuna farsæla hljótu.

10. Þad þín, Guds barn! eyllifann frama, Utgeugin af daudans lífama, Strax í Drottins höndum hlýtur, Himnaríkið farsældar nýtur.

11. Kríðs upprisuum lífama lifur Líkaminn með sálunni vífur, Af jörd vakinn, einnig til hæða, Eyllifra þar njótandi gæða.

12. En ef lifir, allra þá kémur Ending hluta, Drottinn þig nemur, Þó umbreyttann, þessu frá lífi, Þig gleður með eyllifu lífi.

13. Í himinsins yppurstu sælu, Og Guds dýrðar skodun yndælu, Er það stærst, hún aldrei kann þrjóta, Eyllifluga má hennar njóta.

14. Allir meann þó samtíðis sjái Sólinu' og nóg ljós hver fái, Daprast þar við ei það heims auga, Allra gleður jafnt sjónar bauga.

15. Aldrei ljóssins arfur kann þrjóta, Allir fullrar hlut-deildar njóta, Allann Gud sinn eignast hvorr maður, Utvalinn á himnum blefsaður

16. Hér af skér, að enginn ofundar Amann þar, né meira tilfundar, Enn í Gudi um aldir að sedjast, Andlitis hans sjón við að gledjast.

17. Stjarna í segurd stjörnu þótt vinni, Stendur hvör í röð bestu sinni; Utvaldra þó megi glans muna, Mun hvör sínu hlutskipti una.

18. Engla líking útvaldir tignast, Í Guds dóma meður þeim skynast, Drottins ástar djúpid að grunda, Drottni hjá um eyllisd þeir stunda.

19. Eyllif sæla ofs er tilbuin, Að því hnossi leidir sig trúin. Í þá dýrd, sem eðli nú sjáum, Snn senn ganga, börn Drottins! fáum.

20. O Jesú! sem upprifinn lifir, Allum hlutum ráðandi yfir, Beit ofs dug í von lífs afþreyya Þora stund, og sætliga denja!

21. Dýrdligur upp, Drottinn! ríðandi, Dýrdligur í hæð varst farandi, Dýrdligur munt dauda vefjandi, Dýrdligur þing efsta haldandi.

22. Kom! gledjandi kríftnina þína, Kom! sedjandi líffins girnd mína, Kom! leidandi Redars frá tjöldum, Kom! greidandi launin útvaldum!

23. Sigur-ljóð skal fagnandi færa Fridknypt þjóð heims lausnara kæra, Fögur hljóð með streingja-leik stæra, Stundud góð svo verði hans æra.

24. Dýrd sé þér, minn Drottinn! frisdandi! Dýrd og heidur yfirvinnandi! Sómi, fraptur sigri hrófsandi! Eífelot lof um eyllisd ríðjandi!

Tveir Sálmur,

útlagdir af sama.

1.

Prudentii-Sálmur.

Jam mæsta quiesce qverela.

Hariuastolur hvíli að sinni, Halldid mædur! tárur um inni! Öfufjög börn sín enginn má gráta; Endur bót lífs dauðann eg játa.

2. Hvar til skulu holadur steinar? Hvar til grasir suotradar hreinar? Efni lánad er þeim, sem reynist Efi dandt, þó sofandi leynist.

3. Ístama þó lífum nú andann liggja í dái, mannvitstu snaudann, Skilningsvit hans aptur upp; hæða Innan stundar samvistir gæða.

4. Skjótt öld kómur, stundar þá aptur Í stínni beinin hlýr edlis fraptur, Lífgað blóð þau fúlfeykur fjori Fyrri maður tjaldbúð svo beri.

5. Dróprota ádur sem láu Í jord líf rotund, stór, smáu, Skjótt í loptid færð munu verða, Fyrri tengdri öndu samferða.

6. Gagnþurr svo grænka sáð;fræin, Gjor;dand í jord nidur lægin, Goldar djúps þau framleidir frapt; ur A fyrri lífum korn;stannum aptur.

7. Nú til geymslu, þú jord! Skalt þyggja Penna mann, og mjúkt skaut í leggja, Hans andvana línu þér ljá eg, Leyfar dýrar í vöktun fæ eg.

8. Sú var gefin sál af Guds munni, Sem nár þessi fyrr hýsa funni, Bæna í báðum vel herbergjafi Viðdómur, þeim Krístur stjórnaði.

9. Hér lagdann, hyl jord! Ístama, Heimtir aptur Skaparinn sama, Sinna gjafa sjálfur hann minnist, Síns andlitis mind vandrýnnist.

10. Ald nær skeidar atríði tíða, Allá fyllir Drottinn von lyða, Mið þá, sundrud, aptur átt færa, Er eg gjöri, feld! þér mi tæra.

2.

Dve Mallings Sálmur.

Um Guds alvitsku.

Lag: Ráttítran öll og edli manns.

Sál! dapti flædd, ei sómir þér Sveinra umi straumu lastanna; Dómarinn, sem í upphæð er, Allar sér gjörðir mauna, Öll augum hans Eru hjartans Öpin fylsni hvort sinni; Önd saurug má Ei búa hjá Alstæru hátigninni.

2. Drottins alstögnu augum frá Engjum kaun hælís leita, Bindis og eldinga vængjum á Þó vildi flötta þreyta; Efti neinn þann Umstýja kaun Engill stóra Skapara, Er tilþjó heim, Og í þeim geini Öllu tekur vara.

3. Farir þú lengst sem felur sýn, Sjær enn himinljós skarta, Og þótt bólfesta yrði þín Undirdjúps myrkríð svartá, Ei stadur sá, Þú flúdir frá, Sjær enn himin, sem þú nádir, Guds hátíga er, Sem gjörla sér, Hvar gjörast þessir bádir.

4. Eplífi Gud! Þig enginn má Umstýja glæpa maður; Mun eg öröfluast ega þá, Og denja svo glátadur? O nei! þín náð Wedra gaf ráð, Drugg svo trúnn standi: Sýrir þinn Son Í fullri von Fæ eg unistun bidjandi.

5. Nú sý eg þvi á nádir þín Rauststaddur væsæll maður, Eg sinn og játa afbrot mín, Er fyrir þér stálkadur, Heimis biltungar Mig hræða ei þar, Þjá þér ef blíðu mæti; En reidist þú, Alst fellur nú Í grunu mannsins draumbæti.

6. Orðsnápur mælir óvísun: "Er Gud í hærð búandi, Hástól hjá Englum setti sinn, Sætir ei minn standi, Hann sér ei það, Sem hefst eg að, Hvar smákvífindid bærisk." Vilt, dæri þú! Svo væri nú, En vit, þín öft fortærisk.

7. Fyrr' enn uppkomu fjöll á jörð, Og flóðu læti
ir dala; Aldur enn ljósin urðu gjörð, Og duptid heyrð:
ist tala, Fyrr enn andar Sætt síngu þar, Sem þeim
var fenginn stáður; Sá Gud það þú, Þar sem ert
nú, Þenkir og talar, maður!

8. Uppi býr Gud með Engla her, Er þó hjá
þrælum synda, Dýrðar glans undir eins hann sér,
Og fluggjann smátvífinda, Sem sölu hann Sjá stærstu
kann, Eða litur jarðar falla, Þess sem sínærst er
Afdrif eyger, Einsog heimsins gjörvalla.

9. Vatinn og sofinn ofund í Er Gudi leidur mað-
ur, Agjörn manna eru þý, Hans augna reidi
stáður, Blekja sízt hann Bljúg hræfni kann, Ré brugg-
un haturs ráða, Hann sér atvif Hamans og svif,
Hans alla stærð ódáða.

10. Blygdast þú, myrkra vesæll vin! Þef þig ei
bóndum syndar! Aflegg hræfninnar yfir:skin, Augu
föpus, sem blindar! Meina ei það, Þann megir stáð,
Hvar mátt einu heita, sinna, Eyllist hjá þér Alla stund
er Althafna vitni þinna.

11. Heyr þú! vanvirða manna mest, Megnum
glæpum kvöláður, Of:frekju þinnar ending vest Er
fjandans kvála:stáður, Afvæðinn þinn Ottast dóminn,
Aldur enn stáðar nemur, Þar allt hvad hér Illa
gjörðer Al þig sannad framfémur.

12. Ending tímauna er ofþ nær, Afstedjar dauð-
ans nóttin, Eckert hæli þá frekjan fær, Flóttann þó
refi óttinn; Numur er sá, Ei fyrri enn þá Andmjúk-
ur vildi sanna: Guds hefndin er, Sem gjörta sér
Gang og athafnir manna.

Prj á t i u

Fæðingar Sálmar

útaf

holdtekju og fæðingu

Drottins Vars Jesú Krists

gjörðir af

Siða Gunnlaugi sál. Snorrasoni,
Prestri til Helgafells og Þjarnarhafnar safnada.

1. Sálmur.

Um Skattsfristina.

Lag: Alfagurt ljós ofþ byrtist.

Upplyptu, sál mín! eina stund hugum trúar við Jesú fund, Þáttu blesðadann barndóm hans Bernsku fræða þíns innra manns.

2. Mínú samfara máli sé Mannvits Kraptar og skynsemi; Andlig náðar uppsprettan þín Kvarti, Drottinn! tungu mín.

3. Audmjúfliga í anda nú Eg vil hugleida, minn Jesú! Fræðingu þína og framferdid; Fáfræði mínu veittu lid!

4. D! hvað skyldi eg aumur hér. Þhugad géta, svo sem ber, Almættis-verkin undarlig? Dfarann til þess reikna eg mig.

5. Hversu kann dýrðar dásemd þá Daudligur madur skínjad fá, Sem yfirgengur oflítinn Engla og manna skilninginn?

6. Hálfsverk er allt af holdi gjort, Heimsku blandad og einstís verdt, Andans fullkomnun er til sauns Dgrípanlig í þánka manns.

7. Við skulum, sál mín sinni og hug Evala

med frapti og nýjum dug, Bid forþénustu fylling þá, Sem fæðing Jesú verka má.

8. Ungdóms vanmáttugt edli var Allra manna, og dugdi ei þar; Í Jesú úngdóms edli þó Eylif Guddómsins fylling bjó.

9. Hvört geta þáskar hjarta-ranns Hærra flogid eins syndugs manns, Enn að grunda með ihugun Alvísa Drottins ráðsöfun?

10. Engin gáfa má ædri fást, Að því skylðir, mín sála! dást, Helðurenn einn að eignast þann, Sem alla hluti veita kann.

11. Læt eg því, Jesú! málid mitt Minnast frammar á nafnid þitt: Aformid bæði og ordin mín Aðstóði blesud gæðskan þín!

12. Utgæð þad bod frá Augústó, Allur heimur um lönd og sjó Skylði láta skattskrifa sig; Skíðun þessi var tignarlig.

13. Þetta svo feingi frammgang þar, Ferðadist skjótt, sem búinn var, Sérhvör til borgar sinnar þá, Settu lög máli hlýdni tjá.

14. Allt til þess Schílo auglýstist, Atti hjá Júðum, (þad er víst), Welðis-sprotinn að vera fyr, Witnadi Jacob um þad fyr.

15. Kom nú uppfylling tímans téð, Tól því að nálgast hjálpræðid, Gyðinga lýdur greida vann Gjald og skatt undir keysarann.

16. Í Adams falli urdum vér Eylifum dauda skattgíldir, Lög málid þessu lýsa vann, Lagði bolvan á syndarann.

17. Allur heimurinn átti því Aldrei að verða
 skulda frí, Nema ef einhver gæti greidd Gjaldid
 dauðans, og þolvan eydt.

18. Undirgæfst Jesús okid það, Allum heim-
 inum vægðar það, Hlyðninnar skyldur Gudi galdt,
 Gaf sig til þess að borga allt.

19. Líttu, mín sál! þá sætu náð, Sjálfskrafa
 uppþeinkti Drottins ráð, Hann sem aldrei Guds
 þodord braut, Þolvan uppá sig taka hlaut.

20. Litillæðadi sjálfan sig Sonur Guds, Jesús,
 fyrir mig, Náttúru=hrófa næmann minn Nógu
 borgadi hans audmjúktin.

21. Fljótliga Jóseph ferðast réð, Fest-
 arkvinnu þungadri með, Bethlehem Da-
 víðsborgar til, Þodum keyðarans gjördu
 skil.

22. Hlyðni þaknæmast offur er, Athuga, sál
 mín! byrjar þér Skipun og vilja Skaparans, Skida
 þér eptir þodum hans.

23. Gættu og þess að Gud er sá, Gudi slípt-
 adi jördu á, Eru það Drottins umbodsmenn, Eiga
 að skípa réttindin.

24. Audmjúfliga þeim hlyd og heyr, Haldt
 þig við það, sem bjóða þeir, Baldd tignarligt Gud
 þeim gaf, Góðum launum ei drag þú af.

25. Sá sem að yfirvaldi vill Beita óþóð og
 gjöldin ill, Bakspyrnir móti broddunum, Burtstúf-
 ar Drottins setningum.

26. Ef þú hlyðninni offra villt Yfirþodnum,

sem vel er skyldt, Þægasta Gudi gjald það er, Med góðu verður umbunad.

27. Bókumenn þessir velferd lands Þaka yfir og sálu manns, Þakandi þeirra vilja gjör, Þaka lát Drottins ótta í þér!

28. Eðli er gjöf, þótt eigir þú Yfirmönnum að tolla nú, Þaðlátann vilja greid og gjaldt Gudi fyrir hans lánid allt.

29. Eg vil, minn Jesú! holla hér Ghydni og audmýkt gjalda þér; Virðstu að láta viljann minn Verða í Gudi fullkominn! Amen.

2. Sálmur.

Um fæðingu Christí og reisana.

Eag: Mitt hjarta hvartil hryggist þú.

Medan dvaldist í Davíðs stad Dýrust María, svo bar að, Frumgétinn fæddi svein, Reisum vafði hýr og hrein: Hermir þannig ritningargrein.

2. Hugleid þú, sál mín! Herrans ráð, Hérum var laungu fyrirspád, Bethlehem sveinninn sá Roma skyldi frægur frá, Sem fólki Drottins stjórnaði hjá.

3. Aldrei hefur frá upphafi Afbrugðid Drottinn trúfesti, Sannordur altíð er, Verði þvi hans vilji á mér, Bonin blesun færir með sér.

4. Tími Maríu téður var Tími mannkynsins frelsunar, Afsettur eyllíð frá, Þú skalt, sál mín! Þar að gá, Þér nam Drottinn tímann að ljá.

5. Attu að brúka einög sé Avertargóts og leigu-

fé, Sem Herran heimtar af þér, Veingja og stytta
eðli er Eptirlátid manningum hér.

6. Er það Drottins, en eðli þitt, Signar-valdid
hann brúkar sitt, Bertu ei varbúinn, Vitjunartíma
þekktu þinn, Þaða Drottni velgjörning sinn.

7. Þeinktu og líka um það eitt, Eðli er neinum
manni veitt Þors Guds að vita tíð, É audmýkt
trúar árla og síð Eptir henni þolgóður bíð.

8. Trúfasti Gud þá tími er þinn, Límann lát
einninn vera minn, Að taka mistun mót, Og unna
þér af elsturót, Aðsýnandi þacklætis hót.

9. Frelsarinn! láttu fæðing þín Fæða dagliga
í hjarta mín Ydrunar ávæxt þann, Að endurfæðist
innri mann, A orði Drottins forforgist hann.

10. Frumburd syndanna Satan fyrst Sjálfur
fæddi þá metnadist, Og Skaparans flíðun braut,
Adam bólvan af því hlaut, Andar-bann og kval-
anna þraut.

11. Ertu frumburdur ordinn nú Eyllístrar náðar,
minn Jesú! Heilagri holdgan í, Adam blefsun beid
af því, Þættist ráð hans aptur á ný.

12. Þú sem réttlátur risir einn, Reifum flædd-
ist sem úngur sveinn, Þessvegna eg þeinki nú Um
audmýkt þína, ó Jesú! Ertur gleði hjartanu sí.

13. O! hvað margt synda afkvæmid Alid hef
eg og leikid við, Reifad í brjósti best, Holdliga þánka
þar við fest, Það var sálar fordjörfun vest.

14. En þinn blefsadi úngdómur, Alleina klár
og heilagur, Mín úngdóms bæk og brest Afmáði
hreint svo eðli sést, Er það sálar farsældin mest.

15. Þíð ávört þennann lifanda Þagði í jötu María, Mjúkann gaf mjólkur smek, Af því hún á ædra beð Ekétt rúm hjá gæstunum féð.

16. Hvar var þá, Jesú! heidur þinn? Hvar var þín eyllif kóngs-tignin Dulin um myrkra mund, Ad þú féðst ei eina stund Annad rúm, né værara blund?

17. Þíð hafdir þú öll ríkdóms ráð, Ríkjandi yfir himni og lád, Allt frá eyllifri tíð, En hjá þínum eiginn lýð Ekí gafft þér viðtakan blíð.

18. Þótt ad framandi fæðist þú, Forsmán og læging bíðst þér nú; Þirðingar misða mátt, Í flíkum vafinn fyrstu nátt Hjá fénadinum svefn-værdir átt.

19. Framandi kom eg hýngad hér, Heimurinn bústad veitti mér Þagrann en fallvaltann, Afturkilja á við hann, Einsog snaudur vegferda-mann.

20. Þeit eg Lausnari lífir minn, Þeidir hann mig um síðir inn Í sannhelgra samfélag, Hvar eg eyllifann hvíldardag Þafa mun og gladværðar hag.

21. Hér þegar veröld hrekjanlig Herbergja vill ei leingur mig, Eg bíð þig, Jesú kær! Þeidi mig þín lífnin stær Þoks í dýrðar tjaldbudir þær! Amen!

3. Sálmur.

Um bodskap Engilsins til fjárhýrðaranna:

Þag: Þeíðrum vér Gud af hug og sál.

Gudspjallamann þess gétur vel, Góðir vöktu um náttarpel Hýrðarar sama hér-adi í, Þjórdina geymdu úti frí, Þjómandi

Engill lét sig sjá, Þeyptan Guðs skein í
fríngum þá, Ad þeim réð miklum ótta slá.

2. Engillinn mæla við þá vann: Verid
ei hræddir! sagdi hann, Yður til eyrna eg
blíðan ber. Bodskap, sem öllu fólki skér,
Endurlausnarin er í dag Yður fæddur
med gleðihag, Davíðsborg féð þad lúðu-
lag.

3. Má og vera til merkis þad: Munud
þér finna í greindum stad Reifunum
vafid barnid best, Blundinn hefur í stalli
fest. Hugleida, sál mín! byrjar bert, Bodskapar
þess njótandi ert, Þarsýrir jafnan þacklát vert.

4. Einsog vatnsstrauma uppsprettan Undu
daudþystri svala kann, Gledi bodskapur fjarlægð
frá Fáraða sál eins hugga má; Í fæðing Jesú
ein hér sést Uppsprottin svala lindin best, Numann
syndara hún fær hrest.

5. Undir ránglætis oki hlaut Allt mannkyn
lida sára þraut, Dærilig sú ánaud var, Drkadi
straffs og hegningar, Drmagnast sálin af því réð,
Angrud samvitfka fylgdi med, Bolvan lögmaðlsins
grætti gæð.

6. En Jesús sinni elstu af Dpnadi Drottins
náðarhaf, Framm til alls mannkyns flutu þar Foss-
arnir endurnæringar, Sálunni er því svolin skéd,
Sefadist hjartans ángrið med, Blessunin allra gladdi
gæð.

7. Þegar samvitfkan mædist mín, Og minning
glæpanna eykur þín, Jesú! þín náðar ljúfust lind

Þessi mig auma flépnukind, Sál mína lát þann
fögnub. fá, Sem færði Engillinn jörðu á, Gledinnar
næring gefst mér þá.

8. Hérnæst geri eg að þenkja um þar, Þegar
að Adam fallinn var, Með ángist stórti út á braut
Af aldingardinum rekast hlaut, Ei mátti líffins eta
af tré, Engla varðhald það bannadi, Sem veginn
þángað vaktadi.

9. Aftur á móti opnast hér Þrugangur beinn
til líffins mér, Engill þann bodskap bar til sanus,
Braut sé lídug til himna-ranns, Hirdurum veginn
vísar heim, Vid skulum, sál mín! fylgja þeim Burt
frá veraldar synða seim.

10. Ertu, Jesú! það edla tré, Averti líffins
færandi, Dávænt spröttid af Davíds rót, Þýrmæt
sálnanna heilsubót, Láttu því bleðub blóðin þín
Breidast út yfir sárin mín, Andar meinsæmdin öll
þá dvín.

11. Nær sem að sterkur stofnast hér Stormur
gubligrar reidi mér, Í þínum flugga fladlaus þá
Skjól og hælið eg leita má, Vakna og sofna vil
eg þar, Verdur ei neitt til flæðingar, Sálina eðli
sakar þar.

12. Ef að mig sturlar ángurs þín, Upp vil eg
standa og leita þín, Andlig hugsvölun eykst mér þá,
Í ordinu nær þig finna má, Drottins mistunar
braud-hús ber Bleðsada líffins færðu mér, Þetta
mín sálar aublegd er.

13. Þíft er ei nóg, þó vaki á jörð Besællra
Drottins varna-hjörd, Utan þú hafir á þeim nú

Augu vakandi, minn Jesú! Sálir völu-nótt halði
hreini, Heiðrandi þig á alla grein, Það sé mín hjart-
ans unun ein! Amen!

4. Sálmur.

Um loffaung Englanna.

Lag: D. Jesú! elstu hreinn.

Himneskir herskarar, Héreptir, svo til
bar, Englinum ásamt þar, Upphöfu radd-
irnar.

2. Dýrd Gudi tídt í té Þjáist í hæð-
inni, Fridur á foldu sé, Fólki góður vilje!

3. Þackláta sýndi sig Sveit Engla tignarlig,
Uppvefja á það mig, Athuga, sál mín! þig.

4. Vera ei minni mátt, Mæta dýrd Gudi átt
Dffra á allan hátt Í anda, dag sem nátt.

5. Jörd, sjór og himna her, Heims allar teg-
under, Dýrd Guds og hátign hér Herma dagliga
þér.

6. Aldrei svo aumur mann Augunum renna
kann, Ad megi ei merkja hann Mátt Drottins frá-
berann.

7. Orð Guds ef athugar Med augum trúarinn-
ar, Séð gétur sálin þar Stætleik hans mistunar.

8. Dásamlig dýrdin þér, Drottinn! alleina ber,
En blygdun aukum mér Í öllu tilheyrer.

9. Eg fæ og einnin séð, Ad Engla sveit boda
réð Frid á jörd, gladvært gæð, Og góða velpóðn-
an með.

10. Adam frid af sér braut, Dvingan Guds

því hlaut, En Drottins ástarstaut Aftur linadi þraut.

11. Eylisann frid og fann, Frelsadi syndarann, Soninn þá senda vann Saklausann, Gud og mann.

12. Allt er því bolid bætt, Vid blidann Gud mannfyn sætt, Hans fridarmerkid mætt Mein fær í burtu rætt.

13. Dfridur einginn má, Elskunni Drottins frá, Skilja né þvinga þá, Er þennann frid treysta á.

14. Allt er ofþ veitt í vil, Bantar ei neitt þartil, Jesú! þinn ástar-il Aldrei fyrir ofþ byl.

15. Þér höfum feingid frid Fridar-hofðingjann vid, Syndabót, sálargrid, Og sælunnar athvarfid.

16. Ofþ hefur afrekad Eylisann gridastad, Guds nádar-þel er það, Þess trúin nýtur ad.

17. Nádarstóll ordinn er Eingétinn Son Guds hér, Hans fluggi hlífir mér, Hvað sem til meina ber.

18. Rati eg ángist í, Dtraudur þangad flý; Jesú! þín náð á ný Nemur burt sorgar-flý.

19. Og þegar órólig Angrar samvitðkan mig, Trúlar-hönd heldur sig, Herra minn! fast vid þig.

20. Andligann frid eg finn, Fridstillist hugurinn, Hjarta, sálu og sinn Sedur Guds mistunin.

21. Þegar Guds grimdar hrid Geysadi hardla strid, Med slóðinu forðum tid, Og fargadi öllum lýð.

22. Til fridar féðst ei þar, Fannst merki reidinnar, Vatnslóðid þegar þar Til þurðar gengid var.

23. Sáttmáls-teikn setti þá Sjálfur Gud himnum á, Blida réð blesðan tjá, Sem bregðast aldrei má.

24. Þegar Gud vildi við Þora sál binda frið,
Burt frá hans hægri hlíð Hjalpráð er útgengid.

25. Sáttmálann samdi vel Son Guðs Eman-
úel, Hans blessað blíðu-bel Bætur öll rauna-jel.

26. Góðvilja þennann þinn Þaða eg, Jesú
minu! Vertu í sérhvört sinn Sálunni velkominn!
Amen!

5. Sálmur.

Um reisu fjárhýrdaranna til Bethlehem.

Lag: Ef Gud er oss ei sjálfur hlá.

Þegar að Engla fylking frið Fór til
himins af grundu, Hjarðar-sveinar á
sömu tíð Sögðu með glæðri lundu: Til
Bethlehem skulum ganga greiðt, Og gaum-
gæfa Drottins verkid eitt, Ferðbúnir
strax að stundu.

2. Sem þeir komu í sagðann stad, Ego
vill ritningin greina, Fundu allt einn og Eng-
ill kvæð, Ungbarn og meyju hreina, Herr-
ans dásemdum hermdu frá, Hvorjir sem
fréttu sögu þá, Tilburð þann undrast
eina.

3. Viljir þú, sál mín! anda í Endurlausnarann
flöda, Trúarhöndin fyrst þreifi á því, Þér sem
Drottins orð boda, Gaumgæfni betri enn offur er,
Efasemd taktu burt frá þér, Sigt kann þig sú að
flöda.

4. Ef að vantrúin finnur fyrst Fílsni í hjarta-
ranni, Hlotnast þér ekki að horfa á Kríst, Hóldid

trúi eg það banni, Medan í syndum situr þyr, Seint munu opnast náðardýr Angráðum innra manni.

5. Þegar Jesúm ei fundid fær Þyrir sér trúin veika, Grunda betur og gæktu nær Guds orði og hans sannleika, Í því ljósi þú líta mátt Lausnara þinn og skoda brátt, Svo muntu síður fleika.

6. Döpur er sálar sjónin mín, Syndanna hul-in glým, Utan, minn Jesú! orðin þín Uldgi mig smýslum nýum, Kyð þeim mín frúaraugu á, Elstan þín góð mér hrindi frá Bantúar villu-þým.

7. Birtu Ísraels fólkí féð Þagur eldstólpi um nætur, Eitt stý á daginn undan géð, Á því höfdu þeir gætur, Dhulta leid þeim vísa vann, Í villi-mörku tíma þann, Drottinn missunar-mætur.

8. Bond eptirdæmi og illku-stý Undan Guds börnum gánga, Afvega leidast opt af því, Um eydi-mörku lánga, Syndirnar villa sjónir þeim, Sinna ofmjög um þennann heim, Sem vísar á veginn ránga.

9. Eld-stólpinn þinna orða mér, O Jesú! lýfi í heimi, Þegar eg viltur velkist hér, Svo veginum aldrei gleymi, Edur á hálum hreckja stig, Sem hold-id leggur fyrir mig, Í þvermöðsku þoku sveimi.

10. Þitt ljúfa orð er lampi víst, Og ljós á vegi mínum, Þegar mér birtan þessi býðst Med þýdum geislum sínum, Uppljómast sál og sinnid fállt, Syndanna myrkur hverfur allt Af blefsudum hjartleik þínum.

11. Undradist fólkid fregnir þær, Sem fjárhýrð-arar báru, Guds orð María góð og skar Geymdi

í hjarta kláru; Nær sem eg þennann fjárfjöld finn,
Fagnar og leyfist hugur minn. Af eyndanna ángri
fáru.

12. Margt þó undarligt, sál mín! sé Þyrr
sjónum trúarinnar, Dásemdir Guðs ei drag í hlé
Med dul fávitsku þinnar, Hóðligann. Flíning held-
ur gef, Hlydninni fanginn utan ef, Drottinn kressi
dýrðar sinnar.

13. Sjá til þú hafir í hjarta fest Hjalpræðis
orðid blíða, Láttu þér vera í minni mest Miskun-
semd Drottins þýða, Réttlætis sólin sannarlig
Syndugra líking klæddi sig, Til endurlausnar lýða.

14. Gef þú, Jesú! í geðid mitt Gæðskunnar
ljósid hjarta; D! að eg fengi orðid þitt Innrætt í
mínu hjarta, Svo að eg megi um eyðif ár, Af öll-
um syndum hreinn og klár, Í líffins ljóma flarta!
Amen!

6. Sálmur.

Um heimreiðu hyrdaranna og þeirra þacklæti.

Lag: Kom andi heilagi.

Hyrdarar héldu brátt Heim með fögn-
udi, Söngu og hermdu hátt Hæðsta lof
Guði.

2. Sem gæðsku sína þá Sjá lét og
heyra; Hér, sál mín! hlyd uppá Med hugstots-
eyra.

3. Þedrunum forðum tíð Þyrrheit fléðu, Sem
nú fagnadar fríð Framkoma réðu.

4. Þángabi leingi þjóð, Ad lifa næði, Líbind-
in gleði-góð Dg Guds hjálpræði.

5. Eins kóngar og spámenn Ethludu mündu,
Med augum sínum senn, Sjá þá nýslundu.

6. En fengu ekki þó Ad sjá Krists daginn, Af
því Gud undan-dro þann audnu-haginn.

7. Þýrðar ráð Drottins það Dult var höfð-
ingjum, En nú opinberað Numum smælingjum.

8. Allmjög Abraham vissi Eptirlángadi, Ad
sjá mætti Son Guds Krist, Dg fá med fagnadi.

9. Í trúnni vænta vann Bisku Guds-örða,
Þið það traust vildi hann Vonina flórða.

10. Hógværd og þelid þýdt Þócknast Guds
hjarta, Þjúflætið bragðið blíðt Best kann ad flarta.

11. En dramblátt hjarta hann Hatar á jörðu,
Dg stundum straffa vann Med stríði herðu.

12. Af því ad útvalið Numíngjann hefur, Dg
hesðar hásetið Hógværum gefur.

13. Í læging Lausnarinn lét sig hér finna,
Ei vill hans audmyktin Dflæti sína.

14. Raunar nú réttist fród Ritning spádóma,
Ad fátækum gefin góð Gudspjöllin hljóma.

15. Hýrðarar hér við því Helzt kannast náðu,
Trúadir audmykt í Ad lílu gáðu.

16. Gladværir greiddu á mót Gudi þaðflæti,
Af innra manns elsturót Dg andans læti.

17. Guds húsi gengin frá, Gæt þess, mín
fála! Tit orðsins þeinktu þá, Dg þess leyndar-mála.

18. Hvað sem þú heyrðir þar, Hjarta þitt
geymi, Leita Guds lofðýrðar, Laðvær í heimi.

19. Utbýttu einninn þá Orðum Guds sonnum,
Hvorjum sem heyra má, Hjulum og grönnum.

20. Sem annað edla tré Í blóma standi, And-
liga áverti Af sér fæðandi.

21. Þund Guds ei máttu, mann! Í moldu
grafa, Af því vill allann hann Abatann hafa.

22. Herrans orð heitir því Hveiti-sáð rétta,
Sem Guds barna brjóstí í Best á að spretta.

23. Dg færa ávort þann, Sem aldrei rotni,
Þinni sál þarfligann, Þacknæmann Drottni.

24. Uppfléra þá munt þú Það dýrðarlífíð,
Sem endar eymdir nú, Dg rauna lífíð.

25. Þjótum heim leiddur frá Til ljóssins vista,
Sem Gudi sjálfum hjá Síðar mun gista.

26. O Gud! Það untu mér Um eplíð hljóta,
Dg medan mæðist hér Miskunar njóta! Amen.

7. Sálmur.

Um umskurn Krists.

Lag: Tunga mín af hjarta hljóði.

Atta dögum eftir þetta Umskurn líða
skyldi sveinn, Dg sitt nafnið sðlast rétta,
Eftir því sem mælti einn Engill forðum,
Í þeim orðum, Er til meyar bodadi
hreinn.

2. Hans var nafnið Jesús nýta Nesnt
á þeirri stundunni, Þess má hreina þýðing
líta, Það er manna Frelsari, Sem meinin bætir,
Gjörla gætir Guds útvaldra á jörðunni.

3. Eg vil, sál mín! umskurn fára Þfirvega

Lausnaranð, Og mæla um hennar merking klára,
 Medur lærdóm sannleikans, Innri krapta É mér
 Krapta Esli blefsud náðin hans.

4. Allt var hold af blóði borid, Banvænt, spjall-
 ad, einfisverdt, É illsku forhúð óumskorid, Orðid
 Guds það sýnir best, Med vondsku hótum, Lifnad
 ljótum, Lögmal brotíð hafði hvert.

5. Þessa bolvan bífna stránga Bar á herdum
 Jesús minn, Þegar þínu þrauta lánga Þolði af
 Guði forlátinn, Og það bannid Þrt med fanni
 Undirgécst í þetta sinn.

6. Hans var sál og holdid bæði Þreint af
 lýtum, flekkad síft, En míns er edlis saurugt sæði
 Syndum þakid, bolvad víst, Nema eg hljóti og
 nýrrar njóti Náðar Guds fyrir Jesúm Krist.

7. Hann út sínu holti blóði, Þérmed umskurn
 líkamans, Ego í því mætti eg fríðu flóði Þága
 bústíð hjarta-ranns, Og forhúð lasta Þrá mér kasta,
 Sem flekkar þrúðann innra manns.

8. Dumskorid hef og hjarta, Þurun ránga geymi
 eg þar, Og líkamans alla parta, Sem æfa kunna
 syndirnar, Jesú mæti! Gef eg gæti Greidt minn
 hag til betrunar.

9. Þvör sem umskurn hljóta náði, Hann var
 fkyldur lögmalíð Upp að fylla allt á láði, Sem
 útkrafði Guds réttlætíð, Og sá vandi, Dmælandi,
 Dgnar straffíð lagði víð.

10. Ertu kominn upp að fylla Allt lögmalíð,
 Jesú minn! Og þann vera ángurs kvilla, Sem átti

ad líða syndarinn, Þafinn meinum, Þ þér einum Endurlausn og hjálp eg finn.

11. Eitt réttlætis klára klæði, Kristur hefur þér, sál mín! lént, Umflorinn og flýrður bæði, Skristin þetta fær ofþ lént, Svo gæfi ad flilja Guddóms vilja, Um gamla og nýa testament.

12. Adams gamla edlid rotna Atti ad merkja forhúðin, Sem í ofþ gjörir dárlic drottna Med djarfann vondstu fraptinn finn, Holdsinþ blinda Saurinn synda Signud hreinsar vatnslaugin.

13. Þá Móises Guds madurinn hreini Mundi ei bodord umflurnar, Þippóra hans son med fleini Sjálf óbedin fljótt umflar, Og mann sinn blida Brúdurin þýða Blóð-brúðguma nefndi þar.

14. Þætur Drottinn lögmales fleina Þasta forhúð snlða af, En Jesú mjúkufl mildin eina Minning hennar djúpt í haf Midursfleigir, Finnst hún eigi, Forþénustan hans þad gaf.

15. Blóð-brúðguminn ertu æðstur Þrdian, Jesú! Kristinnar, Þinnar náðar geislinn glæstur Gæfi mér ljósid þecklingar, Svo veg þinn rati, En vondum glati Þerkum gömlu forhúðar! Amen!

8. Sálmur.

Um nafnid Jesús.

Þag: Konung David sem kændi.

Mín sála! merk enn fremur Mætafl nafn Þausnaranþ, Þvaraf öll huggun kómur Þreldum manni til faunþ, Minnstu misflunar hans, Þretfari flús

hann heitir, Frelsun Guds börnum veitir Frá eyndum andar-bannð.

2. Hugsvölun, heilsa, lífid, Hjálp og endurlausn frá Demur burt nauda lífid, Refnist hann Jesús því, Rædir svo ritning ný, Jesús á jörðu borinn, Jesús særður, umflorinn, Jesús allt öllum í.

3. Nær sem eg náí að ræða Um nafnid skínar mitt, Þndu vill ángrið mæða, Athæsi þeckir sitt, Því rofid hef eg hitt, Sem Gudi heitid hafði, Hvort þó skírnin útkrafði, Gef mér það, Christe! kvitt.

4. Nær sem eg náí að tala Um nafnid, Jesús! þitt, Þndunni ord Guds svála, Upp-ljómafi hjarta mitt, Af því eg hreppi hitt, Sem Gud mér heitid hafði, Hvørs þó skyldan ei krafði, Allt gefur Kristur kvitt.

5. Aldrei hér einusinni Uppþyrja, sál mín! þú Berk þitt úti og inni, Athuga þetta nú, Nema í nafni Jesús Um aðstod áður biðjir, Bið ord Guds trúna stýðjir, Bregdist ei breytni sú.

6. Á kvöldin, minnst þess, maður! Máttu ei sofna fyrr, Ei heldur uppvaknadur Utganga um hússins dyr, Ádurenn andvarpir Til Guds með ordi einu, Í Jesús nafni hreinu, Eg bið þar aðgætir.

7. Elkamann svo ei sedjir, Ád sálin húngrud sé, Né holdið gjálfi gleðjir Með glísligu sælgæte, Í Jesús náðar nafni Þér eptir þörfum nýtir Það, sem Drottinn útbýtir Af sínu orlæti.

8. Athugaverdt er annað Í þíns lífarnis síð, Þér er berliga bannad Áð brúka Jesús nafnid Hég-

óma hjalid við, Ad þarsleysu sígt skal sverja, Þó
fatt mál hafir að verja, Það sé þinn máti og mid.

9. Etíð kann illa skarta A tungu og vörum þér,
Nafnid svikarans svartu, Slíkt kristnum fordast ber;
Blót illt og bolvið hér: Blíðri Guðs blefsan sneid-
ir, Með bolvan sálu deydir, Og áfellið aflar sér.

10. Nær sem mig kvelling fremur, Kross edur
ángurs þrá, Jesú Christi mér kénur Kært nafn í
huga þá, Mig, Guð! þar minntu á, Til hans mist-
unar mæni, Mæddur tárast, grátbæni, Traust hef
eg allt þar á.

11. Miðt á meðlætið stundu, Mótgángur þeg-
ar dvín, Eg bid þig jafnan mundu Jesú nafn, sála
mín! Set fyrir sjónir þér, Guðs Son í fátækt fædd-
ann, Fánýtum reisum flæddann, Hórmúng hláðinn
og þín.

12. Þitt hjartans andvarp eina Með audmýkt
framflytjisti, Akalla, óska og kveina Í Jesú nafni
best, þess betur bænhyrsti, Soninn fyrst Guð þér
gefur, Gefið með honum hefur Allt, sem áliggur mest.

13. Eg bid í Jesú nafni, Gátandi synda þín,
Gef þú eg glæpum hafni, Guð minn! eg leita þín,
Nær fallvallt fjörvið dvín, Í Jesú nafni náða, Nær
og hugga margþjáða Af sorgum sálu mín! Amen.

9. Sálmur.

Um reisu vitringanna til Jerúsalem, og spurning
Heródis til Kénimanna.

La g: Tæðir vor, sem á himnum er.

Þ Bethlehém þá borinn var Blíður Jesú.

úð, og dvaldi þar, Þitríngar komu úr austurátt, Í Jerúsalem furdu brátt Eptirspurdu, hvar er nú sá Ungi konungur Júðum hjá?

2. Eina stjörnu í austurheim, Sem eignud verður kóngi þeim, Sjálfir berliga sáum vér, Síðan reisandi komum hér, Hann að tilbidja hreinann nú Med helgri bæn og rétttri trú.

3. Sjá hvað dýrðligur Drottinn er, Þó dyljist undir fátækt hér, Fólkinu boda fæðing hans Fögur himintúngl víst til sanns, Sínum Elapara svo sem bar Sæmd og lotningu veittu þar.

4. Þeink um, min sál! að Son Guðs er Sú sanna Jacobs stjarna hér, Hvørs vald og hátign vegligar Vefsama morgun-stjörnurnar, Hans dýrðar auglit hinnum á Heilagir Englar jafnan sjá.

5. Heidinna manna hjörtum í Hans náðar-birta lýsti því, Ur fjarlægum löndum ferðast víst, Fúfir að líta Jesúm Kríst, Hönun gudligann heidur tjá, Heilagur Andi fræddi þá.

6. A dögum þeim sem Davíðs son Dýrðligur ríkti Salómon, Ur Arabía vitja vann Veglig drottning að flóða hann, Háleita speki hlýddi á, Högvar prísadi sælu þá.

7. Davíðs Son Jesús þegar þar Af þýðri jómsfrú fæddur var, Ur austurvegi á hans fund Audmjúfir komu um sama mund Heimsspekingar, að heyra og sjá Hulda Guddómsins vitsku þá.

8. Heródes varð, þá heyrði það, Hrædd-

ur og fólkid allt í stad, Kennidóm sam-
an safna réð, Eyo og skriftlærdum öllum
med, Spurdi hvar skyldi fæðast fús,
Frelsarinn mauna sæll Jesús?

9. En þeir svörðu allir þar: Í Da-
víðs borg, því skrifad var: Bethlehem
Júda bygd ertu, Borgunum aungvum
minni nú, Af þér mun fæðast frægur vel
Foringinn yfir Ísrael.

10. Nú Heródes óttast vann, Af því hann
meinti Frelsarann Jarðneskann kóngdóm kunna að
fá, Eyo kollsteypast yrði völdum frá, Spáðómanna
ei gætti greidt, Vat sig sjálfann í villu leidd.

11. En med því Jesús ei var þá Dpinberað-
ur jörðu á, Til þess hann heimfins tignar flart
Dæli á sig og skaut óþarft, Forgéfinn hræðslu
hjarta í Heródes kóngur féð af því.

12. Pitt var ei ríki af þessum heim, Þú gient-
ist ekki veraldar feim, Sæti Jesú! en sagðir þó
Sakfeldur fyrir Pílató: Að þú kóngur værir víst,
Þó virðing af því hlytir sígt.

13. Það sem Heródem hrella vann, Huggar
mig aumann glæpamann, Því Son Guðs er minn
kóngur lær, Kominn af meyu hreinn og flær,
Dhræddur í þér nýt eg nú Náðar og frelsis, minn
Jesú!

14. Andligrar fléttar alla senn Adspyr Heró-
des forvitinn, Svornian skriftienar hljóði þar, Um
híngadkomu Guðs Sonar, Eyo vita fengi víst til
fanns Bisku um fæðing Lausnarans.

15. Júlsta og flærd þar undirbjó, Athuga flaltu, sál mín! Þó, Orðsins þénarar eru hér Til uppskræðingar settir þér, Hjartans einlæggi haf þá við, Hatadu fals og svikræðid.

16. Nær þín skynsemd ei skilur enn Skriftlærda Drottins kénimenn, Orðsins þýðingu eptir spyr, Svo opnast megi trúar dyr, Eyllill vitstu þeim léður er, Ejlka þeir gjarnan upp fyrir þér.

17. Þitt er og líka hróplig synd, Ef hrekkjafulla svíka mynd Med fávittsku flini segrar þú, Og falsar Christi þjóna nú, Sjálfur Skaparinn sér og veit Soddan vondsku í hjarta reit.

18. Unn þú mér fyrir utan prett Orð þín, Jesú! að grunda rétt! Afgjóf og verkan Anda þíns Uppschræði skilning hjarta míns! Hvað sem lífsanda hræring ber, Heidri þitt nafn um eyflsder! Amen.

10. Sálmur.

Um falsráð Heródis við vitringana.

1. Sag: Nú bíð eg Gud þú náðir mig.

Heródes fullur hræsni þá, Heimugliga nam falla á Vitringana, og vildi mest Vita nær stjarnan hefði sést, Til Bethlehem þeim vísa vann, Vid þá hafði skilmála þann: Farid og spyrjid fljótt að því Fædda barninu stadnum í.

2. Þér skulud segja þetta mér, Þegar að barnid fundid er, Svo ásamt yður ört í stad Eg megi koma og bíðja það; Svif og prettvífi í brjósti brann, Bolvud ofundin nísti

hann, Undir hilmíngu audmýktar Ulfur glepsandi fólgin var.

3. Undirferli og illstu þel Aldrei fann Gudi þóðnast vel, Fyrir hans sjónum sýtt er leynt Svifræði manns og gæð óhreint, Jóab hreðvissi í hjarta bar, Hulda með fíni vinsendar, Snöggligann bana beid af því Blindadur Abner trygðum í.

4. Hreint vill Drottinn þitt hjarta sé, Hónum þjónandi í elskunne, Þú skalt og vita að hatar hann Hraefni og flærd við náúngann, Illa luktandi ertu þá, Ef þínum vörum geymir á Hunángid sætt, en inura er Eytur falid í brjósti þér.

5. Jesabel Drottning dygda snaud Djarfliga Rabot svipti aud, Júdas forræd með kossi Krist, Kannadi Jóseph svikalist, Marдохæum vill hengja hátt Hamans vélræði og gæðid flátt, Snoruna sjálfur hrepti hann, Hendir það tíðum prettvísann.

6. Sá sem náúnga sínum ill Svif og fláræði brugga vill, Sálu viljandi setur hann S svifa nótt og kvala bann, Hreðvísra stundum bogi brast, Þá búid var að spenna fast, Margur steindaudur dettur hér S dýki, sem ødrum grasid er.

7. Hafi nú fridur Frelsarinn Með falsi verid umsetinn, S hvørs munni að illstu hót Aldrei fundust né svikin ljót, Skyldir þú, sál mín! þeintja þá, Þú munir klacklaust sneida hjá Beraldar illum véla fid, Sem víð er þér á alla hlid?

8. Kaleifur sá, sem saup hann hér, Settur verður og tíðum þér, Undanskora sig enginn kanin, Adryckju skamt að hreppa þann, Margur óvörum verður

því Beiddur svifanna neti í, Dýtliga frómur falla hlaut, Falsadur djúpt í pretta laut.

9. Í einum munni tungur tvær Tálid einföldum smíða þær, Þof í eyrum en last á bak Frá lucku og gæfu margann rak, Dýt verður þeim, sem hugar hátt, Hégóma lofid næsta slátt, Viltur er sá, sem vill með því Þegsamast allra munni í.

10. Heródes vildi hér sem fyrst Í helju færa Jesúm Krist, Fróma vitringa hreckvís hann Þyggt að leida í vanda þann, Evi þeirra einlæggt áform þar Yrði Christó til glötunar, Þvofaldt vondskunnar tálid því Þvoföldu hjarta geymbi í.

11. Náðvanda þánka og hjartad hreint Herrann gæfi mér ljóft og leynt, Fláráðum heimsins flærðar síð Þorda mér, Þesús! þess eg víð, Þnnrættu hjá mér einlægann Elsku-þela víð sérhvörn mann, Þát mig framganga-falslaust hér, Evi sái eg dýrðar víst hjá þér! Amen!

11. Sálmur.

Um bæn og offur vitringanna.

Þag: Þs lát þinn anda styrkja.

Vitríngar hlýðt nær höfðu Heróðis ræðu á, Í þeim stad ekki töfðu, Einn leingra héldu þá, Sjá þú að stjarnan björt og blíð Undan þeim gánga gjörði, Greiddi vegg heidnum lýð.

2. Stadar svo nema náði, Næst yfir húsi því, Sem áður um eg tjáði, Þnni

var barnid í, Blóddust vitringar þar við þá, Tunguæði fresta, Er þeir stjörnuuna sjá.

3. Frélsarann finna gjördu Og fríða meyju þar, Féllo flatir á jördu, Fúðir til andmýktar, Tilbáðu þetta barnid blíðt, Gull, myrru, gott reyfelfi Gáfu í offur nýtt.

4. Láttu Guds leidarstjörnu Þýsa þér, sál mín fær! Frá myrkri glæpa gjörnu, Ganga skalt Jesú nær, Syndanna flýðu selskapinn, Guds orða byrtan bláða Besti er leidtögin.

5. Þú hefur leid ei lánga, Lausnara að hitta þinn, Beg máttu greidann ganga Guds í musteri inn, Vit þú að hjarta þitt er það, Sem Jesús sjálfur fjöri Sér fyrir hvílustað.

6. En þú skalt að því byggja, Eðli vill Jesús þar Þjá óhreinum ösnum liggja, Eru það saurugar Girndir holdsins og glæpa brel, Þvílíka illsku anda Ur þínu hjarta rel.

7. Sígt má Ísmael erfa Ísaak frjálsum með, Agar skal á burt hverfa, Einsog forðum er fléð; Blíður Kristur og Belíal Samneyti eðlert eiga, Athuga þetta skal.

8. Þessunæst merkja máttu, Mín sál! hvað skylbugt er, Guds Syni andligt áttu Dffur að færa hér, A hreinu altari hjartaranns, Því Drottinn þiggur gjarnan Þaðlæti syndugs manns.

9. Guds Syni fórnir færdu Fródir vitringar þar, Þeirra þýðingu lærdu Þér til uppræðingar,

Alt er skrifað, sem orð Guðs tjá, Þif og andi þau eru, Eftir minnstu þar á.

10. Gét eg að gullid þýði Guðs barna fanna trú, Mótlaeti margt þó líði, Missir ei kraptinn sí, Einsog gullid í ofni reynt, Trúin að vísu verk-
ar Von og þolgæðid hreint.

11. Vill mín trú veikjast tíðum, Veiztu það Jesú best, Þá að slær ángurs hridum, Dpt hefur stóran brest, Einsog hörkveikur hálsflokkinn, Ei lát þó útaf deya, Endurlausnari minn!

12. Myrrunnar merking gefur Mótkaft og and-
streimid, Beiskann smeð heilnæm hefur, Holdid treg-
ast þar við, Alla luktandi synda sár Af þessu hreins-
un hljóta, Heilsubót er það flár.

13. Beiskann bílar á jörðu Birlar mér hörm-
úngin, Sjálfur hann sætann gjörðu, Sonur Guðs,
Jesú minn! Auktu mér þol og trausta trú, Þegar
eg falla og fveina, Kross-þjádum hjálpa þú.

14. Reykelsi hreint má heita Hjartanlig barna-
gjörd, Þú megnað hátt að leita Í hæðirnar upp
frá jörd, Í gegnum skýin sér þreingir þá, Í náð
og gæðsku gæði Guð hana lítur á.

15. Þú er ilmur ágætur, Gylfum Drottni
kær, Og reyndar reykur sætur, Sem rétt til himins
nær, Dagliga henni offra átt, Sál mín! af þeli
þýðu, Þessu ei gleyma mátt.

16. Soddan fjárfjódu fríða Frambera staltu
hér, Þyrir Lausnarann lýða, Vætur hann þóðkast
sér Þetta andliga fórnar fé, Er þú munt aftur síð-
an Uppskera í dýrdinni.

17. Kvífun eina fengu I draumi vitringar, Annann veg á burt gengu Aþtur til heimferdar; Heródes ei þad vita vau, Hans ráð að aungvu urdu, Dpt svo til bera kann.

18. Vélæði vandra manna Verdur til flamm-ar tídt, Þad sem Guds bodord banna Blessast illgjörnum lítt, Því Drottins vald og réttvíst ráð Elægd hins hrekkísa hindrar, Hreinlyndum veitir náð.

19. Af hjartans þeli þýdu, Þér vil eg hvort eitt sinn, Med elsku og ástar blíðu, Dffra, Lausnari minn! Sál og líkama svo sem ber, Þig bíð til þaðla taka Þann litla steink af mér! Amen!

12. Sálmur.

Um hreinsun Maríu.

Eag: Til þín, heilagi Herru Guð!

Hernæst þá dagar hreinsunar Hennar uppfyllast náðu, Eptir lög máli Mósis þar, Mey og Jóseph þess gáðu, Til Jerúsalem hófdu hann, A hendur fela nýfæddann Drottni, sem skriftir skráðu.

2. Allt þad kallkyns, sem útgéð fyrst Af lífi mædra sinna, Hæðstum Drottni var helgad víst, Hérum lög máli réð inna, Þvær skýldu offrast til þess þar Durtíldúfur, sem skipað var, Eður þar annað minna.

3. Jesús heilagur fæddist fyrst Af frídri jómfri Maríu, Hvors vegna stand mitt helgadist, Hlaut

eg blefsan að nýn, Þaðanna fjöstrum leyfist af, Eif
nýtt fálunni Drottinn gaf, Med náðar frelsi nýn.

4. Heilog vatns=laugin hreinsa réð Holdliga
fæðing mína, Nýfæddum innra manni með Mæta
náð gjörði sína, Kraptur þess randa Chrísti blóðs
Kom minni fálu þá til góðs, Best kann það flatt
að flína.

5. Barnamæðurnar máttu ei fyrr Musteris=
gaungu brúka, Hvor skyldi sitja heima fyrr, Og
hressing odlast mjúka, Sjálfur Gud Drottinn setja
réð Sængurkvinnunum það takmarkid, Nær offur
áttu að lífa.

6. Þær um tiltekid tíma fleid Teljast óhreinar
áttu, Amintu lögmáls ordin greid Edlis saurgunar
háttu, Fyrr Gud þó voru víst Belpockadar, og
brást það sígt; Sál mín! það merkja máttu

7. Evu var forðum ávissad Eptir sitt fallid
flæða, Sín skyldi born (og satt er það) Med sótt
og harmi fæða, Athæfis hennar allt þar frá Adrar
gjalda, sem von er á; Helg var sú Herrans ræða.

8. Aptur María frídann fann Fögnud andligra
gæða, Eingill var henni bodskap þann, Barn eitt
skyldi hún fæða, Afkvæmis hennar allt þar frá
Adrar njóta, sem von er á; Góð er sú gleði ræða.

9. Til brennisfórna únglamb eitt Áttu þær
framm að bera, Ein dúfa, svo sem sagt var greidt,
Synð=offur skyldi vera, En ef lambid var ekki að
fá, Annar dúfu=únginu brendist þá; Lögmáls ord
ljóft það gjöra.

10. Mariu þörf var ekki á Offur hreinsunar

gjalda, Af því að hennar Son var sá, Son Guðs um aldir alda, Sem til hreinsunar holdlígðs manns Helti út blóði líkamans, Þá hann leid krossinn falda.

11. En til þess lögmál uppfylltist, Eptir lögmáli flæði Helgrar Maríu hreinsun bezt Af hjartans elsku géði, Soddan velgjörnings minntist með, Sem mistun Drottins veita réð, Í æðstu andans gleði.

12. Fórnar-lamb gjörðist Frelsarinn Fyrir oss dauda seka, Afþvodi synda saurindin, Setti út borgun freka, Þegar hann sælum sigri með Satans dempadi ofríkð, Sem vora sál vildi fleka.

13. Hugleid þú dæmin dygda fróð Dagliga, sál mín færa! Børnin eru Guðs gáfan góð, Gott flaltu honum færa Doffur fyrir þitt afkvæmed, Er það það læti og lofgjörð með, Gofga hans gæðsku flæra.

14. Barn þitt til Jesúm berdu hér, Blessun svo hreppa megí, Han vill ei annað þiggja af þér, Þetta lát bregðast eigi, Það sem Guð sjálfur gaf þér nú, Gefa flalt honum aptur þú, Af hjarta á hvörjum degi.

15. Þegg þú á Jesú blessud brjóst Barn þitt í æsku sinni, Sannleik Guðs orða lát því ljóst Lida aldrei úr minni, Heilnæma mun það hreppa þá Hamingju og farsæld jörðu á, En allt gott í ey-lifdinni.

16. O Jesú! Guddóms gæðskan trú! Gæt að andvarpi mínu, Vid eg grátandi, börn mín þú

Verir í hjarta þínu, Þjóstann svo forðist lasta þeim,
Til líffins síðan færir heim Frá dauðans dapri
þínu! Amen!

13. Sálmur.

Um hinn gudhrædda Símeónem.

Lag: Jesú Chríste! þig kalla eg á.

Sjá þú í Jerúsalem var, Símeon, gam-
all maður, Gudhræddur lifði þessi þar,
Þjón Drottins réttstíðadur, Eptir Is-
raels huggun hann Hvörn dag svo vænta
náði, Dg gjörta gáði Þess, sem Gud heimi
heita vann, Dg heilög ritning um spáði.

2. Af anda Guds var andsvarad, Ei
skyldi dauðann kanna, Þyrenn með sjón-
um sæi það Sæta hjálpræðid manna,
Trífun féð í anda þar, Inni musterid
gánga, Dg sögnud fanga, Hvar Jesú fríd-
ir foreldrar Frömdu bænagjörð lánga.

3. D! hvorsu Gudi gædfeldt er Gott og losligt
síðferði, Þ Herrans ótta hegda sér Helgur Símeon
gjörði, Þolinnmóður svo þreya vann, Þar til hann
féð að líta Þá náð Guds nýta; Sem í Chrístó
af hæðum hann Heiminum út réð býta.

4. Hjarta réttkrístins heita má Heilags Anda
bústapur, Þappadrjúgur og sæll er sá, Sem hann
herbergjar gládur, Þvörjum sem góður Gud er með
Gott allt veitist þeim sama, Með frægd og frama,
Aðfölgid Drottins gæðflugéd Geymir sál og líkama.

5. Athæfid frómt og audmjúkt þel Umbui dýr-

mæta hreppir, Lítillátum Gud launar vel, Þ lægning
dramblátum fleppir, Hugu trúadra í anda sjá End-
urlausnarann sæta, Og mistun mæta, Huggun blíða
í heimi fá, A himnum dýrd ágæta.

6. Símeon líffinn gótu géð, Gudsanda leidd
sögn fylgdi, Með líkamans augum líta féð Lausn-
arans sætu mildi; Hvörn dag, sál mín! hlotnast
þér Herrans auglit að flóða, Sem blesud boda
Drd Guds trúðum öllum hér, Til eyllis lífs þau
flóða.

7. Ei kann eg holdsin's augum með Afjónu
Drottins líta, Fær þó í trúnni sál mín féð Hans
Sonar gæðstu nýta, Þessi dýrmætust sálar sjón
Sorgandi gledur hjarta, Með byrtu hjarta, Þ aug-
sýn Drottins er mín bön Eg mætti fagurt skarta.

8. A mínum trúar örmum hér Eg vil þig,
Jesú! bera, Breid þú þinn fadm á móti mér, Mun
eg þá hólpinn vera, Unn mér að sjá í anda þig,
Aðurenn dey eg hédan, Og mest á meðan, Partil
um árin eylliflig Með augum fæ þig féðann.

9. Sælunn má kalla Símeon, Þá Son Guds
líta náði, Há-aldradur með holdsin's sjón, Hvar
eptir leingi þráði, Réttlátur Jesú réttlætidd Reikn-
aði í mestla gilði, Og víst sér vildi Þ helgri trú
þar halda við, Hreinum Guds ordum fylgdi.

10. Miklu sællri má segja þá, Sál mín! þess
skaltu gæta, Sem með augunum eðli sjá, En Guds
hjálpræðid mæta Með trúar heudi taka að sér,
Treyfandi Drottini einum, Af huga hreinum, Sodd-
an athæfi sómir og ber Sonnum Krists lærifveinum.

11. Þegar Stephanus steinkast við Stodugur
gaf upp anda, Sá hann Gudi á hægri hlið Herr-
ann vorn Jesúm standa, Gladvar af þeirri sælu-
sjón Signadann hreppti dauda, Med trú ótrauda,
Leid svo viljugur líffins tjón, Þeystur frá sorgum
nauda.

12. Ef þú á Jesú auga-stað, Vnd mín! í trúnni
hefur, Þótt helid komi höndum að, Hæðsla þig
eingin kéfur, Döðvin máttu eslaust þá Í Gudi
burtu deya, Og þolug þreya, Heimsins aðkast og
þunga þrá Þig láttu aldrei beygja.

13. Þegar eg daudans ángist í Armagna hlýt
að Sveina, Styrk þinn, Jesú! í stríði því Stad-
fastann lát mig reyna, Hjartans augum þig horfi á,
Himininn opinn standi, Svo lífs á laudi Hjálp-
ræðis megí eg höfnum ná, Hæðslann Gud vegg-
andi! Amen!

14. Sálmur.

Um loffaung Símeónis.

Þag: Fadir á himna hæð.

Símeon sveininn þann, segir Gudspjalla-
mann, A sína arma lagði, Einn Gud þris-
adi og sagði:

2. Nú láttu þjóninn þinn, Þýðasti
Drottinn minn! Hédan í fríði fara Þrá
heimsins glæpa flara.

3. Af því að augum með Eg sá þitt
hjálpræðed, Er þú öllum tilreiddir, Í
augshn þjóða framleiddir.

4. Þýð heidnum ljómar þar Þjós til
uppbýrtíngar, Og Guðs andligrar hird-
ar, Ísraels þjóð til dýrdar.

5. Gaung gladur Símeon, Sannreyndur Drott-
ins þjón; Þagrann díkt sálu sinni, Set það, mín
önd! í minni.

6. Fridland að hafa hér Heimurinn bannar
mér, Mótlást og óvild eina Dýtliga hlýtt að reyna.

7. Veröld má reiknaft rétt Reisutjaldubúð óþétt,
A hana hreggin hrynja, Hretvidrin yfirbrynja.

8. Í hana allir hér Snngánga hljótum vér
Strax á öndverðum aldri, Með eynd og þjáning
margfalldri.

9. Þor er að vísu-laung Þegferdarreisn straung,
Meiðis ódt án tafar Aframm höldum til grasar.

10. Þreppir þá hvíldarstað Hóldid vort or-
magnad, Amedan sætt það sefur, Sálín víst fríd-
land hefur.

11. A himnum hvíld og ró Þeuni vor Jesús
þjó, Í allstýns eptirlæti, Unun og dýrdarkæti.

12. Viljir þú fagra fá Fridar-víst Guði hjá,
Sál mín! Símeons dæmi Set þér með lærdóms
næmi.

13. Fridsamann féð hann deyð, Þyrst hann trú-
adur beid Eptir Frelsarans fundi, Þagnandi þar-
við undi.

14. Fridsamann afganginn Allir hljóta þeir
menn, Sem fríd og frómleik stunda Framm til síð-
ustu blunda.

15. D! hvorsu sáll er sá, Sem soikulum heimi

frá Í friði fær að ganga, Friðs við armæðu stránga!

16. Min sál! það merkja ber, Hvað mætur Símeon tér, Kallar hann Guds Son góða Gladt ljós heidinna þjóða.

17. Forsedur vorir vest, Verkin myrkraanna flest, Frændu á fyrri öldum, Af fornum Adams völdum.

18. Myrkra dal djúpum í Dagliga geingu því, Um Guds orðs blíða byrtu Blindadir lítið hrydtu.

19. Myrkra börn vorum vér, Biltir ráfudum hér, Dyrkudum stokka og steina, Styggdum Skaparrann hreina.

20. Blindadir illstu í Öllu hofnudum því, Sem Gud ofs sagði forðum Í sínum logmáls orðum.

21. Augsýn Guds áttum frá Í nýttu myrkur þá Kastast um aldir alda, Eymd að líða margfalda.

22. Edla ljós upprann þar, Upplýsti sálirnar, Af Guds hátignar hædum Himnefnum fyllti gædum.

23. Esajas um það Adur féck prédikad, Í myrkvum stad mundi flína Með fagra geisla sína.

24. Lausnarinn ljós það er, Ljóna Guddómsins ber, Födurins mynd eina, Drd Postulans það greina.

25. Þessi Guds byrtan blíð Byrti upp heidinn lýð, Bjart ljós því orðnir erum, Tmynd Guds Sonar berum.

26. Andi Guds upptendrar Í ofs ljós huggunar, Sú Guddóms gæðstan bjarta Glandsar í voru hjarta.

27. Sá ljóni lýsir mér, Þá líkamans fjónin

þver, Myrkur dauðans því dvína, Dyrfir það sálu mína.

28. Láttu þá þjóninn þinn, Þessi bíð eg, Jesú minn! Undu sætliga fleppa, En sálina fögnud hreppa! Amen!

15. Sálmur.

Um spádóm Simeónis útaf Christo.

Lag: Skaparinn stjarna herra.

Og hans foreldrar undrast þar, Af höndum þad sem talad var, Simeon bæði blefsar nú, Blídur sagði við Maríu frú:

2. Sjá þú að þessi settur er Sumum til fallis, sem midur fer, En til uppreisnar öðrum senn, Israels fólk það reynir enn.

3. Er hann það teikn sem móti er mælt, Margir sér við hann gjöra dælt, Gægnum sál þína sverðid hér Sárlega mun og þreyngja sér.

4. Svo augljós verði allmagra Innvortis hugskot berliga. Gæfdu, mín sála! gaum á ný Grandvarliga að efni því.

5. Undrunarligur öllum hann, Með undrum fæddist Gud og mann, Undrast María einninn þar Undarligt ráð Guds hátignar.

6. Eitt er það, sál mín! undraverdt, Yfir því spámann klagar bert, Höfund andligrar hyrningar Af húfs-byggendum forsmáð var.

7. Sjá þú að ritning segir hrein: Sett hefur

Gud einn fastann stein Til grundvallar í Zíon fenn,
Svo að yfir hann byggji menn.

8. Sál mín! að þessu hygg þú hér, Hyrning-
arsteinn sá Jesús er, Merk að á honum einum fast
Endurlausnin skal grundvallast.

9. Einginn fær grundvöll annann lagt, Einsög
Postulinn hefur sagt, Heldurenn þann, sem eitt sinn
er Upprenstur; þetta lesur hér.

10. O! hvörfu grátligt er það þá, Allmargir
honum steita á, Yfir hann falla og aldrei meir Aft-
urkomast á fætur þeir.

11. Allir því tíðum vantrú verfi, Þó veiti Gud
hvað hans er best, Verdur að illu einu það, Ef
égudliga er meðhöndlad.

12. Heiminum Soninn fendi Gud, Sú mistun
var ei forskuldud, Svo þeir hann trúá eslaust á,
Eylifu lífi skýldu ná.

13. Gáfu ei Zúdar gaum að því, Geingu vondst-
unnar blindleik í, Hjalpræðis steyttu hellu á, Þefur
það fallid skabad þá.

14. Veit eg að þeirra villan er Til viðvörunar
skrifud mér; Sjádu vel til, mín sála! nú, A Syni
Guds ei hneixlist þú.

15. Sonur Guds Jesús settur var Syndugum
mér til uppreisnar, Þegar eg flatur fallinn lá Flá-
ráðum heimsins stígum á.

16. Medal ræningja rasa vann, Sem ræntu
mig klædum fátáðann, Særdann létu mig liggja
þar Lágt í saurindum veraldar.

17. Heimur, Djöfullinn, hold og blóð, Held eg

væri sú illsku-þjóð, Er minni hröfun olli frekt, Aldrei gat eg það fyrri þekkt.

18. En Guds Son Jesús er sá mann, Sem upp mig reisa út saurnum vann, Þjófsins arfskipti lét mig fá Lifandi manna jördu á.

19. Þjáfasti heimsins Lausnariinn Leid af syndugum mótmælin, Þegar á jördu haldi þín, Og þína neyd fyrir brotin mín.

20. Rættist Símeon's saga þar, Sverðid Mariu hjarta skar, Þá alblóðugann sorgfull sá Son Guds krossinum hanga á.

21. Andliga, Jesús! upp mig reis þu andar háfla sálu leys! Andliga lofgjörð eg skal hét með anda og munni sýngja þér! Amen!

16. Sálmur.

Um Önnu spákonu.

Dag: Náttúran all og edli manns.

Spákona hét þar Anna ein Af Nsbers barna líði, Þhanúels dóttir dygg og hrein Dýrðkadi helga síði, Hafði sjö ár, Þ hjarta klár, Haldið með ektamanni, Meydómi frá, Sem fræðin tjá, Fannst oft í helgum rauni.

2. Betur um áttæðt fjóra frú Feingid hafði að lifa, Utúr musteri ei gæð sú, Um það Lúkas réð skrifa, Náttu sem dag, Með helgum hag, Hæðstum Gudi þjónandi, Fastadi tíðt, Og báð mjög blíðt, Blessað í eðjustandi.

3. Þessi að stundu þáugað gæð, Það-
aði Drottni einum, Med vísdóms anda
vitnad féð Vel af Guds Syni hreinum,
Til allra þar, Sem einshugar Eptir
lausninni þrádu, Med hugar förg, Í sömu
borg; Sál mín að þessu gádu.

4. Skírlífið Gudi gæðjast vel, Góðri flíðan
kann valda, Herrann álítur hjartans þel, Hann
vill það endurgjalda, Það hjónaband Er heilagt
stand, Sem heidarliga er vandad, Dfleckað, hreint,
Þjóst bæði og leynt Med lösta girnd ei blandad.

5. Einmana stand og eðljudóm Dpt fá Guds-
börn að reyna, En Drottins hjálpar höndin fróm
Þugga vill þau alleina, Eðjurnar hann Adstoda
kann, Einstæðings sáudum bjarga, Hans gæðflan
þýð Dg blefsun blíð Breitt þefur svo við marga.

6. Eðjan sú, sem í Sarepta Sama stad átti
fordum, Adstod hreppti af Elía, Eptir Guds uáðar
ordum, Hennar lífs björg, Um málin mörg, Mjög
svo lítil þó væri, Drýgjast svo vaun, Ad Drottins
mann Dvaldi þar í hallæri.

7. Drottinn ráuglátum hótar harðt, (Sem helg-
ir spámenn greina), Upp-flúli taka eðju flart, Ein-
mana hrópa og kveina, Dbyrjur senn Dg eðju-
menn A einum degi verða, Það harma ból Dg
þesudar kvöl Hofmóðin kann að skérða.

8. Eðja þessi á Júda jörd Jesú mjög eptir
þráði, Med bindindi og bænagjörð Blíðan Gud
dýrka náði, Skírlíf og klár Sín eiliár Afliði í

dygdum sonnum, Háldrud þar Þolgædi þar, Þóðn-
aðist Gudi og monnum.

9. Andnadið henni æra sú, Med augum sínum
skoda Heimsins Lausnara helgann nú, Hinum réð
fögnuð boda, Sem væntu þar Guds vitjunar, Þon-
góðir lángr tíðir, Ad heimi sé Það hjálpræði Af
hædum veitt um síðir.

10. Er það hjartanlig óstin mín, Endurlausn-
arinn færi! Ástvina þegar aðstod dvín, Andliga
huggun færi Málægd þín mér, Evi náí eg hér
Ad njóta gleði samvíst, Og eignast þig, Sem elst-
ar mig, Um eyllíð hjá þér gísta! Amen!

17. Sálmur.

Um heimreisú Jósephs og Maríu.

Lag: Þof saung Gudi meý Maríu.

Og sem þau höfðu allt fullgjört, Eins-
og lögin útkröfðu, Snérú þau bæði aptur
ört, Í Nazareth svo töfðu, En sveinninn
þar, Sem vonligt var, Þór og styrktist í
anda, Med vísbóms frægd Guds náðar
nægd Nam hjá hönun að standa.

2. Ei staltu, sál mín! umsvif þín Uttrétta í
hússkjórninni, Þyrenn að Gudi gjöldin sín Greidir
af hendi þinni, Þans óttinn er Til alls góðs hér,
Upphaf, fullkomnun lífa, Af Gudi þá Munt fríða
fá Þarsæld blesunarríka.

3. Þjónustú Drottins þú stalt fyrst Þýðliga
af hendi láta, Aptur á móti áttu víst Áthvarf í
férhyörn máta, Ervidi þitt, Og annað hitt, Sem

úttrefur forsjón dýra, Hans gæðsku fel, Gud mun því vel Til góðra nota stýra.

4. Hafðu Gud æ fyrir augum þér, Allt kann hann gott að veita, Ef þú hans ríkis ætíð hér Aftundar fyrst að leita, Hans blíð og hrein Blessum er ein Betri enn tíu synir, Í bók og þrá Best hjálpa má, Þó bregdist alla vinir.

5. Fyrir barninu brýn þú fyrst Blesðadann Drottins ótta, KENN því að hata heimfins lyst Med holdligum girnda þótta, Síðan láttu það læra nú Þosligt handa erfíði, Evi dagligs brauds Og ærligs auðs Afli med fríðnum síði.

6. Þú skalt vita að þetta tvennt Þénar réttfríðnum manni, Dýrdkun Guðs orða og daglig ment, Dæmin trúu eg það sanni, Sú yðjan best, Ef innrætest, Avört blesðunar færir, Aldradur það Fær erfíðad, Sem úngur fyrri lærir.

7. Smeðurinn sá sem kómst í kór Kann ei í burtu færast; Hvað úngur tambi í æflu sér Eldrudum verður færast, Elskan við Krist Skal allra fyrst, Inni í hjarta rótum, Gróðursetjast Og grundvallast Med góðum dygdahótum.

8. Jesús í anda vara vann Med vísdóms þroska sínum, Stöðug Guðs náð réð styrkja hann Strax í úngdómi sínum, Eins líka stór, Ef barn þitt ber Í brjósti og hjarta ranni Dygdanna sáð, Guðs gæðska og náð Gæfst hinum unga manni.

9. Andlig vitka Guðs óttinn er, Sem úngum byrjar læra, Tignar ment þessa temdu þér Í trúnni, barn mitt kára! Guðs fraptur hár Þín úngdóms

áð Esfir í dygdum hreinum, Hann einann við Með
helgum síð Haldt þér í öllum greinum.

10. Börnin, Jesú! þá láttu lýft Læra af bæmi
þínu, Ad helgum dygdum veru og víst Beiti í hjarta
sínu, Skynsemd og ráð, Skaparans náð Skera svo
hreppa megí, Í hvorjum stad Þér hallist að, En
heiminum sæti eigi! Amen!

18. Sálmur.

Um vitrun Jósephs.

Lag: Sá frjáls við lagmál fæddur er ic.

Jóseph byrtist í draumi hér Drottins
engill og sagði: Ták þig upp skjótt og
haldtu hér Hédan að snöggvu bragði.

2. Þú skalt barnid og mæta mey Með
þér í burtu flytja, Lengi því fresta áttu
ei Til Egyptalands vitja.

3. Til þess eg aptur tjái þér, Tímum
skaltu þar eyða, Heródes þvíat hyggur
fær Heilagann sveininn deyða.

4. Hugleid; mín sál! Guds nýta náð, Með ná-
kvæmd grunda hana, Vill hann ekki að vondstu ráð
Beiti réttlátum bana.

5. Dpt hefur Drottins andi mig Vid illum
háfla varad, Og á hrekkvísun heimins stíg Í hætti-
unni líf mitt sparad.

6. En þó Guds ord mér ávissi, Tilt að fordast
í heimi, Til vareygðar í velgengni, Balla trúí eg
mig dreymi.

7. Gáleyfi holdsins géf eg taum, Gæti lítt skyldu

minnar, Framleidist svo mín æfin aum Í óminni
sýndarinnar.

8. Begliga Jóseph vitran hlaut Af vísu Drott-
ins ráði, Þyrir það Jesús fríðar naut, A framandi
manna láði.

9. Reid þú þig, sál mín! ekki á Dpinberanir
líkar, Vill Gud þér ekki veita að sjá Witranir spá-
dóms ríkar.

10. Spádóma tíminn úti er, Ord Drottins þetta
fanna, Barast að stofni í villu þér Vísindin fals-
spámanna.

11. Draum=spékinganna heimstuhót, Hégóma
staltu meta, Brjóta þeir Drottins bodum mót,
Blindad sálina géta.

12. Hefur Gud stóra andstygd á illum spá-
sagnar lýdum, Begum Drottins þeir víkja frá, Vela
einfalda tímum.

13. Þú mátt vita að er það ein Afgudadýrð-
un líka, Af því fordast á alla grein Dvígku fremja
líka.

14. Vilja Drottins þú merkja mátt Mjög vel
í helgum fræðum, Þarvid þig halda ætíð átt Eptir
spámanna ræðum.

15. Hálfsverf er speki holdsins naum, Hálfsverf
vitsmunir allir, Heimsins stýnsfemd ei gíf að gaum,
Gæt þín svo ekki fallir.

16. Einglanna sjónir ekki hér Í voru holdi
háum, Sidarmeir þessa vegfemd vér Ad vilja
Drottins fáum.

17. Myrktranna engil, mef það vel, Mön-
9.

um kann svíka leita, Megnar hann opt með illfú-
pel Í engil ljófsins sér breyta.

18. Samúels fyrsti klæddur hann Kom úr
jörðunni forðum, Konunginn Saul svo kveðja vann
Með fólbum stýgðar ordum.

19. Kónginum var Gud vífinn frá, Bildi ei
and svar gefa, Drauma fékk ei né sjónir sjá, Ego
féll í víl og efa.

20. Þessvegna Satans svikin ljót Sálu hans
blekja gjördu, Féll hann svo á sitt eigid spjót, And-
vana datt að jörðu.

21. Forða mér, Drottinn! Djöfuls slægd, Og
drauma villum leidum, Sál minni veittu hugarhægd
Með hjálpræðis frapti greidum! Amen!

19. Sálmur.

Um reisu Jóseph og Maríu.

Lag: Eldingar Jüda annars dags.

Uppstóð Jóseph við ordin téd, Að sér
tók frú og barnid með, A náttarpeli þá
til fanns, Með þeirra fars, Aframmi hélt
til Egyptalands.

2. Til þess Heródes dauða dó, Dvöldu
þau bæði í Egyptó, Orðid Drottins þar
uppfylltist, Sem áður víst Jóseas spá-
mann hafði lýst.

3. Egyptalandi eg hef frá Aftkær-
ann Son minn kallað á; Við skulum, sál mín!
efnid eitt Utmála greidt, Einsog náð Drottins fær
það veitt.

4. Utlegdar sólin á mér lá, Eylífu dýrðar landi frá, Sárann fordæmdra samastad, Og sorgarbad Með syndunum hafða eg forskuldad.

5. Flóttamaður eg heita hlaut, Heimshins ráfadi svíka braut, Egyptalands eg þrældóm þar Og þrautir bar, Yfir mig dundu eyndirnar.

6. Þitjafi Jesús mildur mín, Mæddann leyfði af lífri þín, Þrældóms húsinu frelsi frá, Og féð mér þá Hjálpræðis bústad himnum á.

7. Á eg, minn Gud! að þakka þér, Þrældóms okinu af herðum mér Rípt er í burt, En kvíttuð ond Þið kvíða bönd, Frelfadi mig þín hægri hönd.

8. Son þinn í útlegd senda réðst, Samvitðan mín og hjartad gleðst, Af því eg vona eslaust hér, Ur augsyn þér Þífir í útlegd aldrei mér.

9. Mér er það fyrir minnstu þá, Mig þó veröldin gjöri hrjá, Utlegdar tíminn eitthvört sinn Mun endast minn, Þegar upp-þyrjast eylísðin.

10. Ísraels fólk í Egyptó Þið undra þúnga kosti þjó, Utvaldi Gud einn mættann mann, Sem miga þann Leiddi bráðliga burt þadan.

11. Þessi var Móises hýr og hreinn, Herraus þénari dyggur einn, Guds börnum vegligt frelsi féð, Fyrir þeim géð Yfir um haffsins breiddann beð.

12. Sonur Guds Móises annar er, Með öllum rétti nafn það ber, Þrældóms kvotum ofs kenpti af, Og kvíttun gaf, Þurkadi rétt híd rauda haf.

13. Undan Guds börnum gánga réð, Gégnum reidinnar hafss-flóðid, Belíals flélsdu beðir hann, Þá banvænann Krossins affúpa kaleik vann.

14. Er nú hafð-bjúpid uppþurkad, Aldrei kann ofð ad dreckja það, Fáum vér þurrann farveg þar, Sem flóðid var, Frelstir úr grýsju glötunar.

15. Auglýsti Jesús elsku þá, Utlægur gjörðist landi frá, Strax á ómála aldri þar, Sem áminnst var, Einsamall þrældóms-ófid þar.

16. En þú stalt, sál mín! ad því gá, Egyptalands fyrst kvölum frá Af Gudi kollud eittfinnert, Utvalin best, Förgéfinð er það eðfi gjört.

17. Lát þig ei aptur lánga þar, Frá landi Drottins góðsemdar, Til kjotkatlanna og kvalabanns, Þess kúgarans, Þfirherra Egyptalands.

18. Hóðingi þessa heims er það, Sem hafði þér búid kvalastad; Minnstu einninn hvað merkja hér Kjotkatlarnar, Belysting holdsinð víst það er.

19. Kristur moladi höggorms haus, Ur hördu fángelsi slapp eg laus, Keypti mér værd og fridarfró, Fyrir mig dó, Utleiddi svo frá Egyptó.

20. Fyrst ad eg þadan frjálð er nú, Fyrir þig Drottinn, minn Jesús! Þnngángur líffins opinn stár, Min óndin klár Þyngi þér lof um eylif ár! Amen!

20. Sálmur.

Um barna-mord Heródis.

Þag: Afsagurt ljós ofð byrtist brátt.

Þegar Heródes heyrði þar, Höfdu hann gabbad vitringar, Þylltist af grimd og forsi med, Þjolda herliðs útsenda réð.

2. Öll sveinbörn lífi svipti hann, Sem í Bethlehem tíma þann Þvævetur

voru og hungri enn, Eins um öll nálag
hérödin.

3. Svo sem hann fordum falsi með Af
frómu vitringum merkja réð, Um fæð-
ingartíma Frelsarans, Fordæmanlig var
breytni hans.

4. Andstyggiligur er með sann 3 augum Drott-
ins hver sá mann, Sem að mörðingja sverðid ber,
Og saklausu blóði útheller.

5. Blóð hins réttláta hrópar hátt Hefndina
af Gudi dag og nátt, Með ógnarbræði yfir þann,
Sem á sig blóðskuld safna vann.

6. Ráðn hyrdi ei um Herrans orð, Heiptugur
framdi bróðurmord, Abels réttláta úthellt blóð
Uppæsti Drottins hefndarmód.

7. Nær sem þér flýgur bræði í brjósti, Vid
þú Drottinn þinn stílla þjóft, Aþtra þér sjálfum
allra mest, Illræðid svo ei framhverfist.

8. Margur í bræði verk það vann, Sem vildi
seiginn ógjört hann, Seinn til reidinnar fértu því,
Svo þér ei sleypir vanda í

9. Þótt að þér gjöri menn á mót, Mundu að
stílla heiptarrót, Hefndina Gudi gefa ber, Glem
ei hver Drottins réttur er.

10. Össljótt bráðræði út ef brýzt, Dpt. kémur
fram hvar skyldi sízt, Saklausann aldrei erta þalt,
Annars verður hans gæðid kalt.

11. Blóðgrugir með svífa síð, Sitt fá ei hálf-
nád líffins mid, Reidin affræmir sinni og sál,
Sárheitt upptendrar vítiðbál.

12. Heródes framdi vondstu verk, Var hans illgirninn heldur sterk,
Saklaus börn lífi svipta réð,
Evall af reidinni hrekkviðt gæð.

13. Saklaus, minn Jesú! varstu víst, Vélræði
hjá þér fundust sígt, En þér Heródes ætlar þín,
Ungbörninn lætur gjalda þín.

14. Eg veit að þú ert einn með sann Endur-
lausnari Gud og mann, Fyrir þíns úngdóms eynd
og þín Ungbörninn láttu njóta þín.

15. Þóttist Heródes vita vel, Með valdi ef léti
flá í hel Börnin nálægum áttum í, Ei mundi Jes-
ús sleppa frí.

16. Urðu hans ráð að aungvu þar, Dnytti
Gud það heimskupar, Endurlausnarinn um það fleid
A Egyptalandi saklaus beid.

17. Sá sem á Drottinn setur traust, Sæll og
hólpinn er efalaust, Herrans vardveita höndin kann
Frá hættu og flisum gudhræddann.

18. Eðli var komin enn sú tíð, A hvörri Jes-
ús fyrir lýð Utsösa lét sitt blesað blóð, Bidlund
hérviðtar yfirflóð.

19. Gud hefur vegi ótal enn, Ugudliga að
hindra menn, Öll sinna barna höfundhár Herrann
fær talid síð og ár.

20. Móti hönum ei megnar þar Magt og styrk-
leiki veraldar, Hans vilja enginn hindra kann,
Hvorki engill né nokkur mann.

21. Eg veit að flépnan eðli nein Kreitir mig
né gjörir mein, Þegar að hjálpar-höndin þín Hlíf-
ir mér, Gud! með frapti sín.

22. Ahyggju minni eg vil því Uppá þig varpa trúnni í, Græðarinn Jesú gæðsku ör! Gefðu mér sæla burtu fór! Amen!

21. Sálmur.

Um sorgar-ópid í Rama.

Lag: Jesús Krístur á krossi var.

Hefrst hefur kall á hæðum þar, Harma raust óps og Sveinunar, Sem spámann segja náði, Rachel sorg mikla í sinni bar, Sona missirinn þráði.

2. Huggast vill ekki í hörmum sín, Hjartad fyllist med ángurs þín, Af því hún útgjört heldur Um burtudáin börn- in sín, Ból það sorginni veldur.

3. Vid skulum, sal mín! um það eitt Dætur til lærdóms þeintja greidt, Hvorsu að Herrann sæti Vid sín elskulig börn fær breytt, Bæði í sorg og medlæti.

4. Þíft er holdinu þént með því, Þegar það nýtur sorga frí Gleði og góðra daga, Harmkvæli rata ei vill í, Sem öndinni bezt þó haga.

5. Margur þá hreppir medlætið, Mistun Drott- ins ei kannast við, Sem öllum allt gott veitir, Heldur med vondum synda síð Sjálfann Gud tídt dreitir.

6. Medlæti þegar gefur Gud, Gleymir náttúran forblindud Þacklæti gott að greida, Sem hjartans elska hreintríud Hönum á fram að reida.

7. Dstraust velgeingnin upptendrar, Afýfir hold

til metnadar, Svo gjafarans gætir eigi, Drottins
velgjörning vanbrúkar, Sem vitnast á hefndar degi.

8. Dptliga Gud sín börnin blíð Bera lætur
því sorgarstríð, Med ángist, eynd og trega, Trúnd-
um jafnan líknar lýð, Þó lýst marga vega.

9. Af því stalt, sál mín! þeckja þú, Þig hefur
Drottinn færa nú, Og hjrt í hófi agar, Þolgóð
umber, med þýdri trú, Þótt komi hrygdardagar.

10. Sorgadi Rachel sona deyð, Sína flagandi
ángurs neyð, Hún vill ei huggast láta, Ef sömu
hittir harma leid, Hófliga staltu gráta.

11. Børn og ástvini Gud þér gaf, Gjera má
hann því sjálfur af, Sem honum ljúfast líkar, Þol-
inmædina helga haf, Hún bætir raunir slíkar.

12. Svo var Jobs forðum finni vart, Þó sitt
afkvæmi og annad margt Med sorgum misða næði,
Þeim Drottins barna er til art, Allt leid í þolin-
mæði.

13. Ei staltu þeinkja að útgjört sé Um ást-
menni þín, Þó burt deyi Frá heimfins vistarveru,
Signað hreppa þeir sælgæti, Hjá sjálfum Drottui eru.

14. Von hins ránglata úti er, Þá æfin vesol
þværra fer, En réttláttra í blefsun blifur, Herrann
til lífs þá heimfærir, Og hörmúngar burtu drifur.

15. Syrg því ekki, þó sannhelgum Sé lippt í
burt fra eyndunum, Drottinn þeim glöðværd gífur,
Med öllum sínum útvoöldum S andligu starti vesur.

16. Ei hefur nockurt auga séð, Enginn fyrri
það heyrta réð, Né þeinkja þarum funni, Hvílið
vegsemd þeim verður léð, Þá vakna í upprisunni.

17. Endast þá hrygd og harma svein, Hverist
ei sorgar raustin nein, A hædum himna ranna, Ut-
valda hendir ekkert mein, Orð Drottins þetta sanna.

18. O Jesú! gef mér gleði þá, Nær ganga
verð eg heimi frá, A síðsta æfiskvöldi, Ad mætti eg
sælann finna og fá Fagnud í himnaveldi! Amen!

22. Sálmur.

Um dauða Heródis.

Sag: Gæðstu Guds vér þrifum.

En þá Heródes hafði Harðráður kannab
deyð, Engill Guds ei vidtafði, Aftur
um sama skeið Í draumi byrtist brátt
Jóseph, og sagði síðan: Svein með þér
tala fridann Og móður hans einninn átt.

2. Í Ísraels land skalt leita, Eyðnum
Egyptska frá Hédan til heljar reita,
Horfinn er óvin sá, Sem eptir sælja
vann, Efsinu svein ad svipta, Evi gjörði
Drottinn typta Argann illræðismann.

3. Sál mín! hér merkja máttu Makt Guds
og réttlæte, Er hann á ýmsa háttu Augljósa lætur
ské, Med hordum hefndar síð, A þeim sem illa
breyta, Og eptir straffinu leita, En kannast ei verk
sín við.

4. Dauða Heródes hrepti Herfiligann um síð,
Ríkisins ráðum slepti, Sem rómverfum féð af
lýð Adur til undæmis, En stjórnaði allt of illa,
Dpt gjörði fridnum spilla Med hreðvissi harðsinnis.

5. Drottins óvinum öllum Eins lifa ganga

fann, Dluðunnar áföllum Yfir þá steypir hann,
Þegar þeir þeinkja sízt, En guðhræddir gleði hljóta,
Góðrar umbunar njóta, Til huggunar hrygðin snýst.

6. Ef þér er illt í sinni, Athugaverdt er það,
Hefnd Drottins hafðu í minni, Huxandi um kvals-
stad, Hvar þú úttaka átt Laun fyrir ljóta hreði,
Þáttu þig villa eðli Svikulann Satans mátt.

7. Þýði þig gott að gjöra Gudi til þægðar nú,
Lát þér uppvakning vera Verðlaun, sem hreppir
þú, Af Drottins dýrri náð, Sem kaupid góðum
greidir, Og guðhræddra sorgum eyðir, Þau bid eg
ræfir ráð.

8. Allar athafnir þínar Alltur Gud og sér,
Hardar hótanir sínar Grína lætur á þér, Ef þú
hans gæðsku gæð Misbrúkar víðvítandi, Med vondu
glæpa standi, Það hefur þrávaðt fléd.

9. Þótt að Guds þolinmæði Þirni um stund
og tíð, Seiðna hans brennur bræði, Ef bót finnast
ei hjá lýð, Mín fál! það mundu rétt, Ávört ef
aungvann gæfur, Drina! Drottinn hefur Til róta
trénu sett.

10. Eilín sem á sér hafði Ei nema blóðin
tóm, Þá Frelsarinn fæðu krafði, Féð þann réttlætis
dóm, Aldrei skal ávörtur Utaf þér optar spretta;
Eptir hans talid þetta Vard hún vísnud og þur.

11. Hætt er við margar megi, Minn Drottinn!
eifur sjá, Er á uppskeru degi Ursturðinn sama fá,
Af því að offein var Ydrun og umbót fanna, En
yðkun sífeld glæpanna, Allt til endahýttar.

12. Einsog þá oxin snúdur Eifur og flógartré,

Hefnd Drottins harðt að ríður Hónum, sem frestaði
Lifernis lagfæring, Þá einn Gud eptir þetta,
Með ógn og reidi þetta, Síðasta setur þing.

13. Margur vill lifa lengi Við lýtur veraldar,
Og þótt hann frekann fengi Frest sem Minni-
vitar, Aldrei samt ydrast vann, Þágangtil dæpur
daudi Dró hann heimsins frá audi, Nær því sem
naudugann.

14. Vel þó í fyrstu falli Fyrir þeim illgjörnu,
Enginn það audnu falli, Því opt að hendingu
Þfir þá ógæfan Snöggliga í hasti hrapar, Og
hreckvísu aldur skapar, Hendir það margann mann.

15. Valt er, mín sál! að sofa Í syndum og
uggleysi, Þvílíkann dauðans dofa Djöfulsins hreck-
vísu Setur í sinni reit, Hjá þeim, sem þeckir hreina
Þjónustu Drottins eina, Gjörir þó verr enn veit.

16. Sá lifir best í blóma, Sem býst við ár
og síð Hreckvísu heims ósóma Hafna, svo dauð-
ans tíð Dörum ekki hann Grípi í gjördum synd-
um, Og galinskaf holdsins blindum, Sál mín! haf
setning þann.

17. Gef mér, ljúfi Lausnari! Að lifa sparlíga
hér, svo burt í fríði sari, Nær fjörð lofsins þver,
Guds barna gridastad Und minni untu að finna,
Sanleid til bygda þinna, Amen! mín óst er það! Amen!

23. Sálmur.

Um heimreisú Jósepha úr Egyptalandi.

Lag: Lössung Gudi með María.

Jóseph tók með sér barnid brádt, Og

brúdur bygðagjarna, Heimleidis aptur
hélðt í átt, Til héraðs Ísraels barna,
Þær fregnir hann Heyrði með sann, Ad
Heródis arfi réttur, Archelaus, A illsku
fús, Yfir Júda var settur.

2. Þessvegna ekki þorði hann Þángad
hælið að leita, Drottinn hönum í draumi
vann Dýra ráðstöfun veita, Snéri því
ört Eptir það gjort Í Galílaa sveitir,
Sér féð með hrad, Þann sama stad, Sem
ad Nazareth heitir.

3. Þanninn framkom hin forna spá,
Sem finnst í helgum greinum, Nazaræus
hann nefnast á, Nú í manndómi hreinum, Heil-
ögum þó, Hönum í bjó Háleitur guddóms kraptur,
Því skal, mín sál! Þánkinn og mál Til þessa
hverfa aptur.

4. Nazaræus Guðs Son er sá Sannur Herra
og Drottinn, Blómligur kvistur kallast má Af kyni
Jesæ sprottinn, Ver ávört hrein Sú blessud grein,
Betri enn aldinns-vidur, Hunáng draup af Þeim
hjálparslaf, Huggun og andar fridur.

5. Adur Guð lýð sinn Ísrael, Af Egyptó kall-
andi, Plantaði hann, sem vintré vel, Bænu Can-
aanlandi; Eins Jesús hér Heim aptur fer, (Hós-
eas þarum sagði), Það vintréð mætt, Sem bol fær
bætt, Og blessan of til lagði.

6. Þú hefur, sál mín! þessu tré, Þveigin með
stýrnar badi, Innplantast fast í elstunne, Einn Guð
svo tilfíflaði, Þessvegna nú Refnast áttú Nazar-

æus með sóma, Averti ber, Aðsýn á þér Andlig-
ann dygda blóma.

7. Ef að fœisturinn augvann ber Avert með
gróða fljótum, Verdur hann fljótt, sem vonligt er,
Bídar hægðinn frá rótum, Í eldi þá Uppbrennast
má, Engin bót finnst við slíku, Guds hjálpræðid
Mér varni við Boda straffi þvílíku.

8. Þú skalt og vita að þímt var sízt Þeim
náttúrligu fœistum, Þegar Jídar með vondsku víst
Bíltir fordæmdu Christum, Hardliga þá Hefndin
féll á, Heidnir lýdir það gjördu, Kúpludu torg, En
breiða borg Brutu nidur að jörðu.

9. Ei kann híd rotna aldin-tré Avert góðann
að færa, Sértu daudur í syndinni, Sízt máttu
Gudi færa Frumgróða þeim, Og fríðum þeim, Sem
fagrir fœistir bera, Gróðurlaus eif, Gómul og veif,
Gagnlaus hlýtur að vera.

10. Eins bíð eg, Drottinn! af þér nú, Með
aðmýkt vesæll maður, Séf að eg sé í sannri trú
Sjálsum þér innplantadur, Og beri klár, Um æfi
ár, Averti gudrækninnar, Þartil með þríf Mér
veitast víð Verðlaunin trúarinnar! Amen!

24. Sálmur.

Um árliga reisu foreldra Jesú til Jerúsalem.

Lag: Fadir vor sem á himnum.

Árliga Jóseph meyu með Lil musterið-
ins ganga réð, Þegar að páska hátíð
hreinn Halðin var eptir laga grein; Guds

dýrðar jafnan gættu mest, Gjördu hvað honum þóknadest.

2. A settum tíma til svo bar, Tólf ára þegar Jesús var, Helgidags gaungu hófu þá Heimili sínu burtu frá, Til Jerúsalem vissann veg, Bar það síðvenja háttíðlig.

3. Mín sála! þarum þeinkjum við, Þegar Gud útgaf lögmalid, Um Sabbatsdag og helgi-höld Hórd ályktadi hann syndagjöld, Sem koma áttu yfir þá, Er orði Guds sér fasta frá.

4. Sá sem er herra hvíldardags, Hefur þér lént til vinnulags Sex vikudaga virka hér, En valdi einn til dýrðar sér, Þennann vannhelga ekki átt, Annars mætir þú hefndum bradt.

5. Hátíðisdaga ræktu rétt, Sem ráðsmenn fristninnar hafa sett, Drottinn útheimtir af þér þá, Aftargæd sitt að minnast á, Láttu því ekki liggja í hlé Lofgjörd, þacklæti og gudrækne.

6. Gledilig jóla hátíð hér, Herrans fæðingu kunngjörir, Er því skyldugt að offrir þú, Andligri lofgjörd, sál mín! nú, Þyrir gæðskunnar góðfemd þá, Guds Sonur manndóm tól sig á.

7. Dnnur stórhátíð er sú víst, Sem upprisinn bodar Jesúm Krist, Sigurhófdingja sonnum þá Sigurhrós andligt færa má, Þann hann Djöful og vítis neyð, Baldinu svipti bitrann deyð.

8. Mundu og hátíð þridju þá, Þegar Guds Sonur himnum frá, Heilagann Anda sendi sinn

Sanntrúadra í hjörtun inn, Stærstu hátíðir þessar
þrjár þér ber að halda sérhvört ár.

9. Aðrar smærri, sem árliga Innfalla meðal
frískinna, Með jöfnum heidri átta átt, Andliga í
Drottni gjör þér látt, Orði Guds hlýð, og heyr
þú vel, Helga síðvenju þetta tel.

10. Minnstu á David, Drottins mann, Dagliga
þarvið gladdist hann, Að meiga ganga Guds í hús,
Gjörandi þakfir dygdafús; Alteins þú líka sinnud
fært, Sál mín! og þessa minnug vert.

11. En þú skalt gefa gaum að því, Þó gangir
viljug kyrkju í, Synd er mikil að sitja þar, Ef
sálin eðli þeinkir þar. Eptir Guds dýrd og ordum
hans, Sem útganga af munni kénningmanns.

12. Gangir þú fram í galeyfi, Sem gleyman-
ligur heyrari, Attu skilid að ord Guds það, Er
áður numdir í helgum stad, Dæmi þig lofs á degi
þeim, Nær Drottins reidi straffar heim.

13. Lifir á braudi sálin sízt, Sína hefur hún
næring víst Af orði Guds og Anda hans, Sem
ávaxtast í hjarta manns, Ef foddann vökva sjúga
má, Sadningu nóga fær hún þá.

14. Dpt og tíðum með munni mann Margur
Drottinn nálægjast kann, En hjartad þó og hugur-
inn Hvarflar ei til Guds nokkurt sinn, Líkum hálf-
volgum hræsnurum, Herrann vill flirpa af vorunum.

15. Þennann varastu, sál mín! síð, Sé bæði
mál og hugskotid Í sannri dýrkun samfara, Svodd-
an rótgróin alvara, Gudi þrfeinum gæðjast best,
Sagnar sálunni allra mest.

16. Slapur munnfins og fláráðt gæð Forsmaír Gud og hatar með, Hann vill að þú sért hreinn og flár, Hónum þjónandi síð og ár, Einskjæra mistun öllum hann Af einlægu hjarta veita fann.

17. Gáta má eg það, Jesú minn! Seg er stórliga vangætinn, Því verr, að hjartad ofkallt er, Dpt þegar raustin hreifir sér, Bona eg, Drottinn! Þó á þig, Þinn Anda láttu verma mig! Amen!

25. Sálmur.

Um það, þegar foreldrarnir söfnuðu barnsins á leiddinni.

Lag: Slaparinn stjarna Herra hreinn.

En sem þeir dagar enda fá, Aftur heimleiddi gengu þá, Í Jerúsalem eptir var, Ungur Jesús og dvaldi þar.

2. Hans foreldrar þar hugdu ei að, Heldur fulltrúa meintu það, Hann mundi selskaps hópnun hjá, Hónum þó lítið bæri á.

3. Mætur Jóseph og María, Medalfrænda og kunníngja, Leitidu hans, sem líkligt var, Lundin beggja því hryggdist þar.

4. Aflokid höfdu eins dags ferð Aður enn sú var leitin gjörð, Þegar hann fundu eðli enn, Aftur til borgar reistu fenn.

5. Heidurligt dæmi hafa þar Hverjir gudhræddir foreldrar, Afkvæmi sín að annast rétt, Utheimtir spoddan hjóna stétt.

6. Þfir veraldar fagurt frón Þyrstu setti Gud

eftahjón, Mælti fyrir hans mildin há, Ad marg-
faldast fýldu jördu á.

7. Afkvæmis rækt og elstu því Tungaþ hann
þeirra hjörtun í, Adgæstlu vakt og varatekt Þist
heimtir Drottinn af þeim frekt.

8. Hinar skínlausu sképnurnar, Med skíðun sinn-
ar tegundar, Leggja ei stóra vanrækt við, Bakta
heldur sitt afkvæmid.

9. Miklu ædri er madurinn, Mentadur vel med
skilninginn, Hónum ei ætla minna má, Mikid vard-
ar um fýldu þá.

10. Góðum foreldrum ángur er, Nær illa börn-
in hegða sér, Góðri skíðan ef gæta ad, Gledi tvö-
faldrar aslar það.

11. Fadirinn tárur flýtur í, Fordjörfun barns-
ins veldur því, Móðirin sárann grætur góð, Geng-
ur það svo hjá hverri þjóð.

12. David harmar sinn dáið son, Deyja vill
fyrir Abíalon; Jacob særíft af sorgar þín, Ef sinn
skal missa Benjamín.

13. Súnamítis med sárann móð Sútir bar
fyrir einka jóð, Lagdi í kjöltu sjúkann svein, Sýrgja
gjörði hans dauda mein.

14. Skéði hér einsog áminnst var, Atríkir
Jesú foreldrar Söfnudu barnsins sorgbitin, Af sít-
um fylltist hugurinn.

15. Mikil var sorg ad missa þann, Sem miss-
ir allann bæta kaun, Harmar þvílíkir heimsóktu
Helgann Jóseph og Maríu.

16. Hendi þig sama, sál mín! nú, Sorgfúll

ad Jesú leita þú, Sá sem hann misfir, misfir allt,
Manna fulltíngid reynist valt.

17. Þegar ad lofsins þú stalt hér, Þrældóms
stílin vid tjaldbúðir, Ganga veg allrar veraldar,
Veldu Jesum til samferðar.

18. Sú er hin mesta sálar neyð, Ad sakna hans
á þeirri leid, Og óvíst hvört þinn andinn kann
Aptur snúa og finna hann.

19. Á þeirri stundu eg þig bid, Ei mína sálu
stíljir vid, Drottinn Jesús! sem dóst á tré, Daud-
inn er þá minn ábati! Amen!

26. Sálmur.

Um leitina eptir Jesú.

Med sama lag.

Minnumst vid, sál mín! enn þar á, Sem áður
fyrri hvarf eg frá, Þjófir foreldrar Lausn-
arans Leitidu strax þá sakna hans.

2. Þeinktu hann væri á veginum, Sjá vinasólki
og náfrændum, Góðum selskap því vanur var,
Bíðu það og hans foreldrar.

3. Láttu ei barn þitt venjast vid Bondann sel-
skap og hrekkja síð, Af því spillist hinn úngi mann,
Dygd og glæpi nema kann.

4. Gudhræddra síð og samfélag Sjá til hann
stundi nótt og dag, Mikid gott hann þar óblast af,
Athugasemd á þessu haf.

5. Þótt hann med góðum góður sé, Gudlausra
manna hrekkvissi Til vondsku tíðum venur þann,
Sem velur sér selskap þvilskann.

6. Sidaspillir er samtal illt, Son minn! ef þetta fordæft vilt, Góðann munnsafnað ven þig við, Varastu laft og bakfalid.

7. Hid vonda tíðum auðnæmt er, Tinni hjartab það smeigir sér, Þeir eldri gánga girndum í, Glæp-
ist barnid á agni því.

8. Náttúran holds er næsta treg Ad nema sannann líffins veg, Góður vani þó gjörta kann, Ad gjöra ungðóminn síðprúðann.

9. Undann að gánga ættu þeir, Sem árum safnað hafa meir, Af þeim lærir hinn ungi þá, Almúlikid þetta flóða má.

10. Sidferði gott ef barn þitt ber, Blessunar Drottins aflar sér, Góðrar skickunar Gud er hann; Gæta skyldi þess sérhver mann.

11. Lángtum betur enn lærðómsment, Þjóð eptirðæmin gæta kénnt, Hvað augun líta optastnær, Tungánga í barnsins hjarta fær.

12. Hafir þú laðliggt eitthvað að, Ei láttu barnid horfa á það, Gott þegar nokkud yðja á, Adferðina það láttu sjá.

13. Ei veitstu nema eitthvört sinn Avært færi sá síðvaninn, Og barnid eptirbreyti því, Sem bezt er þínu fari í.

14. Nær Drottins ord er haft um hönd, Helzt séu börnin til þess vönd, Ad hlýða lestur helgann á, Hvara kunna þau um það þá.

15. Andi Drottins sem ordinu Afamt byggir í hjartanu, Þó enginn þetta merki mann, Menta hid innra barnid kann.

16. Af því spretta þeir ávertir, Sem ytra gjarn-
ann hreifa sér, Andinn smámsaman eykur við, Inn
til þess barn er fullordid.

17. Í þeirra hóp, sem þennann síð Þrávallt
fostgæfnir halda við, Viljandi barn þitt vera lát,
Bandliga haf á þessu gát.

18. Barnid ef tíðum venst þar við, Verdur
það lofs að hvördags síð, Gudhræddra felstap síð-
an í Sannliga máttu leita að því.

19. Við eg, Jesú! að börnin mín Barnæfðu
mættu njóta þín, Sannra Guds barna samneyti
Sé þeim til reidu í dýrdinni! Amen!

27. Sálmur.

Um samtál Christí við hina skrifstærðu í musterinu.

Lag: Færsti Gud Herri mildi!

Eptir þrjá daga dýrann Drottinn í must-
eri, Fundu með huga hýrann Hans bles-
ud ástmenni, Fedranna midt á milli,
Mál þeirra hlýddi á, Bøndra þó flokk ei
fylli, Fróða spurdi með snilli, Hvör
mann það heyrði og sá.

2. Undrudust allir þetta, Abbdadust
svorum hans; Ungvir þó eptir fréttu Alvitstu
Frelsarans, Meintu hann mundi vera Madur en
eckí Gud, Spurningum skirt úr fléra Skilning ecki
tilbera, Því vitstán var vantrúud.

3. Frelsarin fræddist eigi, Þó fróða spyrdi
hann; Held eg víst meina megí, Muni hann tíma
þann Spurt hafa að spádómsgreinum, Sem spjalla

rituðingar Mefsla útaf einum, Og hans guddómi
hreinum, Hvörn fólk ei þekkti þar.

4. Til þessa lítið lagdu Lærisfedurnir þá, Timb-
urmanns son hann segdu, Seinna ef minnst var á,
Þasta hans guddóm gjördu, Gáfu það lýðnum inn,
Med þrjótsku hjarta hördu, Hann væri einn á jörðu
Fallsmanna foringinn.

5. Skriftirnar þótt þeir þekkti, Það var samt
undraverdt, Dmijög þá blindnin blekti, Blidum
Guds Syni þvert Lafnan afneita náðu, Næsta
tregir í lund, Síns andar gagns ei gáðu, Góða
kénning forsmáðu, Nýttu ei náðarstund.

6. Af því að ekki hafði A bætur Jesús lært,
Alþýðan andvars krafði, Í spursmál gat það fært,
Hönum hvadan að kæmi Hyggindi vitsfunnar,
Uppá hans ágætt næmi Ei þóttust finna bæmi
Hjá ødrum einsháttar.

7. Dptar enn einusinni Uppfræddi Jesús þá,
Lagði æ minni og minni Múgurinn trú þar á,
Hneisludust hryggiliga A Herranum Christo þar,
Med hjartans heimstu trega Hæddu hann marga
vega, Og áreittu aúlstadar.

8. Jóhannes fyrst þá fræddi Um Frelsarann
Jesum Krist, Útaf ritningum ræddi, Rödd hans
mjög viðfrægdist; Réttlætis veg nam vísa, Vildu
ei Júdar þó Eptir hans ordum lnhýsa, Uppá móti
þeim rísa, Þrjótflan í þánka bjó.

9. Hér trúu eg Herrann geingi A hólm við
Júda fyrst, Stríð þó ei stæði leingi, Strax af því
vitnadið, Hann mundi hina vinna, Ef herdti nokk-

ud á, Móti þeim forsvor finna, Fláttstap þeirra ei finna, Sem gudspjöll greina frá.

10. Trúa vil eg ótregur Eign þinni, Jesú klár! Eingétinn, elstuligur, Ertu Guds Sonur hér, Födur síns fagur ljómi, Fridasti mönnum hjá, Þinn prið á hædum hljómi, Í heiminum lof þitt rómi Allt það sem anda má! Amen!

29. Sálmur.

Uu samtal Christí og Maríu.

Sag: Selbt Pílatus salkausann.

Þá hjónin Son Guds sáu rétt Sitja í kyrkju inni, Hniðti þeim við, en lund varð létt, Því lærdóms stétt Efði með yðkuninni.

2. María sagði svo til hans: Son minn! Því gjörðir þetta? Við höfum leitad langt til fanns, Med draprann dans, Til þín ei feingum fréttu.

3. Helgum Jóseph og hýrri frú Herrann réð andsvar veita; Svörju gégnir þið hafid nú, Med holla trú, Harmandi gjört mín leita?

4. Vissu þið ei mér vera bar Í verki opinberu, Þeim hlutum frekt til fyllingar, Og framkvæmdar, Födur míns sem ad eru?

5. Adur María ángur hlaut, Ungann Jesúm þrenjandi, En nú gladvæðar yndis naut, Unnin var þraut, Aftur sá hann lifandi.

6. Guds barna fjör það eru enn Dýtliga í veröldinni, Eina stund mæðir ángistín, Og adra senn, Nætur er gládt í sinni.

7. Deyða og lífga Drottinn kánn, Dágliga þánninn bréytir, Um lítinn tíma hryggir hann, Og hréllir mann, Huggun eptirá veitir.

8. Réttlát María reyndi það, Raunamóð ávít-
aði Ástæðarann Son í sögdum stáð, Þýrir sinn
verfnáð, Sig Jesús forsváradí.

9. Háns var að sönnu móðir meý, Móðurrétt
háfa vílði, Hlýðninnar gætti, og hérvíð nei Hánn
sagði ei, Hitt kváð í meitra gíldi.

10. Mönnum Drottinn meiri er, Í mákt og
þrápti hreinum, Hónum því framár hlýða ber, Það
hósum vér Hýrt í ritningargreinum.

11. Áf sínum Föður sendur var Son Guds í
ást og mílði, Þýrir því einu allstáðar Umsörgun
bár, Þýrindib refast flýlði.

12. Það var að leggja lýðnum bráut Til lífs
og dýrðar vísta, Þessvegna Krístur hörmúng hlaut,
Og harða þráut, Í heiminum varð að gísta.

13. Föðursins vilja framkvæmði, Frelsaði menn
á jörðu, Þýfirvann deyð og eýlíst spé, Ándvana á
tré, Áflaut því stríði hörðu.

14. Ekki María undirfóð Orðin er Jesús
sagði, Hýldur þau svörin greina góð, Sem geymslu
fljóð, Gullvæg í hjarta lagði.

15. Þeínt hýfur eptir þessu fyrst Í þeli vítsku-
ríku, Þartil ritning, sem ráeddi um Kríst, Vel vítn-
aðist, Og verða tók raun á flíku.

16. Spádómar allir uppá hann Dpinberudust síðar, Svo hreina þýðing heyra vann Hver krísti inn mann, Um heimsins bygdir víðar.

17. Fyrst þú, minn Jesú! fullkominn Föðursins gjörðir vilja, Aldrei lát holdi inngróinn Illviljann minn Dælar á millum stíla! Amen!

29. Sálmur.

Um hlýdni og undirgefni Jesú við sína foreldra.

Lag: Sá frjáls við logmál fæddur er.

Ferdadist Jesús þá með þeim, Þaðan á samri stundu, Öll til Nazareth héldu heim, Holla nágranna fundu.

2. Foreldrum hlýdinn Frelfarinn, Fannst þar í öllum greinum, Auglýsti sig hans audsveipnin, Með ástarþela hreinum.

3. Lærid af Jesú börnin blíð, Blesðunar er það merki, Heidrid foreldra þæg og þýð, Það í ordi sem verki.

4. Hann sem að allra yðar er Einn Gud og faðir líka, Foreldrum gjördist hlýdinn hér, Hverid um audmýkt líka.

5. Gud í manndómi mönnum var, Með mannliga stíðan betsta, Undirgefinn, svo eckért þar Uppá þunni að bresta.

6. Sínum Föður á himnum hann Hlýdugur gjeraft náði, Viljugur kom, og viljugann Viljandi fólkid hrjáði.

7. Fyrir þig gjördist blesað barn, Barn Guds

svo verda mættir, Sýndi með hlýdni, hlýðniðgjarn,
Ad hlýðinn vera ættir.

8. D! hvörfu féð þig audmýktin, D Jesú! nid-
urlæfðad, Svo nidurlægdann þrælinn þinn Þú
feingir aptur hæfðad.

9. Fyrir hans fluld þig, barn mitt! bíð, Bíð
þú mér einninn meður, Ad hlýðid lærir svoddann
síð, Síður sá Drottinn gleður.

10. Allt svo leingi sem Gud er Gud, Góðum
hlutum ráðandi, Æ verður hlýðnin umbunud
Allum Drottni þjónandi.

11. Allt svo leingi þú, barn! ert barn, Í
barns minni skal þér vera, Ad hann vill láta þig
hjálpar-gjarn Hlýðninnar laun uppféra.

12. Þínum foreldrum um þú ert Elfu og
hlýdni stýldugur, Alls sem þau hafa gott þér gjort,
Gjarnan fértu minnugur.

13. Gardnefsum manni aungvum átt Þdrum
betur ad unna, Í öllu því, sem megna mátt, Minn-
stu þeim þæfir funna.

14. Hafa þau þig í fyrstu fædt, Fæddann dag-
liga alid, Alinn á hollum fosti flædt, Flæddann
til menta valid.

15. Af þeirra holdi hold ertu, Med heyrn og
sjón lifandi, Þín sál af sálu þeirra nú Þrávallt
er fast hángandi.

16. Ahánga því í elstunne Altu fædur og móð-
ur, Lidsemd og styrk þeim láta í té, Þjófur og við-
móts góður.

17. Í minni jafnann þér sé því Sú þúnga

hefndar þína, Sem óhlyðnir rata eiga í, Ef afrækja skýldu sína.

18. Vanblesðunar það orðsøð er, Eptirköst mun og veita, Ef við foreldra þína þér Þú gjörir illa breita.

19. Lát þér Absalons óhlyðne Aldrei úr minni líða, Þegar hann rænti frídi og fé Fædur sinn Davíð blíða.

20. Þá gángvaranum geysi haft, Gjörði til stríðs að hleypa, Hans í trénu varð hárid fast, Hændti hann daudans sneipa.

21. Tóbíæ dæmin dygda fróð Dagliga í þánka festu, Þreppti hann laun af Guði góð, Gæfu og lucku bestu.

22. Fædir ljósanna eins mun enn Af elsku við þig gjöra, Ef þú við Guð og yfirmenn Afundar hlýðinn vera.

23. Gef þú í allra barna brjóst, Blíði Jesú! Þinn anda, Ego við foreldra leynt og ljóst Þæri í hlýðni standa! Amen!

30. Sálmur.

Um dagligann þrosta og framför barnsins Jesú.

Þag: Til þín, heilagi Ferra Guð!

Eins dásamliga og upphaf tókst A hans mann-
dómi sonnum, Aldur og vitsla Jesú jókst,
Tafnt því hjá Guði og mönnum Náðar-
hylli, sem gudspjall's grein Blöggliga vottar flir
og hrein, Leid að embætti's önnum.

2. Andstygd er það, ef aldurinn Eykst með last-

anua greinum, Frekast og verdur fullordinn Í flærd
og glæpum einum, Angrast Drottinn og hatar hann,
Sem hefur lifnad þvífikann, Elskast hanne eeki af neinum.

3. Agætt er hitt, ef aldurinn Eykst í dygdunum
hreinum, Frægur verdur og fullkominn, Med fremd
í öllum greinum, Einn Gud fagnar og elskar þann,
Sem æfir lifnad þvífikann; Þó hatist af illum einum.

4. Aldur og vitka á einum senn Alvel til
samans skarta, O Jesú! láttu ungdóminn Þdlast
þitt ljósid hjarta, Evi vit med árum vaxi þeim,
Sem vanvitugir komu í heim, Og ódlist hyggid hjarta.

5. Regna þess æskan afræler Dpt og tíðum
ad læra, Og hégómliga hegðar sér, Hatar upp-
fræðing skæra, Ellin í bernstu áfram dregst, Dvird-
ing á þann gamla legst, Sem heimstuna hefur læra.

6. Skuli hærurnar heidur fá, Og haldast í
miklu gildi, Æskan hlýtur ad audgast þá Af því
sem seinna vildi Þrýða med dofin elli-ár, Ef ald-
urinn kann ad verða hár, Ungur það skynja skildi.

7. Dpt er gömlum til yndis það, Sem ádur
læra gáði, Hinu er hönum ángur ad, Sem úngur
forsóma náði, Aldradur heimstur ei fær þris, Er þeim
gráhærdu sneipan víð, Ef fer ad rasandi ráði.

8. En fá hyggni, þó úngur sé, Veru tvöfaldrar
nýtur, Þegsemd, hylli og vinfenge Af vitrum mönn-
um hlýtur, Sinna foreldra sæmd er hann, Sjálfur
fallast einn gæfu-mann, Ef það ei af sér brýtur.

9. Er þó hin mesta audna sú, Æstu mannsins
í heimi, Ástar Drottins ad njóta nú, Evi náðin
ad hönum streymi, Einöeg rennandi uppspretta,

Sem afþvær kálmid bernskliga, Betra er það brendur um feimi.

10. Of þá það Gudsþjalls ordin fénn, Sem ádur gétu náði, Ad þrýðt hafi Jesúm þetta þrennt, Þrofti med vísdóms ráði, Hja Gudi og mönnum náðin neyt, Þó nýti þess lítt ad Jüda sveit, Þá hann var hér á láði.

11. Uppþætur hans og æftan flár, Med ádur sögðum hætti, Þanninn framleid um þrjátín ár, Þar til hann sitt embætti Berlaga á jörðu þrýðt féð, Og blesaður héröð fríngum géð, Sýnandi sitt almætti.

12. Hefur þú Jesú, barnid blíð! Barnæftu þannig mína Med blesudum dygða blóma þrýðt, Þíð eg nú gæðfu þína, Ungdóms verðugleif allann þinn, Audmýkt, hlýðni og blóðs fraptinn, Þetíð lát á mér hrína.

13. Þyrir þín ungdóms árin blíð, Ungdóms brestunum mínum Gleyndu nú, hjartans gæðfan þýð! Góðvilja eptir þínum, Sú nýja fæðing, nýja hér Ráð og styrkleika veitti mér, Af flárum frapti sínum.

14. Þóðníst Gudi ad gjöra mig Gráann af ellir hárum, Til þín, elftan mín ástúðlig! Andvarpa eg heitt med tárur: Drottinn aldráð daganna, Sem dálítill komst á jörðina, Styrk mig á aldurs árum!

15. Framar vil eg þig bíðja bert, Barnid Jesú ástkæra! Barna minna þú bróðir sért, Blesun virðist þeim færa, Þernstu fáfræðid frá þeim taf, Þús yfir þeirra sálum vak, Guds ótta lát þau læra.

16. Hef eg um stundir sinni og sál Svalað ad vilja sínum, Hljómi mitt blíð barnamál Blíðt fyrir eyrum þínum, Þennann flattþening þýldugann, Skoda, Jesú! og medtak hann, Góðinn af munni mínum.

17. Þeldi, fraptur, lof, vegsemd, þrís, Þírding hátignariunnar, Þera og maft þér æ sé víð, Unnust inn sálar minnar! Um votn og grundir veraldar Þíð frægist nafn þitt allstadar, Þ fóngstjórn fríftni þinnar! Amen!

Þeir sðonefndu

Kross = Skóla

Gálmar

um kross og mótlættingar Guds barna í

heimi þessum

af

Þóni sál. Einarssyni,

Rector við Hóla skóla.

Reupmannahöfn, 1834.

Prentaðir í Poppes prentsmidju.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

Veledla Hófdings Matróna

Frú Gudrídur Vísladóttir

edla biskupsins Mag. Þórdar sál. Þorlákssonar!

Svo segir Eðrachs í 2 Kap. v. 1: Barn mitt! vissir þú Guðs þláustu-maður vera, þá bú þig við freistninni. Hver Guðs Múda ord, fyrir þess vísa manns munn og hjarta mælt og upphengt, óstandi væri, að vér, fristnir menn, sem allir erum í þeirri heilögu vatns-stein innteknir í sáttmála og samfundu vors figurs hófdingja Jesú stridandi fristni hér á jorduuni, létum oss safnan ógleymid í minni og munni vaka og vera. En sökum þess, að hér viss hjá mörgum hvörjum, einlum mér og mínum lífum (ef noðrir eru) næsta mitid áfátt verda, þá hefur vor dýrdarligi figur-herra Jesús látid fyrir sína þénara, spá-mennina, postulana, og á sídari heimsins öldrum, forstjóra og kénendur sinnar fristni, minna oss á þetta hid sama, og enn nú allt til þessa tíma. Medal allra þeirra var sá hálærði og háttupplósti mann, Doct. Valentínus Wud-ríanus, sem samsett hefur og útgánga látid þá ágætu bóf, sem hann kallar Scholam crucis et tesseram Christianismi, það er: Skóla Krossins og Kénis teikna Krístinudómsins: í hverri hann, með huggunarrífum lærdómum og lærdóms-rífum huggunum, sér hvörn fristinn mann uppvefur og áminnir til fyrstédra Eðrachs ráða. Ut af þessari hans bóf hefi eg á þessum mínum língu aldurs-árum samantekid noðrar saung-vísur, svo að hver ein stýldi andsvara sérhvörjum Kapítula nefndrar bófar, og það, sjálfum mér bædi til

nákvæmligrar og svo nyttsamligrar eptirteftar, og ei
sidur odrum, sem þad sjá og heyrir vildu, til þénustu
og uppvakningar: í víðsri von, ad allir þeir munir
sérhvad nyttiligt þér inni eigna og þadta allsvoldugum
Gudi; enn hitt, sem miðlíkar, eigna og kenna únggæði
minu og aldurs-sæði. En þad eg, vel-edla Matróna!
dyrfist ad bjóða yður þetta mitt fyrsta ungdóms ára
kvak, þartil kúsa mig sérdeilis tvær ordsafir: sú eina
áhrærir sjálfrar yðar persónu, hin önnur mig. Í
fyrstu vildi eg yðar höfðingligu Evenn-præði
þetta sýna og segja, af því ad þér svo erud lánghvar-
auliga uppmantadar í Kross-Skóla yðar Lausnara
Jesú Krists, ad þér frammar þodrum sjáid hvad um
þann hulda og heilaga krossins leyndardóm sé rétt
mælt edur eðfi. Í þodru lagi vilda eg gjarnan med
tíleinkan þessara saung-vísna til yðar höfðingligu
Evenn-præði sjálfan mig ámint hafa þær miklu og
margföldu velgjördir, sem eg, þeirra alls óverdugur,
þeigid hefi af yður, og yðar aru-göfugu nánustu
ást-mönnum, lífs sem lídnum, hvörjum eg bæði skal
og skyldugur er af einlægum huga fyrir hvörjum manni
ad hrósa. Treysti eg nú yðar dygdædla göfuga
lyndi, þessa mína djörfung, svo sem einlægliga meinta,
vel ad upptaka. Framar þessu ósta eg af öllu hjarta,
yður og öllum yðar aru-göfugum ást-vinum, alls
fagnadar og ársældar, lífs og sálar, svo vel á þessu
nýrrunna ári sem öllum eptirkomandi æfi og hervoistars-
stundum, og þad í nafni vorð himneska Immanúelís
Jesú Krists.

Skrifad í Skálholti, d. 1 Janúarii Anno 1698.

Yðar vel-edla Evenn-præðið

skyldugur þénari

Jón Þinason.

1. Sálmur.

Allir þeir, sem guðliga vilja lifa í Jesú Christó,
hljóta hörmúng og ófsókn að líða.

Lag: Jesú! þín minning miðs sæt er.

S þínu nafni, ó Jesú! Andligann faung eg
byrja nú, Upplýsing Heilags Anda þíns Aformid
styrki hjarta míns.

2. A það dýrmætis edla hnos, Utvaldra
Jesú barna kross, Hugur er nú að minnast mér,
Minn Guð! til lofs og æru þér.

3. O Jesú! lát þú anda þinn Upplýsa hug
og skilning minn, Ego munnur, hönd og hjartad
mitt Höndli, sem ber, um nafnid þitt.

4. Uppá það traust vil eg, mín sál! Ahuga
Krossins leyndarmál, Því heimi þessum er hulid fé,
Helgra Guðs barna arfskipi.

5. Í fyrstu vel þér vita ber, Viljir þú Drott-
ni offra þér, Að öllum þeim Jesúm elsta af rót,
Allt verður hér að ganga í mót.

6. Allskyns hörmúngar, eynd og naub, Eru
frískinna dagligt braud; Allskonar kross og ánaud-
er, Einsog þinn stjuggi, fylgja þér.

7. Og sem þinn fluggi, að því gá, Aldrei kann þér að stíljast frá, Krossinn að flýa eins þér er Ómöguligt í heimi hér.

8. Alla þá, sem Gud elskar vel, Aldur sem kandi Raphael, Í þessu lífi hyrtir hann, Hér fyrir komast enginn vann.

9. En hvarfyrir mun Gud hryggja þá, Hans vegum sem þó ganga á, En ógudligt fólk, sem elskar last, Ei lætur hann hér svo reynast.

10. Af því að Gæðfan ein og þrenn Utvaldi svoddan raunamenn, Sem Christó líkjaft í kvöldinni, Og krýnist síðar í dýrdinni.

11. Andligir steinar erum vér, Undir krossinum fágader, Svo hendtugir finnumst himnum á Himnesfri dýrðarborg að ná.

12. Komir þú hér í harmabád, Huxa máttu í sannleik þad, Kenniteikn hvílt krossinn er, Sem Christó Jesú þig samlífer.

13. Viljir þú eptir eyndardal Erfa himnesfann dýrðarsal, Med Guds Syni fyrst þá ganga ber, Gégnum veraldar mann-rauner.

14. Elskendur sína optast nær Agar Drottinn og tíðum slær, Svo þeir sig heldur vari við Veraldarinnar glæpa síð.

15. Þá Jónas gjörði Gudi á mót, Greip hann að bragði hefndin fljót, Sem hann leiddi á líffins veg; Læri af þessu dæmi eg:

16. Mín synd, mín synd, sú orsök er, Alla

hormúng sem þakar mér, Hér fyrir, Drottinn!
hyrtir mig Hjarta-gæðska þín fódurlig.

17. O Gud! sem hefir áskamtad Allra horm-
unga tíð og stad, Gef þú ofð náð, svo getum vér
Gengid Lausnarans feril hér.

2. Sálmar.

Sannfrístin Gudsþyrn eiga að gleðjast við kross
Drottins, en hryggjast ekki.

Lag: Heiðrum vér Gud af hug og sál.

Gæt þú, mín sál! 'að gagni því, Gudsþörn sem
þafa raunum í, Athuga lífa allt það rétt, Er
hér verður hér fyrirsétt, Drönglast muntu ekki
þá Undir krossinum, heldur fá Huggun, sem nú
ei huxast má.

2. Krístinna afur krossinn er, Kjarna ilmsæt-
ann færir þér, Sáir þú tíðt með tárum þann,
Dignar ávort þá gefur hann, Uppstéran heitir eyllif
víst, Ef þú trúir á Jesum Kríst, Hér fær þú meir
enn hafdir mist.

3. Ef þú líður í heimi hér, Hatu, mótgang
og ofsóknar, Þessu mun verða endir á, Uppstéru-
tímann þá menn sjá; Þeim, sem hér lídu forg og
sár, Samfagna mun þá hópur klár, Losandi Gud
um eyllif ár.

4. Eg held að krossinn allri sé Andlegd ver-
aldar mætare, Þyrst hann Guds þornum útveg-

ar Arstofu sælu himneskrar; Jesú, ljúfi Laufnari minn! Þof sé þér fyrir krossinn þinn, Hvorn eg mér nærsta hollann finn.

5. Í krossskóla Guds ef kómstu hér, Kristin fála! Þá hura ber Heim í himneskann sælusess, Svo muntu verða styrk og hress, Og umbera heimfins alla hrygd, Í hvorskyns neyd og rauna stygd Huggadu þig við himna bygd.

6. Fullþaðað aldrei fáum vér Tyrir þann kross, sem reynum hér, Sú gáfa mér meir virdist verð, Enn vegsemd gjervell hér á jerd, Þegar verold eg vík í frá, Vegsemd eylífa kann eg fá, Krossinn því öllu orka má.

7. Krossins bíkar ef beiskur er, Besta ráð vil eg gefa þér, Þarpadu í hann tignartré, Þá þad sama hjá skristinne, Hvorju þá grein þig girna kann, Gled með henni þinn innra mann, Engin freisting þá fellir hann.

8. Aldrei finnst hér svo mikid mein, Mót-gangur, písl né hormung nein, Ad Helgur Andi gæti ei grædt, Og gjorvalla mædu endurbætt, En ad ná svoddan huggun hans, Hjartnæmust bænir er til fanns Eitt þad dýrasta medal manns.

9. Augunum mæni eg uppá þig, O Jesú! Kénn í brjósti um mig, Endurnæringar ljúfust lind! Vífna mér þinni sképnu-kind; Gíf ofð ad heyja heppid stríð! Hjálpa ofð síðar, þrenning blíð! Ad sjá þig eylífdar alla tíð! Amen!

3. Sálmar.

Um þau nýfn, sem krossinn hefir í heilagri ritningu.

Lag: Gudi lof skal end mín inna.

Mínstu, mín sál! hvað sagði Sonur Guds Jesús, Herra hinn, Heilæði holl þeim lagði, Sem hura að vanda lifnad sinn: Hver fús mér fylgja vildi, Forláti elstu þá, Sem hann ei safna stýldi, (Sál mín! að þessu gá), Krossferil feti réttann Í fullhuga eptir mér, Hvorn Gud mun gjöra léttana, Gáangi hinn rétt sem ber.

2. Hvað sem til hér kann falla Heiminum í, á móti oss, Veikleik og vanmátt allan Þor Drottinn Jesús nefnir kross; Slíkt er huggunar heiti, Að heimsins bel (þó lítið) lifist að sínu leiti Lausnarans krossburð við; En Kristur á krossi þíndur Rórónu dýrðar vann, Síðan með sigri frýndur Sáluhjálpi öllum fann.

3. Þó sárt þyki sorgin stínga, Sannkriftinn madur! gæt að þar, Aldrei kann þig að þvinga Þvílík hormúng, sem Jesús bar, Þegar á krossi fvaldist, Kaupandi úr dauda þig, Frá engvu ángri taldist Ástin hans hjartanlig, Veit þú best vansemd þína, Og vill henni svipta frá, Þvíad velþócknan sína Þér hefir Jesús á.

4. Þó mátti einn svoddan fanna, Sárur krossi er nístur var, Hann misti góts og granna,

Gaf þó Drottinn eitt hógvært svar, Þareptir þúngum fátum Þjáðist hans veifa höld, Þapadi þjórsum flárum, Klæddi sig duppi og mold, Afstir og aðstod þinna All-litla þinna völd, Ogudlig eiginþvinna Angradi hann þarmed.

5. Angist og eynd margfalda Dpt kallar David mótgang sinn, Það skaltu þýða og halda Þreinging, sem tekur hjartad inn, Sem Þrelsarinn fékk að reyna, Þridlaupandi sinn lýð, Þyrst þolgæðis þel hans þreina Þreytt þesir sama strid, Sem þig, mín sála! þínir, Elft mun hann gleyma þér, Því hjálp og hjástod þynir Þverjum sem þjáður er.

6. Þær og freistinga heiti Þrelsarans barna mótlætting, Þíð hvorjar þó hér þreyti, Þau fá góða sigurvinnung, Ef þau í áféð strida, Þ sannri von og trú, Með þolinmæði líða Mótgang, sem finna nú; Þeirra þælgæðid þreina Þú skýldir læra með, En veiflist þeim vonin þeina, Þannmátt þinn færdu féð.

7. Þvo skaltu, sál mín! geyma Þvoddan Þrossnoffi í hjarta þér, En þeim aldregi gleyma; Þinneginn máttu læra hér: Að freisting, sem til þan falla, Þáheyrt er ekki neitt, Því Gud fer eins með alla, Ut sem hann þesir leidd Af heims ánaudar landi Þ sinn þormúnga rann, Elft er Guðs góður vandi, Því Gud vill þig hjálpligann.

8. Þinnestí hjartans-Þadir! Hjálp ofþ, þá Þrossinn liggur á, Þvo undir hann gaungum

gladur, Guddóms fraptur þinn sé of þjá; Þyrir
Krisis kvæl og þínu kvalræði frá of snú, Gæðst-
unnar þeli þínu Frið vör treystum nú; Lát of
stoduga standa, Stjórna of, ó Fadir fær! Með
upplýsing Heilags Anda, Amen! þess biðjum vör.

4. Sálmar.

Krossinn stendur ekki af hendingu neinni, heldur
fémur hann af vilja og ráði lifanda Guds.

Lag: Mitt hjarta hvartil hryggist þú.

Hugleid, mín sál! í hreinni trú, Hvadan að fémur
þú hjáning þú, Er þig svo ángur tíð Heimins
barna hjál fánýtt, Hérum stalt þú átta þá lítt.

2. Þolinmóður margur hver Mógla og segir:
Drottinn ber Umhyggju engva um mig, Þyrst
mannraun heimins margfaldig Mót hans barni
upphvetur sig.

3. Þeir segja að heimurinn sé Helsta orsök
í neyðinne, Hvor sig því hafi vest, Að þeir hafi
hjartad fest Bið himna-Gud, og dýrki hann best.

4. En þú stalt vita, að mótgangsméin, Mildi og
gæðsla Drottins hrein Tilbær og tilfæðar; Allar
heimins hormúngar Af hendi Drottins eru sendar.

5. Mógla því ekki Gudi í gegn, Geist þó hér
þynji mótgangs regn, Það heldur þenka þér, Að
margfaldt synda-safn þitt hér Svoddan krossburð
afrekar þér.

6. Hvonær sem Gud vill hyrta þig, Heimurinn allur venda sig Þángad, sem þenfir hann, Morg því hafa meðel vann, Sem madurinn eðli hura kann.

7. Hura þá sízt að Herra fá Hermúng þína ei kunni sjá, Er fuglana forþorgar, Því ætlar hann þig til upphesdar Eðra lífs og farsældar.

8. Þarþyrir þó þig hyrti hann, Huradu aldre, vesæll mann! Að mja hans meðolum, Því skaparinn stjórnar sképnum, Skuldin öll er hjá þér sjálfum.

9. Hverki Djöfull né heimurinn, Himin, lopt, sjórinn eða menn Þér annars afþa mein, Því einþ þér Drottins hendin hrein Heldur og sínum augnastein.

10. Gud (sagði Jóseph) gjerði það, Gaf mig hínagð í þenna stad, Að frelstir yrðud þér; Þú mátt, fál mín! heyrta hér, Hverjum krossinn eigna þér ber.

11. Job þegar misti allan aud, Eðli formælti hann þeirri naud, Heldur á hinn veg tér: Það tólf Gud, sem gaf hann mér, Gudi einum vegsemdin ber.

12. Þarþyrir vertu vel til friðs, Væntu af Drottnei hjálparlíðs, Sem þessir kenna þér; Segdu: Drottnei dýrdin ber! Dásamligt því nafnid hans er.

13. Herra Jesú! eg þacka þér Þann kross þú hefir sendann mér; Þar treysti eg eslaust á, Að gott allt kémur góðum frá, Gled eg mig við ihugan þá.

14. Þó mig nú sorgin færi hér, Sig gleður andi minn í þér, Svo því hann segja má: Minu ángri sviptir fá, Er sendi það, og lagði mig á.

15. Veit of, Jesús! þá vitsmuni, Ad vona í öllum krossburði Uppá almáttinn þinn; Hjálpa of síðar, Herra minn! Til himnaríkis fagnadar inn! Amen!

5. S á l m u r.

Krossinn er ekki reiditeikn, heldur elsku og náðar merki lifanda Guds.

Lag: Fadir vor! sem á himnum ert.

Kristin sála! hér kom og sjá, Krossinn þér leggur Gud uppá Af elsku sinni, í ást og trú, Eðli reidi, sem meinar þú, Misskun hans til þín meiri er, Mótgang þegar hann sendir þér.

2. Of má virðast hann ekki þá, Englunum meir, sem hér vill þjá, Med því hann vill að verði þeir Begligri langtum síðar meir; Aldrei mun fíol sú koma uppá, Sem kunni of Gudi að skilja frá.

3. Utvaldra manna fíol og kross Kallast má eitt það dýrsta hnos, Af sjálfum Gudi áskamtad, Adur enn hafði hann grundvallad Allra hlutanna ástæði, O, það dýrmæta hlutskipti.

4. Allt hvad sem helzt þig ángrar hér, Í Drottins hönd þig tilreider, Þess meir sem bolid þrengir þér, Þess nálægari Drottinn er, Adam gamli og allt hans líb Afmáist, hinn svo lifni við.

5. Hverjum sem Drottins hönd er reid, Hér

finnur varla mótgánga neyð, En alla þá, sem Gud elsta ræð, Elur hann sorgarbraudi með; Ef kénna þú aldrei krossins feikn, Kalla má Drottins reiditeikn.

6. Davíð kannast við sagðann síð, Segist því gleðjast krossinn við; Þyrrir góðu varð honum Guds reffing, Guds því hún kændi réttlætting; Þaðlátis mesta orvan er, Ef Drottinn vill þig reyna hér.

7. Þá eg hér reyni mein og móð, Mins eru Jesú dæmin göð, Honum (það vottar heilog skrá) Hafði fadirinn þóttan á; Samt reyndi hann það mótgánga mein, Meiri finnst ekki hörmúng nein.

8. Angur og sorg um æfi ber Einn og sérhver, sem Guds barn er; Eyllifdin gjörir enda á því, Upprennur gleðin ferst og ný, Hjá sínum Gudi um eyllif ár Utvaldra fagnar hópur klár.

9. Minn Jesú! þú að sonnu sér Serhverja neyð, sem reynum vér, Ver kyssum þína heilla hend, Hond þá, sem græðir meinin vond; Vondur þinn, Herra! komi ofi fær, Kærleika þinn svo reynum vær! Amen!

6. Sálmur.

Um þrefaldann Krossskóla Drottins.

Lag; Herra Gud þapad hefir jörð.

Róm hér, mín sál! og kynntu þér Krossskóla Drottins þrjá, Í hverjum hann lætur læra af sér Álsreglu holla þá, Sem honum fylgja í fastri trú, Fræðing himnesta nemur þú, Ef blífur honum hjá.

2. Þyptunarskóli Drottins býr Deyðir þitt blóð

og hold, Hann sem þar agast, um fá flýr Eylíf synd-
anna gjöld. Reynslustóli Guds annar er, Í hver-
jum von og trú í þér Prófar hans miskun mild.

3. Þridji hans stóli þýngstur er, Þann hafa
reynðann senn, Af þessum heimi útleiddir Allir Guds
þíslarmenn. Sál mín! nú skulu þessir þrír Þér
fénna, hverfu að gott með þýr, Þó Drottinn agi
ofs enn.

4. Andvarp hjartans og yðran með Utpressar
Drottins hend, Og þeim, sem hafði gálaust gæð,
Gefa kann hrelda ond, Því þessir stólar Skaparans
Skipta um edli syndugs manns, Þó typtan virð-
ist vond.

5. Guds hulinn víðdom vita fær Vel hver sig
yðkar þar, Þann sem veralðar skynsemd fær Skilði.
Þýr eðli þar, Vísgar ofs svo fá lífnarkross, Vísir þá
Gud og þýr í ofs, Vísun svo lídnir vær.

6. Silfrid í jörðu saurugt var, Sem þó í eldi
er hreint, Ef elds við þíllir eyllifar Dfs skal ei verða
meint, A öðrum ofni þors er þa, Því nafni krossinn
heita má, An hans er allt offeint.

7. Lausnara þínum að líkjast þýr, Lof er þýr allra
mest, Í vallysting þó varla fær, Vinnur það kross-
inn best; David í útlegð orðti ljóð, En sem hann
tóm og stýrði þjóð Henttu hann verkin vest.

8. Ef læknarinn eðli veikum vill Bitleitni sína
tjá, Meðta staðræðis merki ill, Mega það allir sjá,
Af því hann treystir eðli á sig, Eins þegar krossinn
fordast þig, Veit er lífs von þýr á.

9. Heims eptirlæti, yndi og ró Almarga hefir deydt, Og þann sem í því útaf dó Arsvon himnesfri sneidt; En Guðsbarna sorg eg sæla tel, Sálina hún kann að gleðja vel, Þó holdinu þyki leidd.

10. Kross er manndygða móðir hrein, Meistari spefinnar, Begferðar leidd til liffins bein, Vilja Paradísar, Morgunstjarna hýr hann er þér, Huggunar-sól á eptir fer Alflynns unadsemdar.

11. D! látum oss þá læra hér Að lifa í stóla heim, Alblómgada sem oss gjörer, Einsog þann meira heim, Ylmandi jurtum allskonar, Að dýrðar lóronu himnesfrar Bdlumst í öðrum heim.

12. Fagnandi, sál mín! fagnar þér, Frelsarinn Jesús trúr! Þú sæltri von fyrirset eg mér Að sól renni upp eptir stúr; Veit mér að ætíð voni eg þín, Vel muntu, sálarheillin mín! Frelsa mig eyndum úr! Amen!

7. Sálmur.

Þ vorum Krossi skulum vér fyrst biðja um fyrir-gáfning vorra synda, sem eru hans helzta orsök.

Lag: Hæðsti Guð Herrar milði.

Efni og orsök mesta Altrar mótlætlingar Er fremferdid vort hið versta, Þér skýldum gá að þar; Girnumst fyrst gríða að leita Guði eyðisum hjá, Dfs mun hann ekki neita; Angrid mótlætis heita Að góðu oss þénar þá.

2. Viljir þú Herrann haldi Þormúngum sínum frá, Að safna meir synda gjaldi Sómir þér ekki þá.

Ef straffid á að réna, Afsláti syndin fyrst, Gud hefir huggun léna Helzt þeim, sem fengu sēna Súra syndanna lóst.

3. Um leónid lærdir rita, Lambinu vægi það, Vilji það vægðar leita; Verum minnugir, að Of latur líka veina Leónid af Júda ætt. Til huggunar er það eina, Audmjúkt og bænin hreina Þel fær of vid það sætt.

4. Ydrandi og audmjúkt hjarta Utstöckur heiptarbal Þors Guds, því vel nam skarta Bonin í hreldri sál, Du vor hrygd og mótlæti Engin stór hormung er, Syndin því nafni sætir, Að svoddan vel þú gætir, Kvort því vandan bet.

5. Hvað viltu sveina og Plaga, Krossinn þó ami þér, Fyrst þú um þína daga Þyngra forskulder; Ef bolinu latur leita Lids, fyrri enn synda þrá, Vinur veraldar sveita Bist máttu þannveg heita, Dvin Guds ertu þá.

6. Svosem það Gud er góður, Gagnstæð vondaflu er synd; Armædu allrar sjóður, Alskyns hormunga lind; Fyrst refsar Gud þeim réttláta, Sem reynist tldum hér, Að synd skuli hann sína játa, Syrgja og af hjarta gráta, Þon er slíkt verði mér.

7. Finnum því fegins hendi Góður-hris elsturíkt, Fognum þeim freidarvendi; Forþent er meira enn slíkt; Ná Gud um mistun beidast; Því mistuna vill hann of; En vid athæfið leidast Er von hann muni reidast, Og senda svoddan kross.

8. Ef lidugur viltu vera Þid hvorskyns neyð

og þín, Yðran stalt grátinn gjöra, Gud mun þá sjá til þín, Fagnar hans Föðurs hjarta, Fyrst þú svo leidröttist, Og hvað þú um villt kvarta, Ef þín trú fann að skarta, Gjervallt til góða snýst.

9. Hví! eg aumur játa, O, Herra Jesú kær! Mér er makligt að gráta, Min synd því orkaf fær; Særdú mig sem þér líkar Í sorg og ángri hér, En hédan þá hlýt eg vífja, Hjartad þitt mildiríka Vægi þá, minn Gud! mér! Amen!

8. Sálmur.

Krossinn er stundligur og tefur enda þá minnst varir.

Lag: Krists er koma fyrir höndum.

Sannkrístin sál þad lærdu, Ef sækir þig harmastreid, Og von þína við þad nærdu, Að vita þess rétta tíð; Stund þad en engin æfi Er sem þú lídur hér, Almáttugur Gud gæfi Að gættum þess allir vér.

2. Þó lífi og sálu leidist, Lángsamlig hjáning sú, A augnabliki hún eydist, Aðurenn hyggur þú, Í raunum hér þó hjarir, Og hjálp fáir einstis manns, Sækja þig sízt þá varir Sælðir þíns föðurlands.

3. Þú í dag lágt sem liggur, Leikur á morgun hjr, Að aptni ert þú hryggur, Annars dags sorgin flýr; Litla stund krossinn lemur, Med lífinu ætíð hver, Eylifðin eptirkémur, Sem allt gott færir med sér.

4. Margir heidnir menn hafa Huggun þvílfrí náð, Og meint í mótgangs vasa Mundi sitt batna ráð; En hvað mun ofs þá sóma, Utvalin Herrans þjód, Sem vitum Guds vilja og dóma, Vonandi á heit hans góð?

5. Vertu því þolinmóður, Þeint ad Drottinn er trúr, Huggari hardla góður, Hann sviptir kvölum úr, Eptir hrygd gleði gífur Gæðska og náð hans færr, Eyllifa óró hefur Englinn, Sá Gudi er fær.

6. Þann, sem Gud agar úngann, Elskar hann nærsta heitt, Bid sinn þann forgar þunga Sá lærir þetta eitt, Ad vort líf og þess blómi Armæða og hormúng sé, Og þar á eptirkomi Eitt betra sælgæte.

7. Þor kross er verður eigi Ad viðlíkjast þeirri dygd, Er gæfst á andláts degi Utvaldri Jesú hird, Þó neyð, sem hvor vor hefur, Hér vari í þúsund ár, Fæfari gleði gífur Gudsríkis dyrðin klár.

8. Sigurvegariinn fæti, Son Guds, minni Jesú fær! Sem styttr, stýður og bætur Stund þá, sem lídum vær, Nú mér styrk. orða þinna, Ad eg, þá líf mitt þver, Burt megi fara og finna Fagnadarvíst hjá þér! Amen!

9. S Á L M U R.

Um vonina og hvörnín hún er nauðsýnlig í Frosinum.

Lag: Nú bid eg, Gud! þú náðir mig.

Ef þú, mín sála! afhugar Eitt ráð, sem best til heilla var Endurlausnarans elskendum, Og hans krossþjáðu

manneskjum, Dringlast munt þá aldrei þú, Er von, þolgæði og heilog trú, Þetta Guðs börnum reynda ráð, Sem reidir sig uppá Drottins náð.

2. Sú von er veif og vöðagjörn, Ad voga frekliga á heimfisn börn, Kærleifi þeirra valtur var, Þega þeir minna enn ekki þar, En sálra Guðsbarna gleði. Von Grúndvölluð er á Maríu Son, Forþenau hans og fyrirheit, Sem framfoma hún um síðir veit.

3. Vonin án þolgeds varla er; Vonar mann þess hann ekki sér; Vonadi Abraham vonarlaust, Von hans fanní homum sælu-traust; Von mína, ó, Jesú! verfa þú, Þongóður svo eg bíði nú, Uppá það sem eg vona vil, Verður hún aldrei skammar til.

4. Góð vonin kédja gullig er, Gud vill með henni draga ad sér Alla þá henni halda fast; Þinir, sem fyrri orvinglast, Eptir verða, svo aldrei ná Eylifri sælu himnum á, Sem vonin hefir ad vanta sér; Bit það, mín sál! og gæt ad þér.

5. Dsegjanligast afl og krapt Í útvaldum Guðs hefir vonin haft, Angráðar sálir fanna það, Sorg þegar kemur höndum ad; Þó yfirgefna af öllum sé, Athvarf er gott í voninni, Hún er ein dýrðlig Drottins gjof, Drottni sé fyrir hana lof.

6. Von mannlig eðlért vinna kann, Verkar þá sömu náttúran; Önnur gudlig, þess gætir þú, Gífur von þessa heilog trú; Von mannlig mörgum vinnur grand, Von til Guðs, himneskt fodburland, Þann sem hin fyrri fella vann, Fældann víðreisti önnur hann.

7. Vonin stöðfest og velgrunduð Þorri trú

tengir sjálfann Gud; Bonin þitt sálar atkér er, Og fjöldur sá, þú fyrirber; Stólpi réttur hún reiknast má, Rótfestur sjálfum Gudi á; Hinir, sem vona á veikann reyrt, Bona til stammar síðar meir.

8. Med krossinum vill vér vitum Gud, Bonin hvað fast er grundvöllur, Því margir halda í meðlæti Mikid af trú og voninni, En þegar krossinn flappar á, Klegun stóra þeir hafa þá, Í voninni áður, vet styrkvor Barla þá sálja, hvað hún er.

9. Allt vort mótlæti ending fær, Eptir því bíður vonin fær, Þó Gud frávikin sýni sig, Slíkt bregdur hann sín ord við þig; Druvisti enn veltar þú, Dóttir sinni kemur fram hans trú; Bona þú, Drottinn veif mannfynd! Ad væna hann lysi Er skadlig synd.

10. Lausnari minn! þig lofum vér, Elfsheill vor stendur öll af þér; Verka þú í oss von og trú, Viljir oss, Drottinn! hyrta þú; Svo hver og einn með trúartraust Til þín andvarpi af hug og raust; Þóad þú, Drottinn! deydur mig, Drottinn! þó skal eg vona á þig! Amen!

10. Sálmur.

Svarfyrir ad Gud stundum undandragi sína hjálp í krossinum.

Lag: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Hugleid, mín sál! þíns Herra síð, Hans bren þó falli þrátt, Bænheyrslan stundum bíður við, Betur

það grunda átt; Ydrunardvöl og uggleysið Af þessu varast mátt, Þessa hans bendíng vakna við, Verkar hún frið og fátt.

2. Dpt hrópar Gud í eyru manns, Ad yfirbót skuli hann tjá, Þegar vér orðið heyrum hans, Hann sjálfur talar þá; Hvort fær þá Drottinn af oss and? Yfir því flaga má; Mun þá von Herrann himnavans Harmi strax létta frá.

3. Ef þú villt Drottinn opni sín Eyru, og heyri þig, Hann vill þá fyrst þú heidrir sín Hans ord, en óttist sig, E bjóði Gudi inn til þín Ydranin hjartanlig; Vægd hans þá þinni veikni og þín Bendar á hægri stig.

4. Vill Gud og lífa viðlits seinn Vita hvort trú er góð, Þó fyrir honum ei hyljist neinn, Hans vill samt spekin fróð, Ad það, sem hann vissi áður einn, Allri sé kunnugt hjóð, Sjálfum oss er það sómi hreinn, Söngjum því fogur ljóð.

5. Angrar oss tíðt, sem ei sé fel Adstod hans, Þó lofud, Bendir oss því sú bænar dvel Betur ad kalla á Gud; E! hvað fárt mun þá eylíft bel, Er líður sál topud! Vardveit þú oss frá þeirri kvöl, Þreining háblesud!

6. Því meir sem blessud við hans hér Víður með hjálparstund, Því segnari henni verðum vér, Þor þegar huggast ond, Besta læfning þá býr hann þér, Er beiflúst er krossins und, Einn fyrir því hann öllu sér, Af sinni mildri lund.

7. Hver mundi leita læfnarans, Eður lystir

kunna þær, Ef enginn yrði sár? til saunðs Evo erum líka vær; Hyrdum lítt um Gud himnaranns, Hormung nema þá flær; Seint mundum vér og vitja hans, Væri ofs krossinn fjær.

8. Eðki hefur Gud (eg af því veit) Einum mér gjört það sár, Ad heyrast, þá eg fer hans á leit, Harla stýggur og sár, Vid Abraham færði hann fram sín heit Um fleiri enn tuttugu ár; Þyrrenn það Jósephs fjotur sleit, Fellt var margt harma-tár.

9. Endurlausnarinn ljáfi minn! Elf mitt og verndarstjól! Samleiksvísari og vegurinn! Veitstu luckunnar hjól; Gef ad eg fari í fadminn þiun, Fegurðar hinneft sól! Þar sem þinn flari fætur finn Kríngum þinn tignarstól! Amen!

11. S á l m u r.

Drottinn leggur eðki meira á oss enn vér
Fannum ad bera.

Lag: D, Fadir minn! Eg þrællinn þinn.

Mildi Jesú! Eg minnist nú Magt þinna fyrirheita; Sorgmæddum lýð Þín líknin blíð Losar hugsvolun veita; Armædu tár, Og eyndin sár Augun mín hér þó væti, Heiðrar mín sál Þitt háleitt mál, Fuggarinn edla fæti!

2. A allann veg Þú veitst hvað eg Veikur er til ad lida, Alvitra þín Armæda mín Markar hvað heitt flal svida, Mann rauna þrá Ei meiri á Mig

legst, enn borið gæti; Heiðrar mín sál Pitt heilagt mál, Huggarinn edla sæti!

3. Fyrst þá þú hér Gaffst, Herra! mér Heiti kristinna manna, Vigtabi þá Þín vitskan, þá Vissann skamt hormúnganna; Náttúru mín Náð þekti þín, Og þolgæðis hennar mæti; Heiðrar mín sál Pitt heilagt mál, H. e. f.

4. Megnari kross Þín mistun ofs Meir gaf, er funnum líða, En minni þeim, Vid mótgángs heim Midur sem vinna stefða, Krapt bæði þann, Sem hola fann, Þú sendir og mótlæti; Heiðrar mín sál Pitt heilagt mál, H. e. f.

5. Þann kross þú lær, Best þykir mér Polins móðliga að bera, Med því eg veit Þín mildi heit Mér fyrir bestu vera. Í hormúnga sjó Þú send mér ró, Ego hann stadið gæti; Heiðrar mín sál Pitt heilagt mál, H. e. f.

6. Ef sólin klár um öll heimáar Og fýlbi fagurt ljóma, Akurlonden þá yrði senn Eydd sínum fyrri blóma; Eins vísnar ofs, Fyrir utan kross, Akurlinn trúar mæti; Heiðrar mín sál Pitt heilagt mál H. e. f.

7. Þá Fadirinn sér, Ad Barnið ber Byrði, sem það ei veldur, Og kallar um líð, Hann kætist við, Kémur og bjargar heldur; Ego býr Gud nær, Þá biðjum vær, Børn sín þó stundum græti; Heiðrar mín sál Pitt heilagt mál, H. e. f.

8. Þú hefir skapt, Fyrir hæðskann krapt, Herra minn! líf og anda, Allt hvað eg er, Og orka hér

Er smíði þinna handa; Þó nú þín náð Mitt reyni
ráð, Réttlætis = Herrann mæti! Heiðrar mín sál
Þitt heilagt mál, H. e. f.

9. Þú hyrdir trúr! Mér höttum úr Hjálpi
veitir mildiríka, Eg treysti þér, Þú tað við mér,
Dypta mig sem þér líkar; Því meiri kross, Þess
betra hnos, Þúng hrygd ofþ aflar læti; Heiðrar
mín sál Þitt heilagt mál, H. e. f.

10. O Fadir fæð! Þú felum vær I forsjá og
geymslu þína, Vægi ofþ þín náð, Og vísdóms ráð,
Evo vinni ofþ engin þína; Eptir vorn grát Þú erfa
lát Gylf gleðinnar mæti! Þig heiðri vor sál, Med
huga og mál, I himnesku dýrðarfæti! Amen!

12. Sálmur.

Um þolinmæðina í Krossinum.

Lag: Sá sjáls við logmál fæddur er.

Þestu, mín sál! í sinni þér Sonar Guðs mild
heilræði; Allt hvað þig kann að ángra hér Um-
líðtu í þolinmæði.

2. Krefur þess Guð af fristnum nú, Krossinn
þó megi svíða, Þau sár þér veittir sjálfur þú Sonn
er þín stýlða að líða.

3. Reidstu því ekki Herrans hend, Sem holl
gaf þér náðarfípti, Þyrir svo mjúkann Föðurs
vend Föðræmning af þér svipti.

4. Ef þú ert Herrans óstábarn, Elfðu þol-

innæði, Því óþolinmóður og efagjarn Egnir Guds hefndar brædi.

5. Þenktu með þér í sérhverrt sinn, Sem þig kánn þol ad henda, Eg veit Lausnarinn lifir minn, Loford þu mun hann enda.

6. Heilog skrift kallar Krossinn þann Krists byrði, hvíld sem vinnur, En vor skyfsemi um audnu þann Adrar meiníngar finnur.

7. Af þessu og vðru þú nú sér Þína skyfsemi ránga, Móti þú Gudi í ellu er, Áttu því hana ad fanga.

8. Ef Gud þér Krossinn sendir sinn, Segdu með elstu þýða: Verði, minn Drottinn! vilji þínu! Vil eg þín gláður bída.

9. Þá mun Gud áptur ansa þér: O, mitt barn hjartakæra! Þyrst þú svo treystir mæddur mér, Min skal þig huggan næra.

10. Þér biðjum Guds nafn helgíft hér, Helzt það í raunum skédur, Ef þú vor sála sorgir þer Sonnu þolgaði meður.

11. Þér biðjum ríki heilagt hans Hér til vor niðurvíki; An Krossburðarins (enn til sanns) Enginn féck himnaríki.

12. Þér biðjum ad hans vilji klár Verði á jörð sem hæðum; Nú er hans vild, ad sorg og sár Safni oss tignar gæðum.

13. Þín meglan Gudi mótskæðlig Mein þitt gjörir æ verra, Eykur þitt straff, en sturlar þig, Og styggir þinn milda Herra.

14. Hann einn þér sendir harm og bót, Hel-
sumd og lífsgjöf væna; Ef þú hans vilja meglar mót,
Magt sinni viltu hann ræna.

15. Sólf, stjornur, túngl og allt hvað er illum
Guds vilja hlýða; D! hvað mun verða aumum
þér, Ef einn viltu honum stríða?

16. Polinmædi, sem í býr ofi, Ef Drottinn
gjarnan hlýðir, Myrkir hans géd, en mildir kross,
Dg mistun odlast síðir.

17. Fagnudur má hér finnast nú, Fyrst þig
vill Drottinn græta, Með þinni hormúng heidrar
þú Heilaga Þrenning mæta.

18. Jesús þá æðstu upphéð féð, Eptir mót-
lætíng lífa; Þann sama veg, sem Guds Son géc,
Ganga máttu og lífa.

19. Herra! nær sem þú heyrir mig, Hress
mig í polinmædi, Dg hjálpa mér, svo eg heidri
þig Harmandi og gláður bæði! Amen!

13. Sálmar.

Stramvegis um polinmædina og hennar dæmi
hjá þeim heilögu.

Lag: Lifandi Gud! þú lít þar á.

Dygg að, mín sál! og sjá þú hér Sættligt hugg-
unar næmi, Fyrir hugstots sjónum hafðu þér Heil-
agra manna dæmi; Polinmæðinnar þeirra dygd
Þér kénir, hvorsu gleði og hrygd Adfylgjast opt í
heimi.

2. Þegar Jób gekk á móti mest, Mælti hann glæðværum anda: Guds nafni veri gósgun best, Gjof tók hann sinna handa! Þó, Gud! þú hafir í helju mig, Herra! þó skal eg vona á þig, Og ætíð stöðugur standa.

3. Sveinir í eldi þreydu þeir, Þolgæði stóru meður, Styrkti þá engill Herrans hýr, Hjá þeim gángandi fædur; Svo huggar Drottinn hrelða lund, Henni á sinni píslarstund Forsmeður lífs var lédur.

4. Þá Stephanus dauda dæmdur var, Dýrd Jესú fékk að líta, Fagnandi þunga þjáning bar, Þared hann Júdar grita; Hans píslarbrædur sama síð Síðan hafa og viðhaldið, Sárt þó hér máttu fýta.

5. Þolinmædin er það næm fórn, Það skaltu, sál mín! læra, Hver sem vill Drottinn heidra vorn, Hann skal það offur fara; Hjá þyrnum upprann sú edla rós, Og kann trúna það fagra ljós Um útvalning vora að næra.

6. Þolinmæði Guds merki er, Menn hans það fordum báru, Sá því fastliga heldur hér Heims mót fvaltræði fáru, Sigurvinníng hér sællri nær, Síðan fórónu dýrðar far, Þjómandi í ljósi kláru.

7. Þholinmæði er til sanns Allra manndygða sneidir, Síðan í brjósti þess sama manns Sauruga þánka leidir; Sá sem græðarans hatar hend, Honum þó sýnist lækníng vend, Sjálfann sig mest sá meidir.

8. Þar sem Kross Drottins enginn er, Uggleysíð býr þar inni, Verdur sá mann, Það með sér ber,

Myrkvadur í hug og sinni; En froðþjádum Drottinn sýnir sig; Svoddan skipti þýð eg við þig, Minn Jesú! sálu minni.

9. Albjartur spegill eru þér Adrir, sem neyðin vefur, Alstadar hvar þú aumann sér, Athuga hvað þú hefur Forþént, ef réði að reikna frekt Réttlætis-Herrann þína sett; Sjá þar hvað Gud þér gífur.

10. Herra Jesú! sem hefir veitt Heilogum þólmæði, Þræs þú mitt sinni og hjarta þrennt, Heims mót sáru kvalræði! Gef mín vinning sé gledilig, Gladur vil eg þá lofa þig Efs og framlidinn bæði! Amen!

14. Sálmar.

Allri vortri áhyggju skulum vér varpa uppá Drottinn.

Lag: Konúng Davíð sem kændi.

Gledst eg í Gudi mínum, Sem gaf mér það holla ráð, Að umfarga allri þínu, Uppá hans vægd og náð Varpa eg í von og trú; Náðar hans ekki nýtur, Sem náðarbod hans fyrirklatur; Mín sál! gæt þarad þú.

2. Sjúkdómi, sorg og dauda, Og sérhvað sem vera kánn, Þeifleik og vili nauda, Varpa því uppá hann; Einn hann fyrir öllu sér, Hjarta þitt hann viðstyður, Hann gledst, ef þú svo bidur, Hann veit hvað hollast er.

3. Ef þú uppá þinn Herra Áhyggju leggur þín, Harmatár hann afherrar, En hervoðin þegar

drin Þig hefir hann heim með sér. Nýt ekkert nú þú líður, Sú neyð, sem hjartanu svidur, Frelsarans ferill er.

4. Láttu þér, sál mín! líka Lausnarans mynd að ná, Guds Föðurs gæðskan rífa Gjörla það fyrir-
sá, Legg það allt á hans náð; Þdrúvísi enn þú meinar, Dpt megum vér það reyna, Hann sendir hjálp og ráð.

5. Ef þú villt ekki leita Adstodar Drottnei hjá, Hentum þú harðt afneitar, Þérad mín sála gá. Þolgóður frelsi far, Viljir þú vægd hans hljóta, Viljirdu hans dreyra njóta, Hans Krossi haldt þig nær.

6. Þæði í grát og gleði, Gattu þess, sál mín fær! Vertu með góðu géði, Gud vill þér standa nær. Sá fallar svo til þín: Kom barn mitt hjarta-
akæra, Krossinn þó gjöri særa, Náð skal þig næra mín!

7. Jesús þitt hofud heitir, Hans limur ertu einn, Himneska huggun veitir Þærri enn Kross er neinn, Sjái hann þú elskar sig, Hans milda móð-
urhjarta Má sundurbresta í parta, Þyrrenn forláti hann þig.

8. Hafi Gud Son sinn sæta Séd þá hann þínd-
ur var, Eins vill hann að þér gæta A tíð mótlæt-
ingar, Treystu því hans á heit, Þá ord hans eidar eru Þ órjúfanligri veru, Það fyrir víst eg veit.

9. Þó hjartad veiklast vildi, Þonin sé huggan þér, Meiri er Drottins mildi, Enn mannlig þín

vitsta sér; Sem Gud er meiri enn mann, Gledin er
harmi hærri, Hans náð og gæðsta er stærri, Enn
hjartad þitt huxa kann.

10. Náð stóra þad eg þecki, Þegar Gud styrkir
mann, Svo hann orvinglast ekki, Andsvara heldur
kann: Sál mín! því syrgir þú? Guds máttu glad-
vær bíða, Gud mun, þá stundir líða, Því lína, er
líð eg nú.

11. Hér vil eg hjartans feginn, Herra minn
Jesú fær! Vera á þínum krossvegi; Veit eg þín
náðin stær Alla stund er mér nær, Þó eg í hörmum
hjari, Hverfur þad sízt þá varir, Dg allt góða end-
ing fær.

12. Eptir fer annar vegur, Allum Guds born-
um fær, Undæll og ástúðligur, Allt þarámóti hlær,
Því hond þín, ó, Herra! stær Eptir hrygd gleði
gefur, Dg Gudsborn í dýrd upphesur; D! að þar
várum var! Amen!

15. Sálmar.

Um þá réttu Guds hjálparstund.

Lag: All kristnin gef að gaum.

Herrans huggunartíð Harmandi kémur líð, Þá
mótlætíð mest áliggur, En maðurinn sízt tilhyggur;
Hjálp þín mig, Herra! sedur, Hjálparstund þín mig
gledur.

2. Ein jóðsjúk ei veit þar Flugnablið fæðingar,
Þegar harmur er hærstur, Herrann er þá sem nærst-
ur; Hjálp þín mig, Herra! sedur, Hjálparstund
þín mig gledur.

3. Ef Lausnarinn lætur hér Viggja sinn Kross á þér, Athuga einn veg lífa, Það umsnýst í gleði rífa; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

4. Ísrael huggadi hann, Þá hafinu skipta vann, Mig vill svo mildi hans leida Um mótlætis hafid breida; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

5. Þá hafid hættad var, Hægur vindblær kom þar, Og veguna vel þerradi, Bald Guds svo tilskíð-
adi; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

6. Andi Guds er sá blær, Allann krossveg sem fær Greinsad til beggja handa, Harmurinn býr má standa; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

7. Guds born þó gráti hér, Guds Son þeim nærri er, Herrann má heyra laungum: Hjálpa ofs, vér forgaungum! Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

8. Hann stillir hættann sjó, Hann veitir góða ró, Heims bylgjur helzt þá rífa Hann vill sinn frapt auglýsa; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

9. Mann hjálp þá úti er 26 hradar Drottinn sér, Þá ell meðol bila og bresta Búin er huggun mesta; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

10. Í fyrsta ángur stig Ef Gud strax huggar þig, Lítt mundi madurinn prífa Mátt hans og frapt alvísa; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

11. Hér finnst ei hörning sú, Herra! að e kunnir þú Lækna; ef þín lífn og mildi Veggja sig þartil vildi; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

12. — Allt hefir tíma og tíð, Eld Guds þó komi um síð, Hann lætur heim fyrst reynast, Hans tími kemur seinast; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

13. Guds vitska og veraldar brast, Vel ekki forlíkast, Búna Gud huggan hefur Þá heimurinn frá sig gífur; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

14. Það sem vér virðum þrátt Beisklyndir undandrátt, Hjá Gudi er hjálpar sýttir, Hans mildi sál mín lýttir; Hjálp þín mig, Herra! sedur, H. st. þ. m. g.

15. Meistarinn hjálpar hér! Hormúng minni affyr, Þak of þá tíð þér líkar Þ tjaldbúdir dýrðarríkar, Þar himnesk náð hjartad sedur, En heill þín sálinnar gleður! Amen!

16. Sálmar.

Þ krossinum skulum vér biðja óáflátanliga og ekki þreytast.

Lag: Skaparinn stjarna Herra hreinn.

Hygg ad, mín sál! og hugleid þú, Hvernin þér ber í sannri trú, Ef krossins naudsýn ber til brád, Ad biðja þinn Gud um hjálp og náð.

2. Skipð-bátur vor er bænin hér, Besta vara er krossinn dýr, Gladinn með svoddan voru og val Verdur hann fyrrenn sigla skal.

3. Hafid, sem fyrir hendi stár, Heitir Kristinna manna tár, En mastrid, sem veldur vöðum líns, Veri píslartré Herra þíns.

4. Jesús sjálfur er seglidi þad, Sem þessu mastri hallast ad, Heilagur Andi er hollur blær, Heppinn er sá þeim gusti nær.

5. Ef bænir skip vort svo búid fer, Blessud og farsæl reisn er, Upp fyrir Herrann himna ranns Þesdur þá bænir syndarans.

6. Bænin hljómar Guds eyrum í Alfagurt mjog, hann gleðst af því; Gráttlig bæn vor er Guði hjá Gledinnar faungur himnum á.

7. Herrann segist því hyrta þig, Ad hjarta þitt læri ad kalla á sig, Bolid ténnir ad bidja þér, Bæneyrslan þar á eptir fer.

8. Bænin vinnur og bindur þann, Bondum sem aldrei vefjast kann, D! hvað sá fraptur er fráþær, Almáttugann sem sigrad fær.

9. Bænin og vonin vinna allt, Wit þad, mín sál! og gjarnan haldt; Fyrir þessi hervopn heilaglig Herrann lætur oss vinna sig.

10. Bænin skal vera af brjósti heit, Bygd uppá Drottins fyrirheit, Þau ord, sem sjálfur sagdi hann, Sigrandi gjöra bidjandann.

11. Eg stend við dyrnar, Drottinn minn! Drottinn! eg kalla á almátt þinn; Láttu, ó Gud! á aumum mér Ást þína og gæðsku fyllast hér.

12. Þú hefir lofad ad heyrna mig, Hér fyrir kalla eg á þig, Eg treyfi þínu Amen víst, Sidrofi muntu verða sízt.

13. Dverðugur þó eg sé þess, O Gud! gæt þú

þíns réttlætis, Ef sármæddum þú finjar mér, Sann-
leifur þinn í veki er.

14. Núi, minn Herra! allt veitst þú, Ef eg
skal ekki tapast nú Undir þeim krossi er eg ber, Aft-
þú og gæðska hjálpi mér.

15. Eg leita nú þíns andlites, Eggjudu mig þín
bod til þess, Fylltu á mér þín fyrirheit, Fer eg þess
gljúpur nú á leit.

16. Hvernin skuldi Gud gleyma mér, Gíafari
minnis sem þó er, Andi hans mildur er mér hjá, En
Jesús bidur hinnum á.

17. Aldrei kémur það andvarp hér, Ad ekki hafi
nokurn frapt með sér, Ef hjartad er annars heitt og
stært, Huggun sú þessir marga nært.

18. En þú skalt, sál mín! þar að gá, Þér vanti
ekki trúna hjá, Þó Herrann dragi sín heit á frest
Hans ordum ber að treysta best.

19. Þó hold þitt, Satan oda heimurinn Hædi
að þér með grimmeit sinn, Þáttu þó heldur aldrei
af Ad upphlypta þínum trúarstaf.

20. Ef tungan ekki tala má, Til Guds þitt
hjarta kalli þá, Svöðum andvarp þér sældir fær,
Dg sigri fegrum hjá Gudi nær.

21. Segulsteinninn með sinni art Ad sér ef
dregur járnid hæðt, Betur mun gétu þænin þín Í
belinn láðad Gud til sín.

22. Hér fyrir skaltu harmi í Halda fastliga
trausti því, Mann, augu, hendur, huga og sál Þessja
til Guds með þonar mál.

23. Hann hefir lýst að horfa á þig, Hefri hann þú áfallir sig, Hægir þitt stríð, en styrkir trú, Stodugur ef að blífur þú.

24. Bæn minni styrdu, Herra hárl! Heilög fyrir þín píslarsár, Ego harmaraustin, þó hér sé laung, Að himneftum verði dýrðarfaung! Amen!

17. Sálmur.

Um þá sérligustu huggun í Frofsinum.

Lag: Gæðfurilasti græðari minn.

Vel, fristin sál! þér vita ber Wenju og skickan Drottins hér, Þá hormúng hann þér sendir, Sem er: hann vill mann huggaðann, Huxa þú tíðt um fegnud þann, Beli þá burt hann vendir; Eya! Eya! Hjertun tvíft Fá hærsta lýst I hormum sínum, Gledstu, mín sál! í Gudi þínum.

2. Uppvefur Drottinn eina þá, Andi og líf sem burt var frá, Lifandi lífgar enginn; Harmandi sál því huggun fær, Henni fullgladur ekki nær, Ego hefir það haldið lengi; Eya! Eya! Heimurinn Medan hjarta gledur, Herrann bíður, Partil heiminum hafnar lýður.

3. Hvern sem Drottinn vill hugga mjög, Hendir þann þína margviðleg, Hér smádir síðar sémast; Þess meiri lægting þú hér ber, Þess betri von til heidurs er, Ego skal nú sorg vor dæmast; Eya! Eya! Harmur, fæti, Grygd, medlæti Helgum vinnur; Sæll er sá, sem þann fegnud sinnur.

4. Þú bjáðist árin sju í seð, Síðar honum því betur gæð, Meðlæti náði nýu, Þyrir sju árin harma hans Hundrad ár naut hann gæða lands, Þarmed full fjorutíu; Eya! Eya! Ei veit nær Enn verðum vær Þú velmágt settir, Herrann vor þegar harmi léttir.

5. Þú, Kristinn maður! adgætt þar, Adurenn Jesús maður var Þuggaði hann harma gjarnann, Nú fyrst hann gjordist Guð með ofð, Gæð sjálfur undir písl og kross, Þú reyndi þel sinna barna; Eya! Eya! Skýldi hann þá, Sem heita má Þort þofubíð fríða, Sjá þad ei, hvað hans limir líða?

6. Þvor mundi láta hold sitt hér Þarmandi þveina og þarma sér, Ef hann þar gjört að gæti? Þær erum Þerrans hold og blóð, Hans er til reidu magtin góð, Ad mýkja vort mótlæti; Eya! Eya! Þrottinn fær! Þín vitjum vær, Þá veröld grætir, Þarmandi best þitt hjálpráð færir.

7. Þú, Herra Guð! sem þuggun lær Þærri enn noðkur mannaun er, Numur eg á þig kalla; Þinn-rættu mér í sinni og sál Sanna trú á þitt líffins mál, Þú lát mig aldrei falla; Eya! Eya! Gæf ofð síðan Sæla tíð, Sem tregann þætir, Þú utvalda þína um eykíð færir! Amen!

18. Sálmur.

Þvörninn Guðs þörn skulu þugga sig innóti þeimsins barna lasti og lygum.

Lag: Lúnga mín af hjarta hljóði.

Sá sem við Guð semur trygðir, Sig viðbúi offól-

num, Helgar stríði hreðjum dygdir, Hrinda vöndir frómlýndum; Alas heimfis, last og lýgdir Lauungs um mýa Guds börnum.

2. Huggar mig, þó heimurinn æði, Herra Jesú! Kraptur þinn, Þú hefir vald og vitsku bæði, Ad veikja haun med grimmleik sínu; Í þýðri bæn og þolinmæði Þín skal víða hugur minn.

3. Vertu gládur, Guði hreinum Gíf þú allann þinn málstað, A hverjum bæði hann og einum Hefnir, svo þig undrar það; A hinum, sem vildi hefna í leynum, Hefnir sverð Guds tvíeggjad.

4. Aldrei verður hefndin hærri, Helðurenn Guði ef fengin er, Því veit eg er straffs von stærri, Styggi eg einn frómann hér, En þó heimurinn allur væri Í einum huga ad reffa mér.

5. - Þegar eg hef þig, Herrann sæti! Hyrði eg lítt þó veröldin Af hormúng minni hug sinn kæti; Huggast eg við almátt þinn; Þú ert sá, sem þrautir bætir, Þú ert líf og Kraptur minn.

6. Orð Guds hefir þú, ond min kæra! Er hann Gud og Fadir þínu; D! þann sóma og sæld frábæra, Svöðdan. far ekki heimurinn; Þetta á þig ad endurnæra, Ad þá dýnja lastmælin.

7. Þegar Gud vill hormúng hægja, Heimurinn skal sér venda frá, Megnar hann ekki í móti ad bægja, Nagt hans gjörvöll hjáðnar þá; Vát hér, sál mín! náð Guds nægja, Naudhjálpari er réttur sá.

8. Angrast þarfyrir ekki máttu, Illir menn þó lasti þig, Gladvær allt þér gebjast láttu, Gott mál-

efni birtir sig, Sigurvinníng vísa áttu, Þou er sú óbreygðanlig.

9. Þitt sakleysi þú skalt þrýða Polinníæði sannri með, Sá sem vildi vinna og stríða, Vel má stunda hógvært gæð; Betra er annars last að líða, Enn lof eyllíft að setja í veð.

10. Heims þá lestunar hafid svartar Hefjast tekur mér á mót, Enn eg geng í hús míns hjarta, Hyggjandi að hvert þar er bót, Ef sakleysið eg sé þar skarta, Sinni eg veröld ekki hót.

11. Þar með, sál mín! Þinn Lausnari, Þó að nefndur væri hann Willumadur og vinnsvelgjari, Viltu betra kost en þann? Dign er þér að fylgja hans fari, Fegnudur meiri eð vera kann.

12. Hugga þú mig, Hertaðinn fari! Heimurinn þá mig lastað fær, Umborid svo eg þad gæti, Undlats tíminn þá mér nær, Eyllíft gæf þú eptirlæsi Dni minni, Herra Jesu kær! Amen!

19. Sálmur.

Þoggeninn madur skuli stríða móti Djöfulsins heimins og holdisins freistingum.

Lag: Til þín, heilagi Herra Gud!

Hvor sem megtugan óvin á Urbáinn skal sá vera;
Sál mín! eg fjandmenn þessi þjá, Þér meín sem vilja gjöra, Djöfullinn, heimur, hold og blöð, Þér smót skal nú fríðin þjód Herstríða Herrað bera.

2. Hardla mjó er til himna flód, Hver einn þad fyrir sér virði, Undir, Satan med grimmti glóð, Sem gjarnann reisendur myrdir; Heimur, í fyrir, hindrar stig, Holdid vill undir draga þig, Þúng er sú þrauta byrði.

3. Hverjum sem rædur hold og blóð, Holdliga er sinnadur, Heimur gæðstolta gjerir þjóð, Gæt þín, ó vesæll maður! Hatur ef fyllir huga þinn, Hofundur þess er Djofullinn, Vertu því varhugadur.

4. Hann leggur fyrir ofs heimfins hnofs, Holdis lýst og eptirlæti, Med vorum bendum svo bindur ofs, Búist hvor við því gæti; Geym mín frá svoddan grimleif hans, Guds Son! er klæddist holdi manns, Djofuls sigvarinn fæti!

5. Þá vondir þánfær hreifast hér, Í hjarta og sinni mínu, Dvinur minn þá ætlar sér, Ad etja vélræði sínu; Andvarpa eg í ást og trú Eptir þér, Herra minn Jesú! Og líknar lídi þínu.

6. Sterkann frivilja Gud ofs gaf, Glæpum sem kunní ad varna, Hyggjum því fúsir heimi af, Holdinu stríðum gjarnan; Ill huxan fái hún yfirhond, Dslítanlig ofs færir bend, Vid henni því helzt skal sporna.

7. Þíft er manni ómoguligt Meinsemd allri sig vara, Sem loptsins fuglum loptid frekt Eyður má enginn spara; Drd Drottins þó og ótti hans Ut-ríma kann af hjarta manns Dvina allann skara.

8. Bænin vort meðal besta er, Bugar sú hermúng alla, Med henni jafnan eg vil hér, Jesú! þitt

uafn ákalla; Beiststu best alla veiki minn, Þorkun-
semi og gæðska þín Ur mynni þan mér ei falla.

9. Gud stendur hjá og styrkir ofs, Stundum
þó sýnist fjærri, Sigrendum gífur gleði hnos, Gjof
sú er öllu stærri; Himneskann dýrðar hátroa á
Heimflytur svo að lyktum þá; Engin er huggun hærri.

10. Minn Herra Jesú! máttur þinn Mér bid
eg jafnan hlífi, Svina selstap allann minn Af
mínum huga drífi; Gíf mér þeim sælann figur á,
Svo eg mætti að lyktum ná Guds barna lausn og
lífi! Amen!

20. Sálmar.

Um Guds náðarríka hjástod í Frossinum.

Lag: Fadir vor! sem á hinnum ert.

Óttastu ekki, eg er þér með, Eg fæ vel þína horm-
ung sed, Hønd mína skal styrkja hægri þig, Haldt
þér í sannri trú við mig, Svo segir Drottinn Zeb-
aoth; Sál mín! athugum þessi not.

2. Sjá nú hvað Drottinn sætur er, Sjá hverfu
míðid ann hann þér, Dfs virðir svoddan ávarps
hann, Dfs hverja þrátt í syndum fanu; Nú ef þú
trúir máli manns, Meir ber að treysta ordum hans.

3. Gud Fadir bíður gæðsku og ráð, Guds; Son
ofs fengti þessa náð, Guds Andi hressir hjartad
vort, Hann kann að bæta allann skort, Hænumst
því allir að honum, Eins og börn sínum foreldrum.

4. Dpt finnum vér þann óstyrkleik, Af því nátt-

úrán mjög er veif, Nær sem í krossi kólnar dád,
Kalla til Guds og bid um náð; Hann vill þá svara:
hér em eg, Heill þinnar sálar eylífleg.

5. Þáttu þér Drottins nægja náð, Náð hans
kann þitt að bæta ráð, Náð eru nóglig henum hjá
Hjástodarlausum björg að fá, Fáum vér styrk af
hendi hans, Hann þeckir veikleik syndugs manns.

6. Svina vorra ójafnad Allann fær Drottinn
vel sefað, Hann hefir líka heitid þvít, Hans ertu, sál
mín! valdi í, Hann þig bevara vill og kann Bold-
ugligar enn nokkur mann.

7. Eylífur sigur er þér vís, A öllu þvít, sem nú
móti rís, Eylífa gleði og unun há Utvalin Guds-
born síðar fá, Um eylífd svo prísfa eigum þann Ís-
raels rétta hjálparam.

8. Evi trúum vér og vitam það, Bort sálar-
traust er grundvallað, Uppá himnestann Herra þann,
Hvers munnur aldrei ljuga vann; Hann er sú eina
aðstod manns, Allir þvít treysti mistun hans.

9. Verði, minn Jesú! vilji þinn, Beststu best
allra styrkleik minn, Gondin þin blesðud hjálpi mér,
Heims þó eg lídi offóknir, Annastu lífs og líðinn
mig, Lof sé þér, hátign guddómslig!

21. S Á L M U R.

Swarsyrir að í heiminum gangi égudligum
vel en góðum illa.

Lag: Hæsti Gud! Herra mildi.

Réttlátir finnast færri, Fæða dagliga þeir, Hinn

er hópurinn stærri, Hvorn dag þó sjölga meir; Þús-
und manna á milli Má vel sté finnist einn, Sem
vondra flokk ei fylli, En Frelsarans stundar hylli
Ljúsir og lyndis hreinn.

2. Dröf til svoddan greina Sannliga vera má;
Vondir þvi vellyst reyna, Ad veröldin elskar þá;
En heim sem heimur hatar, Af heiminum eru stjót,
Þarfyrir þeim hann glatar, Evi þjálung og horm-
ung ratar Þvor sem í himininn bjót.

3. Gud mun þó sína fæma, Evi þesir hann
lofad of, Eigum vér ekki ad dæma Dviturliga um
trofs; Grípum ei Guds úr hendi Gloggust réttlætis
met, Hann veit, þó harma sendi, Þvar víð um síðir
lendir; Þess til eg gladdur gét.

4. Húsgéstir Guds vér erum, Gætum hvort
hlýða mun, Ad Herra hússins gjorum Heimskliga
ávítun; Best fer ad fadurinn ráði Þyrir sín úngborn
smá; Margur þess midur gáði; Míðtuni of Gud
og náði Þora meinvillu þá!

5. Manns hugvit metur eigi Málkliga efni þad,
Dréttvíst ad þad segir Drd Drottins háblesað;
David Gud sorgir sendi, Samt stýldi hann ei þann
róm, Þartil af Herrans hendi Hann lærði og vðrum
féndi Þann líffins leyndardóm.

6. Þess meir sem vondir vasa Þeralðar þrjáli
í, Þess hættara er þeim ad hrasa; Þinir þá eru
frí; Vellyst heims voldugasta Vidlík þvi drasi er,
Sem þyrir svoddan lasta = Evin þesir Drottin kastad,
Ef madur illa ad fer.

7. A litlu hér sína sedur, Síðar með fullri nægd,
 Lúkan ágjarnann gleður, Ginnir hann stundlig frægd,
 Heims eptir gótsi grefur, Grandar honum það tál;
 En himneska audlegd hefur Hver sem Drottnei hér
 gífur Til líðingar líf og fál.

8. O, Gud í upphæðinni! Eg þín barnsképna
 hjáð, Weiflud í veseld minni, Weinandi bið um náð;
 Mig lánkar að sjá þann sóma, Síðar hvors von eg
 á, Þá eg mun lifa og ljóma Lífis með eyllifum blóma
 Krossherra mínum hjá!

22. S á l m u r.

Spörsu að þeir frómu og gudhræddu eru í sínum
 Krossi meir verdir í Guds augliti enn þeir óguds-
 ligu í þinni velgengni.

Lag: Kom Andi heilagi!

Fagnadu, fál mín fæl! Sorg láttu fara, Þóð fagra
 þenk og mæl Þínum Lausnara.

2. Angra heims eynd og þrá Þig aldrei fýlði,
 Því þú ert honum hjá Þ hærsta gylði.

3. Einn framinn Kross-vesling Kærann Gud met-
 ur, Veralðar víðum hríng Virðir hann betur.

4. Ef Guds þú ástundar Elsku að njóta, Dvin-
 skap veralðar Víst muntu hljóta.

5. Þess Herra himnaranns Hjartad þitt bíði,
 Aft betri er því hans, Enn ell heimsins prýði.

6. Mins Guds ef eðli eg Einn barna væri,
 Hattann veralðar veg Viltur eg færi.

7. Eg fýs, minn Herra! hér Heldur að líða,
Dag meður helgum her Huggunar bíða.

8. Jörðin hér hryggir þá, Sem himinsins eru,
En heims-bernin hrekjast frá Himnanna veru.

9. Sínum Gud Syni ann, Ego má þó greina,
Að mesta mátti hann Mótlæti reyna.

10. Ego ann Gud sínum hér, Syrgja þó megi,
Eflaust þar umskiptir A upprisu degi.

11. Því herra heimurinn Hefja þig kynni, S
augum Guds í það sinn Ertu því minni.

12. En hér þótt hrumur fært, Heimi glatadur,
Guds í angleti ert Allvel tignadur.

13. S þá tign honum hjá Hefjast kann enginn,
Utan forakki fá Allra heims gengi.

14. Fallvolt sú virðing er, Verold sem léna,
En hin, sem eigum vér, Aldregi réna.

15. Ytra heims alit rírt Engann mann stodar,
En tillit þitt, Herra! hjört Heill sálu bodar.

16. Numka þú ánaud mín, D, Herra máti!
Hresbi mig hjástod þín, Huggarinn sæti!

17. Ego þó eg syrgi hér, Syndir grátandi, D,
Gud! í einum þér E sé fagnandi! Amen!

23. S á l m u r.

Evðerninn madur skal hýndla með stundlig and-
æfi, og hugga sig í þeirra misfir.

Lag: Haldt oss, Gud! við þitt hreina ord.

Gud minn! órétt eg gjeri þér, Að gæði heimslig,

sem veittir mér, Eg læt svo blinda augu mín, Elfi-
andi síður hátign þín.

2. Eignar herra ert þeirra þú, Þótt ofþ lofir
að hafa nú Medferd þeirra af mildri náð, Magtin
er þín og yfirráð.

3. Viljir þú reidast, veikur mann! Vid Drott-
inn, þóad taki hann Eign sína, sem þér átti hjá,
Númliga mun þér vegna þá.

4. Þaðla honum þú heldur stalt, Hans þó að
verdi lánið valt, Ad hann svo lengi unnti fri Allum
þér fyrir að halda því.

5. Láttu Drottins þér lynda ráð, Þuðunnar
hefir hann einvalðsráð, Gæð þann veg, sem hann
vísar þér, Hvort vel edur illa fellur hér.

6. Núdlegdar rán hefir allmargann A sínum
vegi leidréttn, Sem glotunar fyrri gæð þó stíg
Gætt að, ef sama hendur þig.

7. Lát þig ei trega tapað-fé, Þak þú heldur
med þacklæte Vidleitni Guds og vísbending, Sem
varna kann þinni fordæming.

8. Má sté, ef hefir haldið þú Horfðu því fé,
þig ángvar nú, Þyrir þess rángann fjárfamdrátt,
Fordæmdur hefir vera mátt.

9. Barn sitt ef fadirinn fengi féð Þara dárliga
vóðann med, Skyldi hann líða lengi það Léfi sér
þessum háþa að.

10. Sá vóði Mammon sannur er, Sínkliga ef
þú med hann fer, Dnd þína kann að færa fé, Sé
þonum ekki víkíð frá.

11. Aúra nægd heims er eitur það, Allmarga hefir forgiftað, Sértu frá þessu fári frí, Fagnadu gládur happi því.

12. Fari heimur og fösu hans ill; Fari mitt góts, sem Drottinn vill; Í hjarta mínu hefi eg þig, Herra Jesú! það gledur mig.

13. Virðinga miðsir, vina affjón, Wellýstinga og auru tjón, Annadhyvort þér til æru var, Slegar mér til betrunar.

14. O, frísiinn maður! adgæt nú, Ef svoddan бага reynir þú, Hygg vel ad hvort hans hafir med Þrópligum glæpum tilunneð.

15. En sé það nú (sem uggir mig), Uppvefja láttu svoddan þig, Angur þitt þá fyrir auru hrun Ad ydrunar tárur verða mun.

16. Aúra miðsir kann aldrei hér Angur svo frekt ad veita þér, Ad eyllíft góts ei gledji meir, Gudliga ef þú lifir og deyr.

17. Hver sem, Drottinn minn! heldur þér, Heims eptir gædum eðli sér Fullríkur má vel segjast sá, Sal mín þeim heillum girnist ná.

18. Ad þér lifandi æ sé hér Og þér denjandi veittu mér, Evi ad fagnandi þar hjá þér Þig sé þrífandi um alder.

24. Sálmur.

Vorn hug og hjarta skulum vér festa við þau eyllífu, en eðli þau stundligu audæfi.

Lag: Um dauðann gef þú, Drottinn! mér.

O, maður! hura þarum þú, Þau fjer og gjervoll

mæti, Sem hér í heimi hefur nú, Heilsu, fé, eptirlæti, Af Gudi er þartil gæfid þér, Girnast svo að þú kynnir hér Eyllifligt sældarsæti.

2. Sæll er sá maður, sem hér kann Sínu rétt gótsfi að haga, Sjaldsén er þó í heimi hann, Helður mig adrir flaga Þfir lánleysi líkamans, En leyna fátækt þess innra manns, Til hans ekki hyrda og draga.

3. Bor dyrkenpt sála ædri er Allu veraldar smídi, Henni því elsta ekki ber, Of fallvallta heims þrýði; Í audlegd er ei hugarhægd, Sjá Chrístó líf og fulla nægd Sá hans saudir um fídir.

4. Þín líkamans augu líta fêd, Lán heims og veraldar blóma; Hugstots augunum horf þú með Á himnestann dyrdarljóma; Hverr þeirri flodun ekki ann, Aud þó hér hefði nógligann, Tapadi hann sálar sóma.

5. Konungsin's dottir frístin er, Chrísti unnuð an hreina, Hid innra allann blóma ber, Beztu perlur, gimsteina; Þyrst þú hefir hid innra allt, Eptir hverju hér leita stalt, Bantar ei vegfemd neina.

6. Fallvaltann láttu ekki aud Í augum svo gladt þér fína. Ad það lifanda líffins braud, Þagt fyrir sálu þína, Sjáandi ekki sjáir þú, S þar mun ekki betra enn nú Ad hura um hagi sína.

7. Sá sem í heimsins hefð og magt Huggunar vill sér leita, Og hjarta sitt hefir þartil lagt Holdliga ad vilja breita, Á sálunni aumur segjast má,

Sinnir hann lítst að næra þá; Elskt má stór heim-
ska heita.

8. Hvað dýrmætt er að heimsins síð, Þá hér
má í veröld finna, Allt reifnar Drottinn oflitið Í
verðlaun barna sinna, Edri gæði hann ætlað þeim
Í þeim komanda nýja heim, Um ár eyðisfarinnar.

9. Veraldar barna vellysting Vid mig kómur
því ekki, Umlíð eg gladdur óvirding, Af því eg veit
og þekki, Hvor þinn tilgangur, Herra! er; Himn-
esti Fadir! veit þú mér, Að blíða heims mig ei
blekki!

10. Hjartad mitt gleðst, eg hura á Himnest-
onn dýrðar ljóma, Veraldar þjáði vífinn frá, Vid
þann fegnud og blóma Gleð eg mig, nú þó gangi
á mót, Gud minn! eg bið af hjartans rót, Veit
mér þá sæld og sóma.

11. Um veraldar hefd eg hyrði ei þar, Hafi
eg þig, Jesú mildi! Untu mér þinnar aðstodar, Að
elsta þad bezt er skylði, Heims eptirlæti, audur og
fé, Utan þar Drottinn meður sé, Allt er í onguu
gildi.

12. O, Jesú! þú ert aðlegð mín, Annarar
eg ei leita, Gef mér að eign og arfleifð þín Eg megi
líka heita, Og þrifa í lífi þessu þig, Þá muntu síð-
ar gleðja mig Í hóp þinna helgra sveita! Amen!

25. Sálmar.

Góðrnin menn skuli varast áhyggju, en treysta
Gudi.

Lag: Mitt hjarta! hvartil hryggist þú.

D maður! heyr hvað Herra þinn Hefir lagt fyrir
þara sinn, Af hverjum einn þú ert, Villsamur hann
vill ei sért, Botta það hans kénningar bert.

2. Gudi einum og Rammon má Manna svo
enginn hlýdni tjá, Ad báðum þóeknist heim; Gagn-
stæðligum gudum tveim Gétur enginn þjónad um
heim.

3. Illa þig leifur audurinn, Utvel þvif Gud
fyrir Herra þinn, Dg hlýðstu honum ad, Af því ad
Drottins ord blefsað Allu kémur vegliga af stad.

4. Allum stépnium hann líkind lær, Lífinu
minni sæðan er Dg lífama hulning hans; Bolding
augu verndarans Vel sjá fyrir naudsynjum manns.

5. Eíf þér í fyrstu lénti hann, Líka svo meðol
finna kann, Hvarmed þig fáir sædt, Því hvað fyrt
gjordi gétur hann klædt, Dg grandvarliga naud-
synjar bætt.

6. Himinsins fugla hof þú á, Hverki upp-
stéra þeir né sá, En Drottinn allsherjar Fæðir þá
og forforgar, Fær þér slíkt til ihugunar.

7. Aví! mitt hjarta ángrast nú, Aví! hvað
veif er mannsins trú Skynlausum stépnium hjá,
Náði Herrann hormúng þá, Svo hér ad mættum
forhjálir gá.

8. Fuglarnir urdu fyrri enn mann, Því fuglunum átti að styra hann, En hvað það illa fer? Ad þeir betur honum hér Halda það sem réttvíslegt er.

9. Þvarfyrir viltu, vinur minn! Víska svo mjög um flædnadinn, Lættu á líljurnar, Svoddan þrýði slíkt þó bar Salómon, þá ríkjandi var.

10. Þú veiktrúadi víta mátt, Víst muni Gud á betra hátt Forsorga þig enn þær, Þstu í dag engres í gjær Gud mun ekki hafa svo fær.

11. Ahyggja slíkt því orka má, Ad álnar hærri verði sá, Er hana yðkar þrátt, Svoddan, maður! Sjá þú átt, Sorgan alkri vara þig mátt.

12. Heiðinna manna art það er Ahyggjufamar ad vera hér, Þarfyrir fellur sá Kristinnðómi klár-um frá, Er kvólar sig með bútforgar þrá.

13. Meinlestur þessi mjög er jafn, Margir sem bera frístid nafn, Þyrir heimsins hála list Falla í heiðni, en forsmá Krist, Fá svo aldrei himnanna víst.

14. Alvaldann Fodur eigum vér, Umhugad lætur hann vera sér Um sinna barna braud, Grofsu-um fyrr þau fæða bænd, Enn sinna stýldu húngurs naud.

15. Þyrst hann sig nefna Fodur vann, Fodur hjarta þyr yfir hann, Fullur með Fodurs ást, Sem elst hugum sínum aldrei brást, Ad því stulu barnin hans dádst.

16. Þrúin vor besta audlegð er, Og hann sem

lætur nægja sér, Fullrifur sannast sá, En hinn, sem búksorg elur á, Aldrei kann heim heidri að ná.

17. Ókominum degi (ord það haldi) Aldrei þú, madur! kvíða skalt, Hann sína umhyggju ber, Hvors dags nægi þjáning þér, Þú ert ekki ráðandi hér.

18. Enþó er bennud ekki sú Umhyggja, hverri von og trú Ald fylgir; ydinn mann Þrífur Gud, og gæða vann Gáfum sínum margfoldum hann.

19. Himnesti Fadir! hendin þín Helgi og blessi verkin mín, Dú svo að þócknist þér, Umhyggju mig illri ver, Dú grandí forða þú mér!

20. Eg legg í þína líknarhend Líkamann bæði og mína ond, Þreystandi á þig einn, Gíf að eg sé hjarta hreinn, Háfi svo mig villi ei neinn.

26. Sálmur.

Undir Guds blessan eru allir hlutir Fomnir.

Lag: Dvinnanlig borg er vor Gud.

Sýng þú lof Drottni, sála mín! Sem þig af náð skapadi, Keypti síðan úr kvél og þín, Kvittun og frið bodadi, Dg verndar enn í dag Allan þinn lífsins hag Af stærri elstu og náð, Allt blessandi þitt ráð, Sem nákvæmur fósturfadir.

2. Hann hefir sinni hendi í Himins og jarðar gengi, Dg með sképnumum skiptir því, Skynjað hver um það fengi, Hans blessan er það allt, 26

við hverja þér haldt, Þó heimur hafni þér, Herrann
það veit og sér, Huggari er annar enginn.

3. Kví! hvað blindir erum vér, Dýtliga svo
dæmandi, Ad andlegd sú, er oflum hér, Utvegum
sé þackandi; Mæring ef nóglig fést, Náð Guðs vér
treystum best, En skuli ofs skorta þrátt, Skynjum
vér hardla fátt, Umfjón hans orgleymandi.

4. Sannfríðnum manni sómír því Sínum Guði
ad trúa, Dg meðolin við hans ótta í Ahvggjalaust
ad búa; D, madur! ei því gleym, Ad Drottinn
rædur heim, Treystu þau ekki á, Elligar þar ad gá,
Ad hann kann öllu ad snúa.

5. Ef fátækur þú og aumur ert, Ungvu fýldir
þú fviða, Ríkann þig Drottinn gétur gjort, Girnist
þú hans ad blíða; Agar í endi-stað Ein mátti sanna
það; Umbreiting eins féð þá Ekjan í Sarepta.
Sjá hér Guðs bleskan blíða!

6. Guð skóp af engvu efni þig, Attu þaraf ad
læra, Ad hans alvitra völduglig Vel kann þig einn
ad næra; Dg hann, sem allt til hér Umsorgun veitti
þér, Enn kann um æfi þín Ad uppljúka hendi sín,
Dg þér fædu ad færa.

7. Blesaði Fadir! bleskan þín Bleski verð
handu minna, Vilja snúir og verkum mín Til vitu-
isburða þinna; Andligann auk mér plóg, Allt
hefi eg þá nóg; Afjá í elstu mig, Dg unn mér ad
prísa þig, Um ár eyllifdarinnar.

27. Sálmur.

Þvögnin madur skal haga sér við adrar Kross-
þjáðar manneskjur.

Lag: Ösan af hinnum hér kom eg.

Pú skyldir, madur! minnast á Málsgrein þíns Herra,
og vel að gá þvaf þú girnist að gjort sé þér Gjera
náúnga þínum ver.

2. Þvögnin þaf gáangi heimi í Helzt er flagandi
yfir því; Ef luckan sér frá einum snýr, Aftvina
dygðin líka flýr.

3. En þú sem girnist Guds þíns náð, Geym þú
þessi hans Sonar ráð, Skodandi hvor þín skylda
er, Skuli þinn bróðir reynast hér.

4. Attu í fyrstu að elsta þann Aftodarlausaf
veika mann, Hjarta þitt til hans ljóft og leynt Lát
vera af öllum kala hreint.

5. Þiti hann sig færann vera þér, Þeifri mann-
kind þaf huggun er, Til harmanda ógæð ei hafðu
neins, Hvor veit nema þú verðir eins.

6. Ördunum skaltu einnig með Numfvunaríamt
þitt blíta gæð; Hugga þíns bróðurs færða fál Og
setja honum fyrir gudligt mál.

7. Numfadu hann með andívar þeðt, Er honum
þaf til líknar frekt; Sá fristnum eðli íamharmar,
Sannkrístíð hjarta eðli bar.

8. Í þríðja máta aldrei gleym, Elífunnar verí
að fyna þeim, Sem Herrann undir fínn fjóri kross,
Krefur þess Gud af öllum ofí.

9. Kenn þínum hug til ríka manns, Rád er ad fordast vlti hans, Þazarum fyrirklita vann, Í loga eyðifum sjálfur brann.

10. Sjái fullrifur fátækann, Þjár má elmuða gledja þann, Þrumann ef líta heilbrýgdir, Til heilðunnar styrkja aptur ber.

11. Vid þíná náunga mikid mein Mannhjálp ef ekki stodar nein; Atrifum huga áfram haldt Þg fyrir honum biðja stalt.

12. Ef þú svo annast aunnann hér Þg hans naudsýnjum fyrirfer, Atrverk þitt mun ei ólaunad, Endurgjalda vill Drottinn það.

13. Þeitt og gífinn hann vill þér sé Þernd og blefsan á jorðunne, En fíðar meður útvöldum Þera og gleði í himninum.

14. Þinir sem ekki þura um það, Þerrans bræðrum ei sinna þar, Elstunni gagn sitt meta meir, Mordingjar réttir eru þeir.

15. Þeir munu líka laun sín fá, Þazari bræðrum fíldir frá, Útsnaradir í eyðifé bál, Urskurðar svoddan gudligt mál.

16. Þ, Þesú! gíf ofþ anda þann Í elstu vid þig og nálingann, Þunn, þond og hjartad þreintrúad Þjá ofþ sem láti fylgjast ad.

28. S Á L M U R.

Þofreniu vér skulum haga ofþ vid Gud ad Þrossinum afstæðnum.

Lag: Þriðram vér Gud af huga og sál.
Mín sála! Drottni þacka þú, Þinni hermúng sem

létti nú, Fagnandi staltu fús til þess, Frelsunin krefur þacklætis, Fyrir endurkfigunar háleitt hnos, Af hjarta ber nú að segja of: Þof sé þér, Gud! fyrir lidinn kross!

2. Beraldar börn þá harma hér, Heita veinandi fyrir sér, Margur þá losa miklu vann, Minna varð af, þá frelstist hann, Að heita Gudi, en halda stj, Hverjum manni til syndar smjst, Það skulu Gudsborn varast víst.

3. Af hmsu beli hreinsast hér, Hvarð margir tñu forspilter? Þeirra á meðal ei nema einn Aftursnjr, þó hann verði hreinn; Svo fer of midur enn Samverfum, Sem þó réttkriftid nafn betum, Guds vors reidi svo uppegnum.

4. Þacklátur ef ertu nú, Aftgjafir Drottins hindrar þú, Sem hann þó annars hefði sendt; Þinn sem þackar sér áður lént, Gudligann orleif orfar sá, Að þvi, mín sál! í tíma gá, Þegar hormúngin hverfur frá.

5. Eins líkaminn og sálin sé Samlynd í hjartans þacklæte, Allir limir þíns líkama Þof Drottins skulu vegsama; Hver þér hjálpa með verki vann, I verfunum staltu þrifa þann, Dúnga þín skal og tigna hann.

6. Þú stalt vita að þacklæted, Þar nema yðran fylgi með, Og leidrétting þíns lifnadar, Eftt orkandi hjá Gudi var, Er það honum sem annað gis, Aftandi hefndar réttlætis, Þvofaldast þá þitt fyrri slis.

7. Hafi Gud mínum harmi og þín Hægt að

ad náðugum vilja þín, Mér skal vera þad máltæfi
 Í munni og hjarta vakandi; Lifandi Gud mig leysa
 vann, Lofa og dýrðka vil eg hann, Bæði um heim
 og himna rann.

8. Ad þínum krossi endudum, Öðrum hjálps-
 adu naundstóddum, Set þeim fyrir þá somu náð,
 Sem þinn betradi hag og ráð, Eins vægir Drott-
 inn þeim og þér, Þeir ef hans bíða stóðuger, Sæll
 er sá maður þad gjörer.

9. Í þriðja máta þad minnstu, Þann kross,
 sem buet er horsinn nú, Alla tíð lifjans eptir þad
 Vi lát vera þitt minnisblad, Syndina ad varast vel
 þín gá, Veroldu gleyma, hold ad þjá, Og himna-
 ríki ad hura uppá.

10. Ef þú nú syndgar upphéðan, Annad verða
 þig henda kann, Þessu ef sporna vilðir við, Bist
 er þér gudligt fulltingid; Hérum af hjarta einnin
 átt Andvarpandi ad biðja þrátt; Syng því fagn-
 andi á svoddan hátt:

11. Herra Jesú! eg heidra þig, Hefir þú ként
 í brjósti um mig, Send mér nú þína sætu náð, Svo
 eg kunni mitt bæta ráð, Ad minn lifnadur þóknist
 þér, Þér svo eg gladur lifi hér, Gud minn blesað-
 ur um alder! Amen!

29. S á l m u r.

Svörs vör höfum oss ad vanta ad krossinum
 endudum.

Lag: Þadit á himnahæð!

Gled þig, mín sál! og sjá Sælu og hátign þá,

Þ hverja um leið stránga Inn fáum vér að gánga.

2. Guðs einka elsku-Son Dfs gaf þá seldar von, Þyrst vér hans frelsis blidum, Þorgessins ekki lidum.

3. Hann hefir heitid oss, Þér sem nú lidum kross, Þimnestrar seldar seti, Sóma og eptirlæti.

4. Þimnest er hátign sú, Þvor skuldi ekki nú, Þyrir svoddan sælu stríða, Sorg og hermúngar líða.

5. Sancte Þáll segir bert, Samjafnadar að vert, Éð ekki sitt mótlæti, Þið svoddan segurðar mæti.

6. Gledjist þvi grátnir menn, Gledjist, Það segi eg enn, Þðar ángrudu gæði Umsnýr Þesús í gleði.

7. Þitla stund lidum vér Þitla armæðu hér; Þyllsðin eptirkémur, Ált þetta burtu nemur.

8. Þún gledur heyru og mál, Þún kætir líf og sál, Þá skal um eyllsð alla Áldrei nein sorg tilfalla.

9. Þendi mig hugraunir, Þrósa vilði eg meir, Áf þvi eg veit fá Þegur Þerður mér Þæriligur.

10. Áll mun hans endíng góð, Áf þvi að Lambsins blóð Solann mun sigur gæfa, Sízt vil eg Þarum efa.

11. Þvor Þristinn kys að fá Þórónu Þrottnei hjá, Þil hennar verður að vinna, Þilji hann seldir finna.

12. Þvor sem hér verold vann, Þirða mun Þrottinn hann Þvaltrar æru sætis, Þg Þórónu réttlætis.

13. Kóróna kallast nú, Kjör, tign og þryði sú,
Vér hverja í vonum eigum, Vita svo þaraf megum.

14. Öfs Jesús atin til sanns, Erum vér brúð-
ur hans, Þá mun' vor hefjast hagur, Hátign og
brullaups dagur.

15. Erum vér orðnir þar Andligir konungar,
Hér af kóróna heitir, Heill sú öfs Drottinn veitir.

16. Krýndir vér verdum þar, Vidlíkt og sigr-
arar, Ur kífi komnir erum, Kórónu dýrðar berum.

17. Öfegjanligast er, Allt hvað þá meðfylger,
Heilsa, líf, blíða, blómi, Bleskan, fraktur og sómi.

18. Sjá þú nú særði mann, Hvað sæta endíng
fann Sællra Guðsbarna grátur, Gæt þess og
vertu fátur.

19. Ö, Jesús! untu mér, Ad stríða þanninn
hér, Ad dýrd og hátign hreina Sjá þér fái eg
ad reyna! Amen!

30. S á l m u r.

Um farsæld eyllis lífs.

Lag: Heill helgra manna.

Eya! mig gleður Eyllisd fríd bodandi, Sú von mig
sedur, Í sorgum hér þreyandi, Utvoldum meður,
Augunum rennandi Af heims hrygðar landi.

2. Er þar uppstæra Eyllis háfagnadar, Dýrd-
ar vís vera, Begsend há alstadar, Sigurlín bera
Sálir heimfalladar, Í Gudi gladar.

3. Þar er sæld, sómi, Samlyndi og fríður

Bleskan og blómi, Bern sín Herrann stýdur; Sá
líffins ljómi leggst þó aldrei niður útvalda vidur.

4. Þar mun eg fæða, Þig, minn Herra sæti!
Bíðskilinn vöð, Vafinn eptirlæti, Sú fjón mér
bodar Sálar æðstu kæti, Dg bel allt bætir.

5. Hér sína reynda, Sem þá fagurt ljóma,
Vel fær þar greinda Veran guddóms fróma, Þá vér
og leynda Þeckjum Herrans dóma, Med sælum sóma.

6. Andlit Guds blíða Allir vér þar sjáum,
Horsin er stríða, Hefn þá líffins náum, Dngvu
er að fæða, Allt þar líta fáum, Það sem nu þráum.

7. Englarnir skína, Dfs þar samfagnandi,
Hver mun þar sína Hjartans lyst fremjandi, Utrýmð
er þína, Eya! samfngjandi, Geymdir frá grandí.

8. Dnd vora lætir Afján Guds blíðasta,
Hverskyns meðlæti Hefum þar sælasta, Angur upp-
rætir Engla raust sætasta, Dg ást yndælasta.

9. Þá mun líkami Í ljósi föggu glansa,
Hreinn, sómasamur, Sýngja, spila og dansa, A þeim
háframa Dfs mun sjálfa stansa, An vís og vansa.

10. Dútskranlig Eru þessi gæði, Dg ómíssan-
lig Öllum þeim sem næði, Mjög gleðimannlig,
Morg og eylíf bæði, Sem helg herma fræði.

11. Allt uppfyllandi, D, minn Jesú góði!
Kom líð leggjandi Þeystum þínu blóði, Munnur og
andi Minn jafnan samhljóði, Dg lof þitt ljóði!
Amen!

Þ i m m t i u

H u g v e k j u = S á l m a r

a f

Óra Sigurði fál. Þónéssyni.

1. Sálmur.

Um rétta þekkingu Syndarinnar.

Lag: Haldið oss, Guð! við þitt heilaga orð.

D! Guð heilagi Herra minn! Hefi eg aumur þrællinn þinn Synða eitruð svo inn druckið, Eins og jörð vatni tekur við.

2. Víst er mín synd úr máta mjög Morgun, gomul og svívirðilig, Enn þín reidi sá eldur er, Ogudligum sem fortærer.

3. Réttlætis allt sem orkaf gat, Er sem blóðsþjúkrar kvinnu fat, D! hvað ránglætis illt og frekt Er þá fyrir þér svívirðiligt!

4. Þjósið medan í myrkri er, Mikla byrtu það gefur af sér, En þegar sólin á það skín, Alla misþie það geisla sín.

5. Eins er það margt í athöfn manns, Ad áliti háðsta dómarans, Ofullkomid og einstíð vert, Er vér þó meintum heilagt gjort.

6. Hvar mun eg aumur frelsi fá? Þó flýja vildi eg í himininn há, Þá er þar fyrir utan ef, Er eg svo tíðum stygdann hef

7. A jörðu er hvergi hæli hér, Herrans flepn-

ur þær mja mér, Med því eg hefi móðgað hann,
Minn og þeirra Gud flaparann.

8. Afokun heims er herd og stór, Himin, lopt
jerd, vatn, eldur, sjór, Englar, samvitsta, Satan
fenn, Og sjálfur Gud flagar vanda menn.

9. Hver má við slíku reisa rond, Rættlætib
stár á adra hend, Þegar allt þetta amar að, Eðli
er sýnt um gríða stad.

10. Glæpugum þeim, sem girnast náð, Gæfur
Salómon heilnæmit ráð, Í bjargskorum sig feli
sljótt, Flýja vil eg nú þángað sljótt.

11. Bjargid það sem hann segir hér, Sjálfur
Jesús vor Drottinn er, Skorurnar eru undir hans,
Í þeim er hælid syndugs manns.

12. Líffins uppspretta er það ein, All kann sú
græða dauðlig mein, Svála dryck sinnur þyrstur
þar, Þvotta-laug hinn sem óhreinn var.

13. Þar vil eg koma þjádur þræll, Þar vil eg
felast, Jesú sæll! Medan Guds reidi framm hjá
fer, Flý eg til þín, Þú tak við mér.

14. Eðli þarf eg að óttað þar Aflegum Guds
og sképnunnar, Sá er frá allri ánaud fri, Undum
Drottins sem hvílist í.

15. Herra Jesú, minn hlífðar mör! Hjálpa
mér öllum vanda úr, Tak mig í þína opnu und,
Og annastu mig í dauða stund.

2. Sálmur.

Um idkan idranarinnar af Gerrans pínu.

Lag: D! mín sála uppvakna nú.

Sjáðu og hugleid, sála mín! Sára og beista Jesú pín, Sjáðu hans mædu megna, Kvalanna stærð og ofraun af Andina upp á krossi gaf, Það leid hann hinna vegna.

2. Sjáðu hér hinna synda stærð, Sjá þú hvað mikid kosta varð, Sár þín og sjúkdóm græða, Gud líður sjálfur grimma pín, Gud úthellir hér lífi sín, Gud kvelur margflynns mæða.

3. D! hvað banvænligt er það sár, Þar ekkert annað til græðslu stár, Enn barðkerans blóð úr ædum, D! þá kynja stærð fránkleifans Kostadi dauda læfnarans, Guds þó á hinna hædum.

4. Þú, kristin sála! sjáðu hér, Syndinni svo Gud reidur er, Þó hans Son sátta bæði Fædur sinn, Kerann fyrir oss, Fallna í synd og daudans blóð, Guds þó ei rénar reidi.

5. Hann tók þá á sig herund manns, Helgandi svo náttúru hans, Ad synda eitri eydi, Hann þá samteingdi holdid við Heilagasta sitt réttlæt看id, Guds þó ei rénar reidi.

6. Allt þángad til hann á sér bar Illgjörð og syndir veraldar, Kvalinn á krossi deyði, Hann lét út pressa líf og blóð, Ad leysa og græða heimsins þjóð, Guds þá rénadi reidi.

7. Hád, fleg, sár, brárl, Og heljar neyð,

Þrakning og smánir Jesús leid, Blessaður í bondum þreydi, Þadirinn leit þá sáru sútt, Sál og líf hans þá blæddi út, Guds þá rénadi reidi.

8. Hann sem heilagur hringað kom, Hlaut að líða svo strángann dóm, Særdur með svoddan hatti, Sá sem kómur með synd í heim, Síðan lifir og deyir í heim, Litrandi ydrast ætti.

9. Þrædast og skjálfa sképnu ber, Skapara sinn því hefur hér Kröfsfest og kvalid bæði, Þrællinn má þetta óttast eitt, Að hann hefur sinn Herra deydt, Syndugur helgann hrjáði.

10. Christus lídandi kvöl og deyð Kallar til vor í sinni neyð, Láttum oss honum hlýða, Syndug manneskja sjá þú mig, Sannliga hlýtt eg fyrir þig Svoddan saklaus að líða.

11. Særir mig eitt og svídur mest, Sé eg og veit að þjóðin flest Mína þín ættar eigi, Þrællátid, sem almennt stér, Allri kvöl þýngra fellur mér, A mínum andláts degi.

12. Heyrdu nú svoddan, fála mín! Sértu þrællát í Jesú þín, Með ást og ydran heita, Syndanna verkum sjádu við, Sær þú ei frammar Drottinn Gud, Né hann til reidi reita.

13. Miskunar Þadir! miskun þín Miskuni oss fyrir Jesú þín, Og helgi vor hjertu framín, Jesú! þín bæn og benja foss Bót og lífgun sé öllum oss, Amen, o! Jesú, Amen!

3. Sálmur:

Um ávæpt sannrar ydranar.

Lag: Sá frjáls við lögmaðl fæddur er.

Syndugi maður sjá að hér, Sál þín svo hólpin verði, Eylíft líf byrjar hver sá hér, Hreina ydran sem gjörði.

2. Hvar sú þín hreina ydran er, Er þar og kvíttun synða, En sú kvíttun þín aflar sér Elsku Guds til mannkynda.

3. Hvar Guds ást er og hylli hans, Hans Sonur er þar meður, Í honum bót á miðgjörð manns, Manns samvitsku það gledur.

4. Hvar samvitkan er glöð og góð, Guds andi býr þar inni, Og heilag þrenning sem hjálpar þjóð, Með hollri lífgjöf sinni.

5. Því sá þeir allir eylíft líf, Sem yferbót synða vinna, En andar tjón og eynda líf Ydrunarlausir finna.

6. Drottinn þar uppá dó á krossi, Að deyja syndin mætti, Látum því ekki lífa í oss Þesti með vondum hætti.

7. Sálur dauðinn andligur er, Illgjörð og syndin manna, Undan drogum því ekki vér Ydrunar verkid sanna.

8. Numur er sá, sem ekki kann Illgjörðum bót á vinna, Sjálfann Gud frá sér fællir hann, Með fylking engla sinna.

9. Syndin stýggir Guds anda út Af musteri

vorð hjarta, Eins og býflugur flýja braut, Ef finna reyfinn svartu.

10. Eð sem Gud framur öllum er, Einn hlutur sá hinn besti, Eins er og víst í sjálfri sér Syndin vor hinn sá vesti.

11. Nú þó syndir, sem vinnum vær, Víst stórar heita meigi, Ef ydrum breidist út yfir þær, Augu Guds sjá þær eigi.

12. Með því þú safnar syna fans, Efselt og marga vega, Ydrunar tár þíns innra manns Af því þær dagliga.

13. Gef mér, Herra! í hjartad mitt Hreinann ydrunar anda, Eð að mín sál af syndum tvítt, Syni þér lof án enda.

4. Sálmut.

Um það sæta Jesú nafn.

Lag: Jesús Christus á krossi var.

O Jesú! nafn þitt ilmsætt er, Alla mistun og frelsi lær, Því bið eg þig, minn Jesús! Vægdu og líkna veitum mér, Og vertu mér Jesú Jesús.

2. O! hjartans unun innilig, Gistu þinni blá gáfa mig, Girnd mín og gleði Jesús, Þyrir mér eðli feldu þig, Þyrir þú ert Jesú Jesús.

3. Mistunar tíminn meðan er, Mistun þú og líkna mér, Mistunar mergdin Jesús! Mistunar tíminn þegar þver, Þá vert þú mér Jesú Jesús.

4. Drími verður eðli neitt, Þ þó mistunar fang-

id breidd Mig takir mildi Jesús, Sála mín er af syndum þrennt, Sérst öður Jesús Jesús.

5. Du sálar fæða of þurr er, Utan með blandist þad viddsmjör, Sem ertu sæti Jesús, Svoddan krydd minni sálu ber, Sérst henni Jesús Jesús.

6. Synda eitur eg fogid hef, Satan hlýdandi vondsku ref, Í þinni augshn Jesús, Trúi eg þó fyrir utan ef, Ad ertu mér Jesús Jesús.

7. Uppruna synd, sem erfða eg, Allagar mig og þrengir mjög, Í þinni augshn Jesús, Þó hún sé stór og svivirdilig, Samt ertu mér Jesús Jesús.

8. Fæðing og gætnad fleðkar synd, Fordæmanlig er fæpnu kind Í þinni augshn Jesús, Þó saurgun fylgi svoddan mynd, Samt ertu mér Jesús Jesús.

9. Satan ofð jafnan svitid fær, Syndir dagliga gjorum vær, Í þinni augshn Jesús, Svivirdiligar þótt séu þær, Samt ertu mér Jesús Jesús.

10. Þó ad eg sóma svipti mig, Samt kann eg ekki ad sneida þig Mikilli miskun Jesús, Eptir því hún er æfinnlig, Ofð ertu Jesús Jesús.

11. Svo sem mér harla hægt var þad, Ad hræpa í eynd og kvala stad, Frá þér, Frelsarinn Jesús! Veit eg svo hægt þér vinnur ad Vera mér Jesús Jesús.

12. Í lífi, deyð og dómsins hríð, Dagliga og um allann tíð, Vertu mér veikum Jesús, Fyrir þinn danda fár og stríð Frida mig Jesús Jesús.

13. Minnstu ei svo á syndir mín, Ad sjálfur

gleymir þú mistun þín, Heilagi Herri Jesús! Sál-
ar lífgun og sadning fin, Sértu mér Jesús Jesús.

14. Ad lifa og deyja, Lausnari minn! Elka koma
fyrir dóminn þinn, Þóri eg þvi, minn Jesús! Í þínu
nafni eg frelsi sinn, Fyrst þú ert Jesús Jesús.

15. O, Jesús! fyrir þinn unda foss, Alla kvaln-
ing og deyd á kross, Og náðar nafn þitt, Jesús!
Annast þú lífs og lídna ofs, Vof sé þér Jesús, Jesús!

5. Sálmur.

Um trularinnar idkun.

Lag: Sæll ertu sem þinn Gud.

Drottinn eg aumur er Í huxun minni, Dpt gjori
eg órétt þér, Og þínu þinni.

2. Gæt eg það góðverk mín Glæp bæta eigi,
Svo sem synda bót þin Styt nægjast megi.

3. Læst eg svo leggja á Lappann góðverka, For-
þénan þína þá, Prautar nóg sterka.

4. Hver sem sig heilagann Hér fundib gæti,
Hvad þyrfti að huxa hann Um Herrans réttlæti.

5. Undir náð erum nú, Eðli logmáli, Sjáum
til svodan trú Syndin ei brjáli.

6. Hátt upp í himininn, Heilagi Fader! Synd-
gad hef eg sonur þinn, Svírviriligt það er.

7. Aumur eg eðli má Arfi þinn heita, Virdstu
mér þrjóskum þá Þræls nafn að veita.

8. Dslug er syndin sú, Sem mig vill þína,
Vát hana lokfins nú Vífínu tína.

9. Holdfins ill yfirráð Um síðir linni, Og misfi afl og dád, Andinn svo vinni.

10. Eg hefi heimstur mann Hýllt Satans æði, Unn mér að óvin þann Eg sigra næði.

11. Otta víst undir bjó, Dgn dauda kífins, Jús endir er hann hó, Og inngangur líffins.

12. Nær lífid uti er, Dú meinin þverra, Þá mun eg þófnast þér, Þú góði Herra!

13. Dú syndin er þá kvitt Í himna sæti, Einn Gud þvi ertu mitt Einka réttlæti.

14. Daudann ei óttast nú Né eyndar lífid, Hæðstur ert, Herra þú! Heill mín og lífid.

15. Sál mín af syndum kvitt Sjá mun þín mæti, Bodin í brúðkaup þitt, Brúðguminn sæti!

16. Þá reyni eg það og finn, Að þú ert mér bæði. Blíðasti brúðguminn, Og brúðkaups klæði.

17. Eg hefi íklæðst þér, A skírnar degi, Sá skrúdi skilir mér, Skadar synd eigi.

18. Í stærum skrúða heim, Skal eg framman ganga, Þá Drottinn dæmir heim, A degi stránga.

19. Dyrðar skart skal ofs þar Skínandi gera, Hvert ofs til eyllifdar Audnast að bera.

20. Í sanna sælu dyrð Senn leid ofs Herra! Sú lofgjerd fé þér skírd, Sem ei má þverra, Amen!

6. Sálmar.

Um huggun þess ydrandi í Christí pinu.

Lag: Konung David sem kénndi.

Allur syndugs manns sómi Sannliga fólgin er,

Því Frelsarinn frómi Ald forsmáður varðstu hér,
 Og þjádur þúngri þín, Dandi þinn er líflýða, Æfning
 og huggun fríða, Hóþ mitt og huggun mín.

2. Þú einn Gud allra lýða, Eg gat þig móð-
 gad víst, Enn þig aptur að lýða Drka kunnir eg
 sízt, En fyrir Chrísti kross, Er oss nú ordinn fríd-
 ur, Af því þig sjálfann víður Sættir þú saka oss.

3. Sjá nú þá særling meina, Sonur þinn líða
 hlaut, Fyrirgef þad þessvegna, Þrællinn illur sem
 brant, Drottinn miðuna mér, Synd mín er sandi
 fleiri, Samt er þín náðin meiri, Þvíad hún eyðif er.

4. Ef að eg ekki játa Illverk og synda þrá,
 Þá kanna í eingvann máta Aflausn þeirra að fá,
 En ef auglýsi þær, Sár svíðrðiliga skarta, Sær-
 andi framid hjarta, En samvitðan felmtur fær.

5. Haldtu því ekki inni Aft þinni, Fadir þær!
 Né náð í naudsýn minni, Nákvæmd allri mér tær,
 Minnstu miðunar þín, Reidstu mér aumum eigi, Af
 því þú hefur fleigid Son þinn fyrir syndir mín.

6. Hver munu aums úrræði, á reikningsþapar
 tíð, Þá fenn aðsætja bæði Syndin og réttfætið,
 Sitt stár á hverja hlíð, Undir Andskotans hreidur,
 Uppi Dómarinn reidur, En samvitðan svipt er
 fríð.

7. Veröld er öll í loga Umhverfis manninn þá,
 Hverninn má hræddur voga, Þú Herrans auglýn
 framim gá? Ei heldur falist fær, Hvað er þá helzt til
 ráða, Hver vill þá sálu náða, Hvar mun þá hvíld-
 in var?

8. Hver er sá einn sem heitir Engill hins mikla ráðs? Numum vidtöku veitir Verndarinn lyðs og láðs, Jesús þad eslaust er, Milli hans hjálpar handa, Hræddur mun eg þá standa, Hans fulltíng hlífir mér.

9. Sál mín! þín góð trú glædist, Gled þig og fagna nú, Uppá þann er þú hrædist Dólvín vona þú, Vert ekki orvæntin, Frá þeim sem fyrri slúdir, Flydu nú á þess náðir, Hann reynisi þér hollur vin.

10. Minn Gud! eg má þad játa, Mikil er syndin mín, Þó er í allann máta Enn meiri náðin þín, Öll mín von í þér stár, Gef þú eg glatist eigi, Gef að þig losa meigi Þér og um eykif ár! Amen!

7. Sálmur.

Um ávægt Christí þínu.

Lag: Fadir vor sem á himnum ert!

Þá Herrans Jesú harða þín Hugleidi eg með med frapti sín, Eykst þá mín trú og eslist best, Um þad tvent sem mig vardar mest, Aft Guds til mín, og annad hitt, Afbrotin ell eg fæ vel kvitt.

2. Þegar minn Herra héð á kross, Hnengdi sinn munn að kysa ofs, Arma útbreiddi báda senu, Baudst til að sadma alla menn, Hann lauk upp sínum hondum tveim, Að hjálpa og audga ofs með þeim.

3. Hann lét því opna sldu sín, Eyo þadan

streymdi lífgjof mín, Og að hans heita hjartans þel Hægra sé ofþ ad skoda vel, Hans sár eru af ofraun blá, Af veldur því þau ljómar á.

4. Látum ofþ i hans opnu und Inganga því med gladri lund, Skodum hans heita hjartans ást, Hver ofþ syndugum aldrei brást, I hans sárum er náðar nægd, Nóg endurlausn og allskyns hægd.

5. Af fimf líkamans limum hans Lagadi blóð til syndarans, Hondum, fótum og síðu senn, Evi það lífgadi alla menn, Og það signada sára flóð Syndir þvægi af allri þjóð.

6. Hann var hrafinn med þángri þráþrásamliga hann Júdar slá, Slá þeir gadda i holdid hans, Hans blóð útkreyfði syndin manns, Manns hendur Gudi unnu á, A honum margskyns kvelling lá.

7. Hann stríddi daðann harðann við, Hann svo ofþ veitti andláts frið, Hann var sakfeldur her á jörð, Hans born svo yrði saklaus gjörð, Hann lét sig slá med heipt og fofþ, Hann svo áflogun fyrtri ofþ.

8. Hann stundi hátt med harma-kvein, Hann svo ofþ bætti eplíft vein, Hann bar á sínum herðum krosþ, Hann svo þýngð allri létti af ofþ, Hann var deyðdur og hrafinn senn, Hann svo lífgadi alla menn.

9. Evi sem þá vínber ofþýngð af Alla vega sinn log útgas, Eins þresðaðist vors Herra hold, Grundi hans dreyri nidur á fold, Undan þýngð alls heims illgjörðar, Og reidi Guds, sem Jesús bar.

10. Svoddan gagn fær þú, fála mín! Afssár-
um Jesú og beisku þín, Handskrift sem ofs. var
móti mest, Med sér hefur á krossinn fest, Hans
blód hana afþvodi þar, Í þing-húsi Guds sem
ritud var.

11. Bertu því gladur mæddi mann, Manna
hjálp alla Jesús vann, Ef stór eru þín synða sár,
Sár hans eru þér lækning klár, Hans blód það
edla umfal er, Sem alla græðing veitir þér.

12. Andlát þitt, Jesú! og þín þín, Allra meina
sé bótin mín, Í lífi og dauda athvarf allt, Ef-
inliga mér við þig haldt, Þú heilög þrenning hýr og
og blúd! Haldbítt þitt lof um allann tíð! Amen!

8. Sálmur.

Um fullvísou vorrar sálshjálpar.

Lag: Lífandi Drottinn lífna mér.

Gled þig, mín sál! og gæt þú að Gud flapara þín-
um, Mundu hans náð og minnst á það, Þá mynd-
aði hann þig í leynum, Adur þegar varst enginn
þú, Umhyggju bar hann þína, Eginn mynd hans
ert ordinn nú, Ei fann hann þér því tína, Hann
annast alla sína.

2. Nú þó að vísu syndug sért, Svo Guds mynd
hafir tapad, Hann sem af engou gat þig gjort,
Gétur þig endurflapad, Sá sem þig stóp án synða
fleckð, Saurgun þína fann bæta, Og illsku rót,

sem í þér ver, Alla í burturæta, Ald! því skalt gjera gata.

3. Hjá Gudi erum líft sem leyr, Þeyrpotta smíðs í hendi, Um æfi sinnast eingvir þeir, Sem eru sín verk hatandi, Skyldi hann þar til skapa þá, Sköpunu kind sína manninn, Handaverk þau að hata og slá, Dg hrekja í djöfla ranninn, Sál mín! ei þenkta þanninn.

4. Víst er sköpun og myndin manns, Mikid Guds ástar merki, Enn gjör vottast þó elskan hans Af endurlausnar verki, Aldrei grynist þú gletun mín, Góði hyrdirinn senda, Fyrst að þú holdir þúnga þín, Þig gafft í písl og dauða, Til lífs og lausnar þjóða.

5. Sál ofs fríd-þeypti Þodurinn við Fullnadar dýru verði, Annast ofs nú og leggur líd, Þif vort svo enginnstærði, Þetta tilflugt ei verður vallt, Veldur því það eg ségi, Sú náðar gæðskan gnæfir allt, Gud fyrir þrælinn deyí, Sál mín! því efast eigi.

6. Þér erum, Gud! þín ósta börn Dg arfar að himna vístum, Svo elskar þú nú sérhvern vorn, Sem Drottinn Jesús Christum, Náð og uppfylling eylífs lífs Dfs géfst í Syni þínum, Uppspretta góðs og ending lífs, Uppgjef á synd og þínum, Gledst eg í Gudi mínum.

7. Hverninn kann sá að hata mig, Helfor mína sem bætti, Dg gaf í dauðann sjálfann sig, Svo að eg lifa mætti, Þó óvinir allir mýji mér, Mína sál forklagandi, Jesús mitt hóp og hveli

er, Helgun og lausn frá grandí, Trú mín því stöð-
ug standi.

8. Lof sé þér, Fadir! fyrr og síð, Fyrir þinn
Soninn kæra, Og þér, Jesú! sem leystir lýð,
Elfa sé dýrd og æra, Svo helgum anda sama veg
Sanna vegsemd skal gjalda, Þú eining þrenning
ódaudlig! Unn mér þinn prís margfalda, Hér og
um aldir alda.

9. Sálmur.

Um það, að vér skulum elska Gud mest.

Lag: Drottum af brunní náðar.

Nú upp rétt kristinn sála, Ráðholl að læra, Stund-
liga hluti hála Ei haf þú kæra, En þann ypparsta
góða Elfa og stunda skalt, Hvers nægðar gæðstan
fróða. Gott innibindur allt.

2. Uppsprettan alls hins góða Er hjá Drott-
ni, Hænum átt ást að bjóða, Svo aldrei þrotni,
Skapada sképnu neina Skalt ekki elfa þú, Því eng-
vann ástar beina Aftur þér gældur sú.

3. Þeim áttu ellu að kæra Ástar gengi, Er
þig hafði þá kæra, Er þú varst enginn, Þá hann
til reiddi reittir, Rásandi tídt og þrátt, Syndsam-
lega svo breyttir, Samt elskadi hann þig dátt.

4. Hjartans ununar ardur, Um innstu reita,
Og andar aldingardur Má elfan heita, Hún
útilokar heiminn Af hjarta maunsins best, Satan og
syuba feiminn, Sigrar og græðir flest.

5. Hún læsir Djofla dýki, Og dádíur eykur,
Hæðsta himna = ríki Hún upphýkur, Aft er utvaldra
merki, Eðki til hjálpar sein, Ut af elstunnar verki
Aughýst trúin hrein.

6. Ef sálin elskar eigi Þann æðsta Góða,
Dauda að sennu seiði, Og sómasnauda, Undið hægð
engva hefur, Og engin róligheit, Ugglauft í synd-
um sefur, Sitt hjálpar = ráð ei veit.

7. Gudi því áttu að unna Af öllu hjarta,
Engvar ydjur kunna, Eðra að skarta, Ef þú upp-
byrjar eigi, Að elsta Drottinn hér, Upp frá þeim
elfta degi Eðki veitist það hér.

8. Svíptu mig synda galla, Minn fæti Herra!
Og bannada elstu alla Lát í mér þverra, Gef að
þér einum unni, Og elsti hjartaklár, Evi að eg síðar
kunni, Að sjá þig um eyllif ár, Amen!

10. Sálmar.

Um vora fridþægíng.

Lag: Mitt hjarta hvar til hryggist þú.

D! hvað mikil er mistun sú, Minn Jesú! sem of-
veittir þú, Sjúkdóm vorn sjálfur barst, Þyrir heim-
sins syndir særður varst, Sveid þér und en hjartað
þitt skarst.

2. D! þau vilkjer og býti best, Að barstu rétt-
látur straffið mest, Ránglátur fann þó frid, Heilag-
ur tókst þú hegning við, Þinn syndugi féð þá grid.

3. Þú tókst á þig hið vesta vort, Var það synd-

in sem höfðum gjort, Þitt besta þú gaffst oss, Það var lífid og lausnar hnos, Leidstu sjálfur daðann á kross.

4. Og nú með því þín elskan mest A sig tók það, sem vort var vestr, Bestu eign bjóðum nú, Vísami vor og sál er sú, Svoddan hnos er girnist þú.

5. Hefdir þú ekki, Herra trúr! Hjálpad ránglátum daða úr, Og keypt hann kvolum frá, Þína réttláta furðu fá Fundid mundir hafa þá.

6. Gadirinn hefur hefnt á þér, Hverskyns synða sem gjordum vér, Því sést oss þrelum vægd, Það er þér, sál mín! sinnis hægd, Ad Synd er kvitt, En reidi Guds lægd.

7. Hverninn kanntu þá, Herra fær! Ad hefnt á oss fyrir syndir þær, Sem ad þú sjálfur varst? Sálin þín af sorgum skarst, Ad synd fyrir oss þá gjordur varst.

8. Enginn hefur nú afl né vald, A oss ad leggja hefndar gjald, Utan einasti hann, Fyrir vor brot, sem borga vann, Og búinn er ad fridkaupa mann.

9. Gled þig, mín sál! við sannleik hans, Er syndugs vill ekki daða manns, Ad eyllífu seigir hann satt, Þ þeirri trú þú stöðug statt, Sterka trygd hann við þig batt.

10. Þ Guds metaftál mistun er, Miklu þungri þá vigtum vér, Heldur enn alls heims synd, Sértu aldrei svo, sál mín! blind, Ad svoddan huggun tapir í vind.

11. Mundu að synd er mannsins verk, En miskun Guds þó stendur sterk, Er þeirra ólík dád, Slægjerd stundlig, En eyllif náð, Og ósegjanligt Drottins ráð.

12. Fly eg nú aumur argur þræll Undir náð þína, Gud minn sæll! Syndu því miskun mér, Þig skal lofa og þakka þér Það á meðan eyllifdin er, Amen!

11. Sálmur.

Um fríðar bót fyrir vorar syndir.

Lag: Hver sem að reisir hæga byggð.

Mildi Jesús! eg minnið nú Miskunar bod þitt kæra, Syndugum gjörðir siðsúr þú Svoddann ordum að tæra: Allir sem hjáist þýngsla þín, Og þreyttir eruð, komid til mín, Þú skal endurnæra.

2. Þar til gjöri eg svo svara þér, Sannleiksins dýrsti munnur! Syndanna þungi þrengir að mér, Þér er minn brestur kunnur, Andvarpa eg í eyndum mín, Og vil því gjarnan koma til þín, Vísandi lífsins brunnur.

3. Þúgar eru sem ærid blý Dsmargar mínar syndir, Erfíða eg og hjáist því Þessari byrði undir, Glæpafullani eg aldur el, En vil þó gjarnan deyja vel, Herra mér huggun sendir.

4. Kom þú, minn Jesús! kom til mín, Kom þú með ásján hyrri, Þvíad eins kann eg að koma til þín, Ad komir þú til mín fyrri, Kom þú og svara

mæddum mér, Margskyns synda eg okid ber, Endurnær mig náð nýrri

5. Hjálpi mér best þín heilog end, Hjálpi mér best þinn daudi, Og líkami þinn, sem leid hér bond, Laugadur píslar blóði, Sár þín, undir og árnar trú, Og allt það fyrir mig holdir þú, Hjálpi mér Herra góði.

6. Daudi þinn fann ofþ frelsis hlíf, Frid, lífgun og réttlæti, Meir mun þá þitt lífanda líf Léna ofþ allskyns mæti, Hvar þín minning í hjarta var, Herbergjar þú og lífir þar, Tign er það svoddan sæti.

7. Gled þig nú, sál mín! gled þig nú, Gled þig í Drottni þínum, Er óbedinn veitti ást og trú, Dvina flokki sínum, Vina grátbeidni vill hann þá Beita gjarnan og misfun tjá, Hægd er það huga mínum.

8. Þegar þú, hjartans Herra minn! Hédan gjerir mig kalla, Leid þú mig þá til líffins inn, A ljómandi dýrðar palla, Evi ad mér hlotníst heillir þær, Ad heyra þig, sjá og vera þér nær, Og losa um leylið alla, Amen!

12. Sálmur.

Um art og eiginlegleik sannrar trúar,

Lag: D Fadur minn! Eg þrællinn þinn.

Upp, upp, mín sál! Er hér nú mál, Ad yfirvega trú þína, Krapt-mikil er, Christó því ber, Kærar þakir ad fyna, Edla hlut þann Tungaf hér hann,

Attu því svo að greina, Lof sé Guð þér, Þú léntir mér Lífid og trúna hreina.

2. Af trú þad fter, Ad verbum vér Bel innplantadir Christi, Eins og vintre, Viðs meistare, Við grædir lausa kvisti, Af Drottnei má, Lífs frjófsgun fá, Frægri eun nokkra gimsteina, Lof sé Guð þér, Þú léntir mér Lífid og trúna hreina.

3. Dlí trú sterk, Abels fórn-verk Allvel þócknadist Guði, Drottnei svo sætt Þykir mjög mætt Munn-offur þess sem trúdi, Er þad bæn ein, Dflug og hrein, Drkandi bótum meina, Lof sé Guð þér, Þú léntir mér Lífid og trúna hreina.

4. Enoch's trú vann, Ad fá Guðs mann Upp var numinn í hædir, Hún svo girnd manns, Til himna ranns, Heimfins frá glifi leidir, Eyllist líf því, Og íbúð Christi, Dfs gæfst hér nú að reyna, Lof sé Guð þér, Þú léntir mér Lífid og trúna hreina.

5. Sonn trú þad vann, Sara gat mann Einum í aldurðómi, Svo gétur Krist Sérhver sál víst, Sem er pryðb ffrleiks blómi, En þetta hér Andliga fter, Dflgann við trúar beina, Lof sé Guð þér, Þú léntir mér Lífid og trúna hreina.

6. Af trú þad kom, Ad Abraham, Isaaeh fórna funni, Sjálfs vilji manns Er sálar hans Son fá hún heitast unni, Andliga í trú Honum offra þú, Elstu syn þér ei neina, Lof sé Guð þér, Þú léntir mér Lífid og trúna hreina.

7. Dlí trú góð, Israels þjóð Mfrgæð hafid rauda, Svo komumst vér, Hættulaust hér, Heims

yfir sjóinn nauda, Rahab frið fann, Frelfast svo mann, Þyrir trúna alleina, Lof sé Gud þér, Þú léntir mér Vísid og trúna hreina.

8. Grein trú það er, Þá hjartad hér Herrann medtekið gétur, Med árnann hans, Og er til sanns, S honum traustid setur, Fullviðs um það, Hún finni náð, Þyrir græðarann meina, Lof sé Gud þér, Þú léntir mér Vísid og trúna hreina.

9. Upprennur sú Hin eflga trú Af andligu Guds orðs sæði, Eins grær sem tún Andinn og hún, Eitt eru þessi bæði, Orð Guds er far, Sem andann ferjar Inn í hjartad leid beina, Lof sé Gud þér, Þú léntir mér Vísid og trúna hreina.

10. Dpt=nefnd trú hér Andligt ljós er, Uppljómandi manns hjarta, Geisla þá ber, Sem gæfa af sér Góðverka skínid hjarta, Hvar það fatast, Hana þar brast, Hendti það bernsku meina, Lof sé Gud þér, Þú léntir mér Vísid og trúna hreina.

11. O, Minn Jesús! Mér inngéf þú Andligt ljós trúarinnar; Þýfi það mér, Svo læri eg gjör Leid sáluhjálpar minnar, Svo eyllst líf, Eptir heimis líf, Eg mætti fá að reyna; Lof sé Gud þér, Þú léntir mér Vísid og trúna hreina, Amen!

13. Sálmur.

Um andligann hjúskap Christi og sálarinnar.

Lag: Eins og sitt barn.

Bú þig, sál mín! Bidlar til þín Blesfödur Gud

án efa, Eg vil þig mér, Eg vil þig mér, Jesús svo tár, Jafnann og æ trúlofa.

2. Gled þig nú þv! Gudi þeim t, Er gefur þér brúllaups klædi, Dg glóandi skart, Glóandi skart, Virniligt margt, Gull-hring og allskyns gædi.

3. Flyttu þér þá, Tegurd hans sjá, Fagnandi tak vid honum, Brúdgumi þinn, Brúdgumi þinn, Med blómleik þinn, Ber langt af manna sonum.

4. Hann skyn sem sól, Þá heimsins hjól Heitast uppljóma kunni, Dáfridur sveinn, Dáfridur sveinn, Dýrd frýndur einn, Drýpur náð af hans munni.

5. Athuga þú þinn aumleik nú, Dg hans hástignar þrýði, Svo veitstu gjör, Svo veitstu gjör, Hver sænd það er, Sér tók hann þig fyrir brúdi.

6. Þú varst nafinn, Þv! var ei kyn, Þyrdir ei inn að koma, I kóngsins sal, I kóngsins sal, Né koma á tal Vid Christum þinn brúdguma.

7. Synda lersum, Sídur þersum, Sjálfur hann þig úr færði, Silki-fat nýtt, Silki-fat nýtt, Med sóma þrýdt, Síðan til eignar tærði.

8. Gyllini armbend Gaf þér á hönd, Gudves og brúðkaups klædi, Dg eyrna skart, Dg eyrna skart, En allt óþarft Af þvodi sínu blóði.

9. Allt hvað hans er, Dýginn þér, Num brúður gefur hann þetta, Hunáng, vidsmjör, Hunáng, vidsmjör, Þá húngur skér, Hold sitt og blóð til rétta.

10. Eðli neitt slíkt, Eða þvslíkt, Drkar þú hen-

um að veita, Helzt má þó dást, Helzt má þó dást,
Að hjartans ást, Sem hefur hann til þín heita.

11. D! hvað sál sú, Síðar og nú, Sæl og
blefðud má heita, Svoddan teingd nær, Svoddan
teingd nær, Að Son Guðs fær Sér vill til eðta játa.

12. Trúin á hann, Traustast hún kann Teingd-
ir skfar að festa, Allt hans góð er, Allt hans góð
er, Eiginligt þér, Vera og tignin mesta.

13. D þú, sál mín! Unnusta þín Afstúðliga
taf móti, Haldtu vel trú, Haldtu vel trú, Þórást
ei þú, Hans vingan svo ei þrjóti.

14. Þér, Jesús fær! Það þeckum var, Þú í
teingd ofð ert kominn, Þeid þú ofð inn, Þeid þú ofð
inn, Vísgjafari minn! Í lambfins brúðkaup, Amen!

14. Sálmur.

Um Christí dásamliga manndóms tekning.

Lag: Dfan af hinnum hér kom eg.

Látum ofð nú, mín ljúfust bern! Litla stund hepta
huga vorn, Þessu stundligu starfi frá, Stunda og
þeinkja andligt á.

2. Hjartans augun þá heffjum fyrst, Þédann
og uppá Jesúm Krist, Athugandi hver ást hans var,
Dg leyndardóm hans fæðingar.

3. Hann sté nidur í holdid vort, Hann svo ofð
feingi Guðs born gjört, Þeilog fæðing og holdgan
hans Þreinsar og bætir saurgun manns.

4. Í tíð fridsama Augustí. Ds vildi Jhesús fæð-

ast því, Ego að hann feingi sett til sanns Sátt og frið milli Guds og manns.

5. Hann fæddist því af hreinni mey, Hann sýndi það hann kynni ei Andliga að fæðast utan þar Dsaurgad mannsins hjartad var.

6. Stignir fá þann fegnuð fyrst, Fæðing Christí þeim bodadist, Því honum best þeir þóðnast hér, Sem þykjast í hjertum dálitler.

7. Englar boda fyrst fegnuð þann Fjárhýrdurum, því sjálfur hann Sálnanna hyrdir sannur er, Sem beinir veg þeim viltur fer.

8. Með fjárhýrdurum forum af stad, Fæddum Jesú nú leitum að, Í Bethlehem (það braud-hús er) Barnid í reisum finnum vér.

9. Í jötu liggur sveinninn sá, Sefnuð Guds barna þýða má, Heileg ritning er rétt til sanns Reifarnir þessa Guds og manns.

10. Mitil og stór er miskun sú, Mér aumum veittir Jesús þú, Þá ekki komst eg upp til þín, Dfan stéft þú hýngad til mín.

11. O! hvað furdanligt er það ráð, Sem uppá fann þín vísdóms náð, Að miskun er nu á-sátt við Allra strángasta réttlætíð.

12. Hreinsí nú best mitt hjartans hús Heileg þín fæðing, minn Jesús! Gætt síðan inn til gífting-ar, Gud velkominu að hvílast þar.

13. Allir samþýngi eugla hýrd, Í upphæðum fé Gudi dýrd, A jorðu friður einninn sé, Og mönn-um góður vilje, Amen!

15. Salmur.

Um ávæxt Christi manndóms.

Lag: Til þín, heilagi Derra Gud!

Eg boda yður, engill tær, ærinn fegnud til handa,
Sál mín! Þú hefur huggun hér, Þræðslu lát þér ei
granda, Þagnandi tak við fæðing hans, Sem for-
betrad hefur ráðid manns, Lifgad og leyftúr vanda.

2. Þs er skrifad að öllu tvisf Þ erkina dúf-
an bæri, Audsynandi svo fólki fyrst, Flóðid nú
þurda færi, Eins hefur Jesús fært oss frid, Af Þed-
ursins hendi fátt og grid, En reidi hans runnin
væri.

3. Þs hefur Jesús elst ad heitt, Ad eyllifu sam-
teingjandi, Guddóms og manndóms art í eitt, Dstt-
anligu bandi, Hverninn mun því hans mistun þá
Manninn gæta sér slitid frá, Hold sitt og blóð
hatandi?

4. Þann leyndardóm um holdgan hans, Hver
mun útskera kunna, Þoslig hátign við læging manns
Lét sig samteingjast núna, Hvar er þýrdligra heldur
enn hann, Hvar er slæmra enn týndur mann? Þó
vill Gud þessum unna.

5. Dgrípanligur Gud var þad, Gjerdi mann-
stépnar reita, Þó var hún sig í eingvu ad, Eptir
fáttum ad leita, Þá flæddst hennar holdi hann,
Heiminn sætti við sig sjálfann, Frid og vægd sú
ad veita.

6. D! hvar sú skuld var ofur stór, Attum vér

Gudi að greiða? Jesús blefsaður bróðir vor
borgun lét sig deyða, Fyrir oss greiddi fulla bót,
feigins hendi tók hinn á mót, Greidur til lífs að
leida.

7. Herrann skóp mannsins hold og bein, Held
eg það dásemd fanna, Þó gnæfir þessi gæðskan ein,
Hann gaf sig til lausnar manna, Í Adam er mein-
leysið mist, Meira géfst nú fyrir Jesúm Krist, Rétt-
læti og höll himnanna.

8. Sál mín! af alúð þaða þú Þínum Drott-
ni skapara, Lausnara vorum líka nú, Til líffins vill
hann þig spara, Gudi sé lof í allri átt Einum og
þrennum sýngið. Hátt, Amen þar eg til svara!
Amen!

16. Sálmar.

Um andliga endurnæringu gudhræddra.

Lag: Gæfukristi græðari minn!

Eitt gæstabod mjög mikid þó Mildur og ríkur Gud
til bjó, Húngradir helzt þess neyta, Syndanna
árgur sem mann flér, Sálur húngrur það andligt er,
Sadning má hrein trú heita, Manna, Þjóð þá,
Engla braud, Það eyddi naud, A eyðifjollum, Sæt-
ara býðst nú svengum öllum.

2. Kræfslig máltíð kallast má, Kríddub sæða
er bordin á, Húngrud börn heyrid þetta, Ýlmandi
rétti etid nú, Aflausn synda og náð Guds trú,
Svanga má svoddan metta, Jesús, Fridsús, Bót-

in lífs Er braudid líffins, Best ad neyta, Af drasi fullir ei um það fleyta.

3. Þeir menn sem höfdu fest sér fljóð Forsmádu þetta gæstabod, Og vildu ekki koma, Styrklifar meyar þádu það, Því sig höfdu ei samlagad Satans illum ósóma, Sjá þú, Sál nú, Herra þín um Hlydni sýn, En hóraft eigi, Svo innleidi hann þig og eðla meigi.

4. Jesús Christur andligur er Elíseus, sem vitnum vér, Alhægt sé allt ad vinna, Sætleikans vísir himneft hann Hella í tómu, Lérin kann, Hvar þau má fá og finna, Eins stér Dís hér, Aft á Krist þar innhellist Í allra sinni, Sem elstan til heimins býr eingin inni.

5. Syndugir menn í Sódóma Sagda máltíð ei girntust á, En þó Loth opt heim bydi, Himnestur eldur eptir það Uppbrendi fólk og drecti stad, Enginn von var á fríð, Eins má Enn sjá, Drottins reidi Eyllif eydir Allra geingi, Sem brúðkaup hans forsmá, enn bodnir leingi.

6. Ogagn stórmikil er það þjóð, Ef forsmá þetta gæstabod, Víst er sá vesæll lydur, Eyllist húngur og óvild stríð Yfir þá kémur fyrr og síð, Aldrei heim optar bydur, Mjög blind Mannkind Sú má heita, Sem vill neita Svoddann vístum, Og hyrdir ei þiggja Herrann Christum.

7. Gud hefur máta annann enn, Í sítt heimboð ad kalla menn, Innra það ofs vidvikur, Hugskots dyrnar þá hann áknyr, Heilegum þánka til vor

snýr, Sæll er þú sá upplýkur, Hér má Hver sjá,
Ef huxun góð þú hyggju stóð Með helga parta,
Drottinn þú klappar á dyr þess hjarta.

8. Athuga svoddan aumur mann, Uppláttu
strax þú kallar hann, Aldur enn á burt vífur, Ann-
ars situr hann einninn fyrr, Er þú klappar á náðar
dyr, Og heim ekki upplýkur, Ef þér Ald ber Góðann
vilja, Guds þad stíljir Gæðfu-mildi, Og neista hans
ástar sem nærast skyldi.

9. Ástar-neistinn er andi hans, Er alast skal
svo í brjósti manns, Ald brennandi blóði verði, Ut-
stöktu madur aldrei hann, Ekki brjót heldur Guds
þíns rann, Svo rycki ei reidi-sverði, Hjartad Er
þitt þad Hans musteri, Hvert of þæri Hreint að
vanda, Og herbergja síðan þann helga anda.

10. Sjá þú til með mér, fanni Gud! Svo eg
kunni þitt gélabod Gjarnan með þóðum þiggja,
Hjarta mitt er nú opid þér, Vtíð velkominn sértu
mér, Ei vil þig á burt styggja, Sál mín! Sé þín
Brúdur trú, Sem búinn ert þú Til brúðkaups falla,
Lát hana sjá þig um eyksfd alla! Amen!

17. Sálmur.

Um óþórt skirnarinnar.

Lag: Jesús Christur á krossi, var.

Hygg þú að, sál mín! hvað þad er, þú heilagri
skirn Gud veitir þér, Eru þad andlig gæði, Saurg-
un sem fyrir fæðing ber, Fágur og helgar bæði.

2. Skírnin því ellu orka kann, Aftur að nýu fadist mann Blí fyrir vatn og anda, Dæ-barn Drottins er þá hann, Arfi til góðs og landa.

3. Andi Guds forðum olli því, Ad lífs hræring kom vetnin í, Svo skédur í skírninni, Hann gjörir hún fé hrein og ný, Helgud af návist sinni.

4. Allir þeir Christó klæðast, Í skírninni sem trú ei brast, Þvegnir í þessu flóði, Hverra stráði svo hvítfágast Í heilugu lambsin blóði.

5. A Jerúsalems vellum var Vatns-dýki alls kyns lætningar, Þá engill Guds þad hrærði, Þessa skírn vora þad táknar, Því oss synda bót færði.

6. Förnanna blóð var þveigid þá Í þessu dýki Bethesda, Svo þvæst Christí blóðs fraptur Einninn ofan í vorn vatns-sá, Vel hreinir fæðumst aptur.

7. Heilagur andi ofan fer Í vatns-sáinn, Þá skírumst vér, Sjálfur þar saman hrærir Blóðid Christí við vatnid hér, Þorri saurgun fortærir.

8. Þharaó með sinn hrausta her Í hafinu rauda dreckti sér, Í vorri skírn svo skédur, Adam gamli deyr einninn hér, Dllum synda hóp meður.

9. Sá laug er gler-sjór þessi þá, Þann Jóhannes í anda sá, Gégnum skírn skína kunna, Rétt-lætis geislar Herrans há, Í hjertun og sálir manna.

10. Ezechíels þad vitrun var, Vatn af must-eri framslaut þar, Gaf líf og græðing sanna, Kann svo skírnar flóð fríðninnar Kámid hreinsa syndanna.

11. Í skírninni eru allir menn Af andligu

meini græddir senn, Er því vel adgættandi, Ad vær ei syndgum aptur enn, Evo annad verra hendi.

12. Christí réttlæti klæðumst vér, Sem kostu-
ligasti skrudinn er, Því ber ofs vel ad vanda, Ad
vær hann kvolum ekki hér Med óklarendum synða.

13. Endursæðing vor orka kann, Ad krossfest-
ist sá gamli mann, En nyr upp aptur standi, I
meinleysi uppalisti hann, Afinnliga blifandi.

14. Sérhver madur, sem mælt er hér, Must-
eri Heilags Anda er, Því skylði hann vel vanda
Begligann sefs í sjálfum sér, Svoddann gæsti til
handa.

15. Þér hefum víst í vatnsins sá Vorum Gudi
trúlofast þá, Dg svarist allar stundir, Látum ofs
ekki síðann sjá Satans merkjunum undir.

16. Send þú ofs, Drottinn! sanna dád, Evo vér
beholdum skirnar náð, En aldrei af ofs brjótum,
Hér med þrífum þitt hjálpar ráð, Hvers afinnliga
njótum! Amen.

18. S á l m u r.

Um Christí lífama og blóðs hjálpsamliga
medtefning.

Lag: Gæðfu Guds vér þrífum.

Hver sem ad hold mitt etur, Hver sem dreckur mitt
blóð, Jhésús svoddan frammsetur, Sá lifir ætíð
þjóð, D, hvad gott gæstabod! D, hvad hollt andar
fæði! D, hvad líftroptug gæði! D, hvad sætt
engla braud!

2. Nú má neyta og drekka, Náðar braud gefst
 ofs hér, Svo meigum sjá og smækka, Hvað sætur
 Drottinn er, O, hvað hollt himna braud! Eyllist líf
 í sér hesur, Eyllist líf þjóðum gefur, Eyllist líf öllum
 haud.

3. Lifanda lífs af brunni látum ofs drekka
 fenn, Guds húfs gnægd hún funni Sjera vel druck-
 na menn, Komí því þyrstir hér, Kaupid fyrir alls
 ekki, Eti svángir og drekki, Bjóðast nú bestu kjer.

4. Svo ertu, sál mín! líka Sannliga bodin nú,
 Fyrir sadning svo ríka Sveng og þurstug ert þú,
 Fagnandi flyttu þér, Fyrst þinnar forþenustu Fé
 og gull ekkert veitstu, Gefins þá þigg þú hér.

5. Vor er að vísu eigi Verðskuldan nokkru nýt,
 Spámadur því svo segir: Silfur þeir vega út,
 Fæst þó ei fyrir það braud, Erfídi opt sem reyna,
 Ei vinnur sadning neina, Samt er þó sálin snaud.

6. Aldrei samvitsku sedur Sjálfs forþéna
 hér, Góðverkum má ei meður Miskun Guds kaupa
 sér, Sjá þú þá, sála mín! Þeirrar sædu þú neytir,
 Þér sem Jesús nú veitir Gefins fyrir gæðsku sín.

7. O! þá dásemd dýrmæta Drottinn Gud
 verkar hér, Hans fáum hold að eta, Hans blód nú
 drectum vér, Hann einn allt orkad fær, Hans dýrd
 um heiminn greidist, Hans lof svo vídt útbreidist
 Eins og eyldin nær, Amen!

19. Sálmar.

Um dásamliga stíðan Drottinnligrar Föðs
máltidar.

Lag: D, Jesú! elstu hreinn.

J Christ! Eveld-máltid Kræfng veitist ofþ blíð,
Náðar féhyrðslan fríð Fátækum opnast lýð.

2. Himna braud ei þad er, Ad nú meðtokum
vér, Heldur með sjálfum sér Sedur ofþ Drottinn hér.

3. Gud hafði ei æðra neitt, Ofþ svo þad feingi
veitt, Heldur enn sitt holdið eitt, Hvers vér nú fáum
neytt.

4. Ofþ moldar madka hann Með þessu næra
vann, Hverninn þá hata kann Hold sitt, Þad með
ofþ fann?

5. Utdrífur andlig mein Du þessi sæðan hrein,
Vískroptug læfng ein, Vinandi dauðans grein.

6. Þad braud er best til sanns, Balsam ódauð-
leifans, Græðt fær og holdið hans Hverfðyns
stórglæpi manns.

7. Hvar veit nú nokkur mann Meinn hlut svo
banvænann, Ad gétu ei græððann þann Guds dauði
sem allt vann?

8. Hvar kanntu, sál mín! Sjá Satans fleyti svo
hná, Ad náðar skjold orki á, Ofþ sem Jesús nam
fá?

9. Hvar helzt á heimsins hjóð Hættiligt mein
svo stóð, Ad Jesú blesað blóð Bót sé ei harla
góð?

10. Heilagast hold það er, Hvert nú medtok-
um vér, Þytur þvi himna her, Dg hátigna engl-
arnir.

11. Þjómar nú lífs tré mætt, Lauf-blöd þess
fá allt grædt, Dg aflagad endurbætt, Allt rammt
gjörandi sætt.

12. Þagni nú allt hvað er, Er skylt Gud lof-
um vér, Þér gjörum þaðir þér, Þér sem ofs mist-
un tér! Amen!

20. Sálmur.

Um það, hverninn madur skal sig tilreida,
aður enn hann gengur til þess háverduga
altaris sakramentis.

Lag: Jesús Christus að Jórdan kom.

Hver sem að Herrans hold og blöd Hyggur sér
að medtaka, Leyndardóm Guds það þessi þjóð, Þvi
skal sig best ransaka, Svo sem postulinn Páulus tér
Um prófan Christí sauda, Afelli svo ei eti sér,
Edur í lífs stad dauda, Sem aflar fálu nauda.

2. Þessi prófun hún andlig er, Um hana
fellur ræða, Mold og aska er madur hver, Madka
og orma-sæða, Af jerdunni upprennur mann, Af
jerdunni hér nærast, Ad jordu verður aptur hann,
Í jerdunni fortærist, Ur jordu aptur færast.

3. Hvað er mannsképna ánnad enn Andstygg-
iligt blöd = sæði? Til ómaks sæðast allir menn,
Ddum falla lífs gæði, Hervistar stundir hefur fár,

Hervistar raunnir margar, Hervistin begar hentast
stár, Hervistum dauðinn fargar, Hervistar blóm
ei bjargar.

4. Í fæðingu veit enginn hvað Um hans
hagi þá stéður, Á danda stundu eins er það, Af-
in dregst sorgum meður, Allt flepud flepnar eð-
ért er, Er þó madurinn minna Í augliti síns Herra
hér, Hér vegna synda sinna, Er þær þó ekki vinna.

5. Kveldmáttid Guds nú sjáum senn, Sína
med leyndardóma, Sakramentum, það merki menn,
Meddeiling Krists líkama, Líffins uppsprettu lind
það er, Líf og náð sem of þó gefur, Líffroptug þessi
lækning hér Líffins grand allt af stéfur, Líf eyllist
í sér hefur.

6. Þetta vors Herra hold og blóð, Hvert of
til nautnar fjori, Helgar og gjörir heimsins hjób
Heilags Anda musteri, Læknandi andlig lemfstrar far,
Læknandi synd banvæna, Lækning þessi og lífgun
flár Læknar Guds bern alleina, Rétt-trúadir
það reyna.

7. Fagnir nú Christ brúður blíð, Brúðgum-
ans reddu hlýði, Í brúðkaup Lambsins bodin
fríð, Brúðkaups flæðid það besta hnos, Brúðgum-
ans er réttlæti, Brúðkaups stráða þeim bú þá
of, Brúðgumin Jesú sæti! Og leidd of í líffins
mæti, Amen!

21. Sálmur.

Um Christi uppstigning.

Lag: Þú kristnin gíf að gaum.

Sjá þig, mín sál! um krúng, Sjá nú Krists uppstigning, Sjá nú hvert gagn hún gífur, Guds ríki opnað hefur, Drottins lof lýður magni, Efsins inngaungu fagni.

2. Efs voru lúftar þyr, Lúft var paradýs fyrir, Enn Christí uppför kunni Dýna þann veg sálunni, Drottins lof lýður magni, Efsins inngaungu fagni.

3. Dýan sté hýngad hann, Hér svo réttlætti mann, Eins lífa upp nam stíga, Dfs að gjera dýrdliga, Drottins lof lýður magni, L. i. f.

4. Sem brúdur blíð í lund Brúðgumanns girnist fund, Sál mín! lát þig svo lánga Í lambsins brúðkaup innganga, Drottins lof lýður magni, L. i. f.

5. Af fjalli Olíveti Uppsté vor Drottinn þvi, Frid og sátt framberandi, Fegnud samvitlum sendi, Drottins lof lýður magni, L. i. f.

6. Med honum máttu þá, Mfn sál! á fjallid gá, Góðum med girndar hótum Gjör það, en eðli fótum, Drottins lof lýður m., L. i. f.

7. Fjall mefkr himininn há, Hann staltu girnast á, Eléttlendid heimfins hreði, Hverjum þú fylgir eðli, Drottins lof lýður m., L. i. f.

8. Bethania eitt er Angistar húfíd hér, Egn-

um það leid þín liggur, Ef líffins til ferðast hyggur,
Drottins lof lýður m., L. i. f.

9. Hver sál sem hyggst að fá Til himins með
Christó ná, Góðverkum gjarnann safni, Gudhrædd,
en vondu hafni, Drottins L. l. m. L. i. f.

10. Guds barna himnest hell, Heileg og blesð
oll, Saurugt kann slzt að líða, Synd má þar úti
bíða, Drottins lof L. m. L. i. f.

11. Hann sem gott hyggst að fá, Hann sem
Gud gyrnist sjá, Hann skal sér hér fyrst haga Hans
í auglýn gudliga, Drottins lof L. m. L. i. f.

12. Drottinn! gef dagnad þú, Drottins bód
ræfjum nú, Drottins í dýrðarþrýði Drottinn of
alla leidi; Drottins lof lýður magni, Lof Drottins
aldrei þagni! Amen!

22. S á l m a r.

Um þann Heilaga Anda.

Lag: Nú hefst nóttin og hlur dag.

Þá vor Herra til himna sté, Heilagann Anda ofan
sende, Yfir postula allra fyrst, A hvítasunnu í hæg-
um guft.

2. Bæn og eindrægni blifu í, Bænar andinn
kom yfir þá því, Samband elskunnar sjálfur hann,
Samanbatt trúnni. Gud og mann.

3. Í reidi = eldi ofan fór Adur forðum Gud,
Skapari vor, Í ástar loga andi hans Ofan íté nú
til syndugs mans.

4. Svo sem að Jesús Son Guðs var, Sendur heimi til frelsunar, Eins þom Heilagur Andi nú Dfs að helga í rétttri trú.

5. Sálf verkar lífið líkamans, Vímanna afl og hræring hans, Allt eins Heilagur Andi kann Andliga að hræra og lífga mann.

6. Salómons hús víð fyrstu fórn Fyllti Guðs dýrd í ytstu horn, Víð bænoffur hús hjarta þíns, Heilags Anda dýrd fyllir eins.

7. Sá Helgum Anda yfir býr, Athöfn sinni til besta snýr, Öllum vill gjarnann gagnast hann, Guðs vörð í því sporgaungu-mann.

8. Helgum Anda sé hátt lof téd, Hæðstum Födur og Syni með, Fyrir ástgjafir allar fenn, Amen af hjarta syngi menn! Amen!

23. Sálmur.

Um vegsemd heilagrar Frískni.

Lag: A einn guð vil eg trúá.

Geim að í tæku tómi, Trúnd sála! með þackargjörð, Að Guð þinn faðir frómi Fæð þér hæli hjá sinni hjörð, Það er hans frísknin klára, Christí unnustan trú, Engin áfellið báva Drfar þér drectja nú, Í orð Guðs barna ertu Innleidd og geymd í hlé, Unn henni og allteins vertu, Sem andlig þín móðir sé.

2. Ná hún því heita móðir, Mey og trúlofud brúdur ein, Að andlig born alltd faðir, Einum

Gudi í trygðum hrein, Holdis vild og heimfis hreð,
 Og herfilligt (Satan) grey, Þessa vill þýðast eðli,
 Því er hún skilf mey, Svoddan frú sér til handa
 Son Guds trúlofa vann, Og henni sinn eiginn anda
 Í egta-pant fleinkti hann.

3. Það skip má kristni kalla, Sem Kristur sjálfur
 innannborðs er, Trú er styrir, Stjórn alla Sterkur
 og vís tók Gud að sér, Mastur í skipi midju Merk-
 ir Christi kross-tré, Englar hafa þar idju, Dhætt
 svo bátnum sé, Seglid er ord hans hreina, Andi
 Guds blæs í það, Leid kann svo lýdum beina Í lífs
 höfn og sælu-stað.

4. Kristnin er vin-tréd væna, Og vingarður
 fá sem frjófgun vann, Blód Jesú gjevur þann græn-
 ann, Gud hefur sjálfur plantað hann, Umgjyrdur
 alla vegu Englanna verndar múr, Hann gróf þar
 víst vínþrúgu, Var það hans plna súr, Dyrðarlig
 Drottins lilja Dávænt býður hún gæð, Vondir
 þyrnar hó vilja Vara henni upp með.

5. Enn er kristnin sú kvinna, Klædd og um-
 gjyrd var sólunni, Það skal þá þýðing finna, Þetta
 er Christi réttlæti, Lúnglid hún trad með fótum,
 Del eg það heimfis þrjá, Satan með svikum ljót-
 um, Elzt vinnur henni tál, Koldeð ytra afyndum,
 Innra hó dásalleg, Þúngliga þreyngist stundum,
 Preitandi krossins veg.

6. Er hún víst andlig móðir, Undir krossi hó
 stendur nú, Verandi nógar naudir, Náttúru pálm-
 vide hefur sú; Vintred það ver þess betur, Sem verð-

ur því gengid nær, Kristnin eins auðist getur Þá
andstreyms þungann fær, Guds dóttur heimur bygg-
ur Þráð mest og vanþöð gaf, Tára bíkar þá þiggur,
Þegjandi dregur af.

7. Svoddan tign, sál mín! sjáðu, Sem Krist-
nin hefur leint og ljóst, Heimsins hégóma smáðu,
Haldi þér við hennar móður brjóst, Þú ert innann
flíps borda, Utsteyp ei sjálfri þér, Lenda skalt fyrst
og skorda, Eftirja bodum þig ver, Haga svo hervoist
þinni, Ad hreinsunar sé þér stund, Og blómliga brúdi
finni Brúðguminn hýr í lund.

8. Herra þíns hylti mundu, Hann er vín-tréð
enn kvisturinn þú, Gróðursett í hans undu, Avert
góðann þvít færdu nú, Sá ofi í samlag fjori Sinnar
Kristni nú hér, A hæð til himna beri, Sem hrósandi
sigri er, Hjálpi ofi Helgi Andi Hofn og lending ad
ná A lifandi manna landi, Þjóma Guds dýrðar
sjá, Amen!

24. Sál m u r.

Um það, hvernin Gud hefur fyrirætlað alla þá
tráudu, til eylifrar sælu.

Lag: Gud þann engil sinn Gabriel.

Ef þú, sál mín! Utvalning þín Efar í hjarta þínu,
Horfdu þá fyrst A Herrann Krist, Hans fæding líf
og þínu, S henum þú Utvalin nú, S henum
tráud vertu, Dísu-barn Guds þá ertu, Þyrir utann
hann Þarf enginn mann Góðs vænta sér, Gud líf-

um er Einn fortærandi eldur, Utvalinn má Sannfallast sá, Sér fast við Drottinn heldur.

2. Því er það þrent, Sem hér fær kennt, Þetta enn gjer að skilja, Guds mistun sú, Þrátt þiggur þú, Þér sýnir fyrst hans vilja, Forþéna Krists Ervottur víss, Vil Guds til lífs þig leida, Lét hann því Son sinn deyða, Andi hans þá Er þridji sá, Í ordinu hann Upplýsir mann, Átverk Drottins svo skilji, Guds sör þann eid, Ad einskis deyð Eða forðæming vilji.

3. Sál mín! Þú sjá Þrjá stólpa þá, Þín Utvalning á stendur, Guds þig tilbjó Af eingvu þó, Er hér hinn fyrsti kændur, Síðan þá snaud Í synd varst dauð, Son hans þig endurleysti, Og fallna á fætur reisti, Þridja stólpann Þína skirn fann, Guds barn í trú Gjerir þig sú, Gaumgæf þú mistun líka, Af því hún hér Svo undan fer, Eptirfylgir hún líka.

4. Aldrei þú kannt Fullgrunda grannt, Guds hvað hér velgjort hefur, Hann lægdi sig, En leyfði þig, Líf fyrir hel þér gefur, Hann héldt þér fast, Svo hætt ei dattst, Hann þig vilta vidrétti, Í vefvoad haglendi setti, Hans hondum í Hvílir þú fri, Hann heill þín er, Hann gaf sig þér, Honum mátt víst behalda, Hann þín geyme, Honum lof sé Hér og um aldir alda! Amen!

25. Sálmur.

Um það, hverfu mikils góðs að bæninn fær
orkað.

Lag: Sælt eru þeir allir nú.

D! hvað bæn mannsins oflug er, Sem áthellist á
jörðu hér, Í hæðum allt kann verka, Himinsins
lykill heitir þvi, Hún er skjoldur raunum í, Sigrandi
Satan sterka, Einn múr-veggur þvi orka má, Ad
óvinir sitja í hollu ná, Eins heptir hún Guds reidi,
Hún er vort tilflugt hörmum ár, Hún er vor er-
indæfni trúr, Hún kann til himna leida.

2. Girnist þú komu græðarans, Gudhrædda
bæn lát leita hans, Hún mun hann fullskjótt finna,
Girnist þú nú í naudsýn hér Náðar dyr Drottins
opnist þér, Það kann hún vel að vinna, Ef þig
þyrstir í eykst góð, Andlig hella er Jesús of, Bæn-
ar vond hafðu í hendi, Eld þú honum þá hellu á,
Herrans náðar-vatn gefst þér þá, Alstonar bol
bætandi.

3. Ef þú villst Gudi offra hér Einu þvi honum
þekast er, Trúud bæn þín er þetta, Eð góði ilmur
sætleikans, Sem hún færir í auglýn hans, Stíllir
Guds reidi rétta, Ef með honum villst umgángaft,
Elstadu þá bænrafni fast, Ef þú villst einninn smækka
Hverfu sætur að Herrann sé, Í hjartans hús með
bænnine Hann skalt innleida og locka.

4. Bænnin skal vera flúðud rétt, Skynsamliga
fyrir Gud frammsett, Trú-góð með lítilæti, Aud-

mjúf, forsjál og alldjarslig, Veru Guðs stundi jafn-
ann mjög, Máttgangans gagns og gæti, Bænar húsið,
sem hjartab er, Þyrir hverfkynd óvin læsa ber, En
opna einum Guði, Sá Jafnús, sem ofþ bidja baudi,
Bænheyri ofþ í allri naudi, Og til líffins innleidi.

26. Sálmar.

Um verndan heilagra engla.

Lag: Gjörvöll kristnin skal gleðjast nú.

Sjá hér Guðs mistun, fála mín! Hann setur þér
engla stara Ad greiða þinn veg og gæta þín, Og
grandvarliga bevara, Eði þurfum nú undrast vér,
Þó adrar Guðs stépnir þeni ofþ hér, Þyrst englar ei
það spara.

2. Jafnús vort hefud andligt er, Engla vernd
féð hann ríka, Límur hans erum einuinn vér, Ofþ
geyma þeir þvi líka, A himnum eiga andar þeir
Umgangast med ofþ síðar meir, Þvi tjá nú þjónkan
líka.

3. Daniel leyfðu hjónum frá, Loth úr Sódóma
eldi, Englar vor þanninn geyma og gá Þið grimmu
Satans ofbeldi, Sálirnar flytja sælu í, Sem báru
endur Lazari Drottins í dýrðar veldi.

4. Heilagir eru englarnir, Eins skylðir, Sál
mín! breyta, Í augfyn þeirra það eðfært gjör,
Dsamiligt má heita, Þreinar þeir flya synd ef hjá,
Svo sem bíslugur reyknur frá, Og dáfur óðau
hata.

5. Gledi-vín eru englum hér Ydrunar tárin manna, Gledjum þá því og gjorum vér Greida ydrun syndanna, Andligir eru andar þeir, Andligt ber ofs því stunda meir, Eða fáum fylgd englanna.

6. O, Gud! sem lætur engla hér Of nú á hendum bera, Og lánga reisu leida hér, Efs um eydimork þvera, Lát þá somu, þá líf vort dvín, Leida ofs inn í dýrd til þín, Unn ofs þar ásamt vera! Amen!

27. Sálmur.

Um flægd og umfátur djöfulsins.

Lagg: Fadur vor sem á himnum ert.

Tak þig í vakt þú, veflug sál! Veidarinn Satan býr þér tál, Umsíttjandi hvað orka kann, Dtal svikræði bruggar hann, Fellið mann fyrst í syndir só, Síðann rögber ofs Gudi hjá.

2. Syni Guds bjó hann svíka mein, Svíka vildi hans lærifvein, Adam feldum í armód veif, Í Christí stóla Júdam sveif, O! hvað hægra þeim dvín er Of ad tál-draga veika hér.

3. Alla vegu hans umfall rís, Athofn hverri er snaran vís, Medlætis lýst er metnads fríng, Mótgáangi fylgir orðcenting, Bid aura safn fær ágirnd fest, Alla gudræfni hindrar mest.

4. Metnad óhöfi ínetjar, Embættid snoru letz innar, Yfirbodan fær ágirnd stéð, Umvöndun fylgir

reidi með, Umgeingni svarar ofund slýt, Upphefð-
inni er drambid víst.

5. Í munninn leggur lógi hann, Þjóta hurun
í hjartans rann, Sérhveru um manns til syndar
dró, Sauruga drauma opt tilbjó, Alla stadi hann
óttast þarf, Dreyttur fremur svífa starf.

6. Af því, trúnd sál! að þér gá, Andlig her-
vopn þig tak uppá, Sannleiks lindann þér brúka
ber, Brynju réttlætis fáu þér, Í Jesú undir innslý
þú, Ur þeim bjargföllum ver þig nú.

7. Trúar-fjeldinn þér tak í hand, Til að út-
flockva Satans gránd, Hún fær úr stad svo fjellin
fært, Freistni og efa vel fortært, Hjálpræðis set þér
hjálmi uppá, Heilog von mýktir allskyns þrá.

8. Sverdid andans, sem orð Guds er, Inn-
blæstri djöfuls móti ber, Ef þitt sálar skip áföll fær,
Allskyns freistinga bylgjan slær, Með hreinni bæn
vef Herra þinu, Hún deysfir Satans steytin stinn.

9. Veistu best, Drottinn! vanmátt manns,
Veistu best orku freistarans, Voru herstrúða vill
hann ná, Vor merktis-madur sértu þá, Í ofi stríðs-
andi efi vort ráð, Í þér svo fáum sigri náð! Amen!

28. Sálmur.

Þessrar lífs reglur, hverninn menn skuli sér
Fríðiliga haga.

Lag: Hvar mundi vera hjartad mitt?

Lífs reglur hollar heyrir enn, Hugfestid bornin

smá, Dáuda, eyllíð og dóminn senn, Dagliga þentíð á, Næsta mjög þetta nálgast menn, Naum er lífs-
stund og fá, Lagi því hver svo lífnad sinn, Ad
lendi hann Gudi hjá.

2. Dvíst er það hvert úngur mann Ellidögum-
nær, Ydrun sendi því undann hann, Adur enn
daudinn flær, Margur hástari helstund fann Held-
ur enn meintum vær, Nú í dag líf fá kallast kann,
Kóngur lífdi í gær.

3. Bogabu ei fyrir vinskap manns, Ad vinna
hvað órétt er, Því Guds er eins, en ekki hans,
Yfir ad dæma þér, Þeim, hylli Drottins dómaraðs
Dagliga afli sér, Þá reikning heimtir lýðs og lands,
Línkind í málum tær.

4. Ottastu Gud og unn sem ber, Annast ná-
unga þinn, Dvin þolugur illt ei gjör, Dllum vert
góðvittinn, Þát alltid nokkud ágeingt þér, Ad gá
dygda veginn, Drottnei lífir þá deya fer, Sá deyð-
ir vilja sinn.

5. Umgengni þína og athöfn best Allskonar
dygdum prýð, Þolinnmóður þá veitir vest, Vidmóts
hegdu sé blíð, Allt það hvern dag þér yfirfést Um-
bæti kveld-bæn fríð, En það þú margt gott ógjört
lést, Ydri þig fyrr og síð.

6. A hæðum uppi hluti þrjá Huggleida staltu
mest: Nuga Guds fyrst sem allt kann sjá, Og eyra
sem heyrir best, Samvitsku bók er þrjú þá, Þar á
allt þrífad sést, Þetta stýldi ofi fæla frá, Ad fýsast
hvað gégnir vest.

7. Umlidnar syndir ángri þig, Akta lítt fund-
ligt sé, Eyllif gædi sé girnilig, Gef frá þér uggleyfi,
Bonum fyrr dauðinn sýnir sig, Syndga þér óþekkt
sé, Ekil þig við heimsins hrekkja stig, Hljóðni lát
Gudi í té.

8. Hreinlífi manns er hættast þá, Holdis vel-
lysting er mest, Lítilæti þad lóga má, Lúðan fær
eingvann breft, Réttfyrni helst kann hœpid stá, Hond-
lun stóra við fest, Girnst þú ei framár annad á,
Enn þóðnast Gudi best.

9. Stunda þú svo að vera víst, Sem villt að
haldinn sért, Annars heims fylgir ofþ þá sízt, Utann
hvad hofdum gjort, Í Herrans augsyn hvern dag
fyrst Þér svo vel snidinn vert, Að óttist ei þó audn-
aðist, Eins dæmist og þá ert.

10. Set þér lífnadar leidrétting, Lífs meðann
auðid er, Sá heims foreðtun helst er kring, Hylli
Guds aflar sér, Þaðlætis er þad áminning, Ef þig
velgengni sér, En hitt ydrunar uppvakning, Ef
þú mótlæti ber.

11. Þitt líffins takmark láttu þvi Laufnarann
Gud og mann, Stefndu á hann, Þvi náð hans ný
Rytsemd alla þér vann, Elstan þig hefji hædir í,
Haldt þér svo fast við hann, Hreint lítilæti, hofmóðs-
frel Honum best þóðnast kann.

12. O, Drottinn kær! sem sjálfur sér, Svodd-
an vér girnumst þá, Vertu ofþ nær, svo vinnum vér
Wilja þíns jafnann gá, Vof þitt og æru eflum hér

En sáðar himnum á Sjáum þig vær og sýngjum
þér Sanctus og gloria.

29. Sálmenur.

Um það, hverninn vér skulum uggleysinu frá
oss hrinda..

Lag: Einn Herra eg best ætti.

Hver um það hura vildi, Hvað tregt að hjálpast
er, Aldrei svo ugglauft skyldi Ana framm sem nú
sker, Í alla stadi öllum Alla tíma er hætt, Englar
í himna höllum Hafa því líka mætt.

2. Adam var óhætt eigi Í fællri Paradís,
Svo féll frá sannleiks veigi Salómon harla víð,
David sá mæti madur Mannslag og hórdóm vann,
Hvergi finnst hér sá statur, Hættulaus segjast kann.

3. Yfir þér uppi grundir Einn Gud, sem stýgd-
ir nú, Helvætti heitt nidri undir, Hvert víst for-
þéntir þú, Bak til er glæpa geymur, Gægt aug-
um dómurinn, A allar hlíðar heimur, Hér nú elst-
ugi þinn.

4. Hygdu að hvaðann færtu, Hvar af þín stann-
ast mátt, Athuga eins hvar ertu, Andvarpa stó-
ann þrátt, Grunda hvert leið þín liggur, Vísdu því
ugglaus stýtt, Frammsýnn til himins hyggur, Hlíd
mjótt, vandratad víst.

5. Ef að þú allfýns mæti A himnum girnist
sá, Í gégnum margt mótlæti Máttu fyrst ganga
þá, Kórönu ef fýs að hljóta, Kallmannliga þá stríð,

Þeim er bein leið til bóta, Sem bugar ei mótgangs
hríð.

6. Efí manns öll má heita Drústa hættu-mest,
Þá ofs sýnist vel veita, Þor freistar Satan vest,
Evo snart sem sofna hyggjum, Svíkarinn vaka
kann, Þopnin þá vær af leggjum, Þélfullur bryn-
jast hann.

7. Hver kann hér fastann finna Fegnud jarð-
ríki á? Allt það vill ódum linna, Ós sem nu
gledja má; En hvað ofs ángra kunni Aldrei til
þurfa fer, Uggleysi enginn unni, Adur stríðs-lok-
in sér.

8. Dómarinn Kristur kæri Kémur þá vonum ei,
Bel þér því vaka bæri, Vertu sem forsjál mey, Lát
þig ei veröld villa, Þarfærliga framm gá, Upp-
spretta alls hins illa Uggleysid heita má.

9. O, Gud! sem gasit ofs anda, Gott að upp-
byrja nú, Lát ofs stöðuga standa, Ad stunda hvað
girnist þú, Frá illu ofs bevara, En þá hervoðin
döfn, Unn ofs með fríði fara Í födur-land heim
til þín!

30. Sálmar.

Um það, hverninn maður skal bera sig að
breyta eftir hegðan Christi.

Med sama lag.

Þrelfarans er frammferði Fegursti speigill vor,
Uppfræðing ofs það gjörði, Drkum hans dýgða

spor, All vor heill er Krists þína, En hans líferni
hér Heilaga hegðun þína Hverskyns kénandi er.

2. Sá sem vill síðar rífa, Í sælu Drottni
med, Hann skal frá vondu víða, Vild hans stunda
og gæð, Lífs reglum sem ofs setti, Sinni med hegðan
hér, Allir sig eptir rétti, Elsti hann hreint sem ber.

3. Hver sem vill (vor Gud sagði) Vel eptir-
fylgja mér, Sinn kross skal fá að bragði Sjálfur
fyrst bera hér, Sá sem kann sér afneita, Sína um
líffins tíð, Ást Guds og, elstu heita Ávinnur styr
og síð.

4. Gjöf þú ofs, þýði Herra! Þína sporgaun-
gu menn, Þyrirgef vort hið verra, Wegligust ein-
sing þrenn! Veit þú að vort frammsferði Benjist
líft þínu hér, Svo að ofs eyllif verði Ununar víst
hjá þér! Amen!

31. Sálmur.

Um það, hvað það sé, að afneita sjálfum sér.

Lag: Allt mitt ráð til Guds eg set

Heyr, min sál! hvað þinn Herra tær, Hver sem vill
eptirfylgja mér, Sér skal sjálfum afneita, Elsti nokk-
ur sig sjálfann mest, Sonn ást til Guds þar útrím-
ið, Svo nátt ei, sál mín! breyta.

2. Sá eiginn vilja mælið mót, Med því beyð-
ir sjálfs elstu rót, Krists lærifveinn kann heita, Ást
til Guds er ei alvarlig, Utan mann hafi sjálfann
sig, Svo skaltu, sál mín! breyta.

3. Hvað sem einn elskar umframm allt, Er það hans Gud, sem meina skalt Helzt muni vegs-
semd veita, Hver sem mest elskar sig sjálfann, Sig
gjerir víst að Gudi hann, Evo máttu ei, sál mín!
breyta.

4. Abraham stórar frægdir féð, Födur = landi
þá út af gæð Fús til framiandi sveita, Andligur
Guds man ertu þá, Elstu sjálfs þíns ef gengur frá,
Evo skaltu, sál mín! breyta.

5. Med sama auga enginn kann Upp og niður
að líta senn, Eins vill það erfíðt veita, Að unna
sér af alúd skást, Og elsta Gud med somu ást, Evo
mátt ei, sál mín! breyta.

6. Um blómstur noður ort það er, Eptir sólu
þau snúi sér, Sem Sólseqvía heita, Aþragðs kost-
um og heidri hér Hníga svo eins að Gudi ber,
Evo skaltu, sál mín! breyta.

7. Dú verð sem koma af ást og trú, Í augshn
Drottins vel skarta nú, Þó of sýnist aum heita,
En af sjálfselstu ef framm gá, Eðki þóðnast þau
Gudi þá, Evo máttu ei, sál mín! breyta.

8. Sá afneita sér sjálfum kann, Sína vegsemd
ei girnist hann, Guds æru gjarn að leita, Allt gott
þiggjum af hendi hans, Honum skal gefast dýrd
til sanns, Evo skaltu, sál mín! breyta.

9. Hver eiginn vilja á hlýdist, Adams dæmi
sá skóð best, Guds vild ei gjörði skeyta, Ást hans
og farsæld af sér braut, Dú topun og mannsins
þraut, Evo máttu ei, sál mín! breyta.

10. O, madur! Gudi offra þú Eigin vilja,
 svo kanntu nú Sjálfum þér fenn afneita, Drottins
 vilð skaltu meta mest, Mundu hans æra eflist best,
 Svo skaltu, sál mín! breyta, Amen!

32. Sálmur.

Um þá réttu hvíld og rósemd sálarinnar.

Lag: Má eg slúða ei móti fía.

Hvar viltu, sál mín! huggun fá? Hvert sképnum
 hjá Hyggur þér hælís leita? Oh! nei, þeim öllum
 ædri ert, Ei fá þér gjört Réttu hægð rólegheita,
 Jesús einn er Allt þarsligt þér, Hans undum í
 Unir þú frí, Girnd þína vill han veita.

2. Brúður hans ert, Því áttu fast Hann að-
 hyllast, Og unna allra fyrstum, Haldu þig líka
 hans bústað, Hættu ei það, Adra annast að vístum,
 Í aura nægd Er ei hughægð, Hvergi hér má
 Hvíld né ró fá, Fyrir utan kónginn Christum.

3. Metord og vellyst margur mann Meina
 hvíld kann, Og hugbót sálu sinni, Dgunst manna
 ef að gustar, Eins stöðug var, Sem strá storm
 standast kynni, Manna lofstyr, Mjög er ofþ rír,
 Utvaldra þris, Annars heims vís, Hans trúi eg
 lof ei lín.

4. Önd vor er lífid líkamans, Líf sálar manns
 Er Drottinn einninn líka, Réttu lífi hún lífir þá,
 Laus slifum frá, Svúð hans hefur rífa, Annars er

daud, Ills rífi, Góðs snauð, Hvíld hvergi fann,
Hittir því bann, Lætur sér fjandmenn flíka.

5. Hver sem við Gud sér halda fann, Hvíld
sálar fann, Druggur heims um haudur, Gladur er
víst í sorgum sá, Sigrandi þrá, Lifir þó lítið dauð-
ur, Afgjof Vndans Er unun hans, Hatandi
heim, Sinnir lítt feim, Drottins náð er hans audur.

6. Hreinsa þú, Herra! hjartad mitt, Herbergid
þitt, Unnustinn andar minnar, Gud! velkominn til
gistingar, Gæð þú inn þar, Unn mér íbúðar þinnar,
Dg þá hug-hægd, Hvíld náð og frægd, Vosa þú
mér Ad þaða þér, Um ár eyldarinnar, Amen!

33. Sálmur.

Um góða og hreina samvitstu.

Lagt Med sama lag.

Hvad sem þú mann villt hafast ad, Huradu um
það, Samvitðan saurgist eigi, É návíst hennar
varna við, Syndanna síð, Sanndæm er þó hun
þeigi, Hún er sú bót, Til minnis tók Átt það þú
hér Drétt gjerer, Dg lífir því á dóms degi.

2. Med sannleiks stýl sú strifud strá, Skýrir
grannt frá Álskyns illu athæfi, Því kanntu madur
sinja síst, Samvitðan nýst Vaknar víst vært þó
þæfi, Fúl, fúin er, Færir því þér Ill-orma þá,
Ei deya fá, Nagandi alla æfi.

3. Legg þú því alla alúd á Ad deyða þá, Fyr-
ir ydrun hughreina, A uggleyfi nú eeki mátt Ála

há-dátt, Um alla æfi þína, Lífis-bók þæg þér Þinn
Jesús er, Líf, lærðóm, trú, Laga skalt þú, Eptir
hyllum alleina.

4. Hvar sem þú ert, og hvert þú fer, Hvern
tíð er þér Samvitðan fast fylgjandi, Allt hvað
í hana innlagðer, Eptir þér bet, Allt og gott upp-
reiknandi, Geymslu-féð frá Forvarar nú, Skilar
því þá Þig dæma á, Will þér svo verða að grandi.

5. Samvitðu dóm frekt forða þér, Þyrst sami
er Sekur sakaráberi, Þottur, dýblisða, dómariinn,
Hrís, hegning stinn, Sérhver því varfær veri, Þá
sjálf fús fá, Mál dæma má, Sem vitnid var, Þiti
sakar, Hvar er þá undanfæri?

6. Svo sem þú leggur allt kapp á Eyllist líf
fá, Samvitðu haf svo hreina, Svo snart sem manni
missist sú, Missist þeim trú, Missist og Guðs náð
eina, Syndanna síð Þarna því við, Samvitðu
kvol, Kvelling og ból, Þarstu stízt þá að reyna.

7. Ur bók samvitður illgjörð svo Með ydrun
þvo, Að lesist ei á dóms degi, Sannrar gudræfni
set þér form, Samvitðu orm Sigrandi, svo hann
deyji, Innvortis eld Hugna-tár feld Sleður hratt
hér, Huggun svo þér Annars heims endast meigi.

8. Gef þá ofð, Herra! heims um hrið Heyja
gott stríð, Dg trú heilagri halda, Samvitðan
hreinn þar sé við fest, Sem kunnir best Sigursæld
vorri valdi, Svo þern þín ein, Hér hjarta hrein,
Meigi þig fá Þ sælu sjá, Dg losa um aldir alda.

34. Sálmur.

Um það, að stunda úppá sannarligt lítilæti.

Lag: Jesú Chríste! þig kalla ég á.

Þíð þú fyrir þér, ond mín átt! Gyndar hag
mannslepnunnar, Lítilætið svo gíf þú gáum, Gjør
ei synd drambseminnar, Fæðing, hervoist og utfer er
Allskonar sorgum vafin, Og kvelling kafin, Um-
ferdar reisu hefur hér Hæpid þó nætur tafin.

2. Illa fer þér að upphrokast, Afka og moldar
þrekkur, Andstygdar sæði áður varst, En nú saur-
enda sekkur, Drma fæda snart ordinn ert, Eigin-
ligt neitt ei hefur, Þá tíð hér tefur, Utan hvað
háðir illa gjört, Er þér þó hefnda krefur.

3. Lilju þá Drottinn segir sig, Sem ver í dal-
verpunum, Eru það hjörtun audmjúktlig, Þvátar
kyrkja honum, Það blóm má sjá á fjöllum fá, Þyr-
ið Herrann dramblátá, Sem stórum státa, Hefur
þeim næsta ógæð á, Elskar best lítilátá.

4. Evi sem vatnid ei vinna kann Veg for-
brekktann uppreнна, Allt einö Guds mistun eðli
rann Upp til drambsamra manna, Lítilát sál er
sefsinn fá, Sér fann Drottinn hægastann, Og bústad
bestenn, Í augfyn hans fá mikid má, Misþöðla vann
fær stærstann.

5. Lit þú, sál mín! þinn Lausnarann, Lét hann
sig stórum þína, Med Lítilæti húfur vann Lækna
drambsemi þína, Um veg hógværdar hefur hér Í
hinna dýrd íngengid, Og frid ofi féingid, Hof-
möðs getu þvi hugsi sér Himins tilkomast einginn

6. Vegur drambletis Adam er, Uthýssing Par-
adísar; Hverninn má hann því þágangad þér, Þú
hofmódugi! vísa? Athuga meir, hvað ógjort létst,
Af því sem skyldan krefur, Enn hitt sem hefur,
Mannkosta þegn er öllum best, Eigin hrósan hún
krefur.

7. Dýgda féssjóð ei máttu mann Med hrósun
opinnbera, Annars djöfull vid drambid kann Dyr-
grip þeim ræntann gera, Lát þig ei hofmód hefja
hátt, Svadann í afgrunn lasta Þér kann ad lasta,
Drambsemi ekki elsta átt, Þá andslotans sæng
hagasta.

8. Allra lasta er sæði sú, Dg svoddann þerri-
vindur, Sem þurkar brunn Guds náðar nú, Nær-
andi mannakindur, Varist því hættann hroða-vind,
Hver sem vill miðkun hljóta Dg náðar njóta, Gud
gæfi öllum svoddan synd Sannri med audmykt
hafa!

9. Dramblætis-þrota vondann vorn Virðstu,
Jesús! ad græða, Litilæti þín blefsud bern Vid eg
þú vildir gæða, Kenn ofð ad feta feril þinn, Fram-
ferdi rétt ad haga, Dg lifnad laga, Síðann leiddir
til líffins inn Lofa þig alla daga, Amen!

35. Sálmur.

Um það, hverninn mann skal fordast ágirndina.

Lag: Nátturan öll og edli manns.

Sáluhjálp manns, sem augljóft er, Elstu mestrar

útkrefur, Agirnd svo hata öllum ber, Argur er sá hana hefur, Hann vantar mest, Hvað hefur flest, Hinu líkt sem hann brestur, Dvægin senn Vid alla menn, En sér þó sjálfum vestur.

2. Drambssemi alls ills er upphaf, Agirnd svo rótin lasta, Grundadu mann hvert gagn það gaf, Sem gjerir hún eptir brasta, Dpt ekki þar Þér afrekar, Enn stundum fallvellt gæði, Vanblefsan sker, Illt audsöfn hér, Þjóðkun Drottins bæði.

3. Auds með ónæði aflar mann, En forvarar með fviða, Síðann missist með sorgum hann, Svo vill æfin útlíða, Annad hvert ofs Það aura hnöfs, Yfirgefur til líka, Eða vær það, Í annann stad, Imfir þá góði líka.

4. Agirndar synd er orgust því, Afgudabýrkun vesta, Ad stépnu sjálfa setur í Sæti skaparans besta, Auds þyrna þá Ei elsta má, Dsmarga sál þeir meida, Uhyggju með Sárt fara gæð, Suma í glotun leida.

5. Auds gnótt né orbyrgd ekki kann Utsloekva þorstann aura, Þess geysiligar blosinn brann, Sem borið var á hann meira, Traudt takmark því, Auds ágirnd í, Af þér skyldan útkrefur, Svo ei fastist, Í afgrunn nzt, Eingin takmark sem hefur.

6. Sál mín! ad líku gíf þú gaum, Gjer ágirnd frá þér ræfa, Fé ber þú annad ei fyrir dóm, Enn hvað gladdir fátafa, Þeirra hend þér Holl hyrðsla er, Himneft en fallvellt eigi, Í hana nú Hvað innlétst þú, Er þér víst á dóms deigi.

7. Hverjum ei nægisti Herrann Gud, Hendir hann ágirnd vesta, Annastu maður aumann lýð, Efti mun þig þá bresta, O Chríste fær! Krístinni svo hrær, Kærleikans verk sé framin, Ágirnd vel ver, Veit oss hjá þér Víst og góð eyllist, Amen!

36. Sálmur.

Um það, hverninn háttad sé sonnum Kærleika.

Lag: Fadr vor! sem á himnum er.

Ósaurgud elska efti má, Utan Guds börnum finnast hjá, Trúar ljós kann ei kvikna þar, Kærleiks eldur sem enginn var, Sól og byrti flíst aldrei að, Elska og trúin, sama er það.

2. Daudur er sá ei anda kann, Eins trú ef brestur Kærleikann, Avortur andans elskan er, Avortur trénu vitni ber, Sann-kríslinn, má ei segjast sá, Sem Kærleikur finnst efti hjá.

3. Salómons kyrkja blómann bar, Besta gulli oll forgyllt var, Andligt hús Drottins er þá fyllt, Af Kærleika sé vel forgyllt, Og í hjarta sé elskan fyrst, Þíri verkum það bevísið.

4. Kærleikur umber annars brest, Er hann mann-kosta sæðid best, Öll verk þau virðast ill og ljót, Sem efti spretta af Kærleiks rót, Krístinna allsð eslir sá, Edri enn trúin heita má.

5. Ófundsjúkur hann efti er, Íllmannliga ei hagar sér, Góðgjarn, hógvær, sér hrokar slát, Þyr í

viðmóti, freidgjarn víst, Ránglæti gledst hann aldrei af, Eckert ráðm vöndri huxun gaf.

6. Öllu trúir og allt umber, Eski leitar þess. hvað hans er, Þó tungumálum linni ljóst, Lífa spádómum tæmist brjóst, Kærleikur aldrei afmáist, Eykst hann þó meir í himna víst.

7. Kærleiks-verk, sál mín! léppstu við, Kristnum hlýdir best samlyndid, Sem síðar eigum bern Guds blid Búa samann um alla tíð, Einn líkami sem erum hér, Ein andlig sál ös stjórna ber.

8. Eins Herra hjónar erum vör, Eindrægni stundum bern mín fær, Samhuga öll í ást og trú Innbyrðis skyldum lífa nú, O, Gud! tendra vorn elsku eld S Anda Helgum fyrir Christi þuld, Amen!

37. S á l m u r.

Stöverninn menn skal ástunda tæktugt líferni,
án lofstaðemi.

Lag: A einn Gud vil eg trúá.

Hreinlifi hann skal stunda, Sem heita vill Christi lærifveinn, Snoru saurlífs synda Satan ínetjar margann einn, Vör hofum Herrans blóði Hreinfast í skirnar sá, Lofstans lífnadar vödi Þeyfist ös ekki þá, S felum og siðvíst manna Fólki drýgir svoddann brest, Augsyn Guds og englanna Öttum þá fordast mest.

2. Afvíð það enginn leiða, Augum Guds sela gjerdir manns, Ré englana átiloka, Eða og sjálfs

samvitlu hans, Verðanna vitnin þessi, Varðfærni gleðja átt, Fostans ofbráður blóði Bálafi í himininn hátt, En sá óðaun hann orkar, Allt nær til vítis frekt, Skammvinn sá vellyst verkar Bólæði æfínnligt.

3. Minning Christí krossfesta Krossfesti þína holdisins vild, Umþenking eyðis neista Í þér flokvi saurlífs eld, Of-hita holdisins breka Hepti yðrunar tár, Elfu þess ætíð freka, Ötti Guds deyfi klár, Sparsæmi sá sér setur Sifelbt í dryð og mat, Fastvar svo langtum betur Fosta-girnd fordast gat.

4. Allt jafnt skalt einhver vinna Annrífis sterf þó naudsýnlig, Eður kann færi finna Freist-arinn þá ad svíftja þig, Davíðs illgjerdum olli, Ad yðjulaus framgæð hann, Jóseph frelsti þad falli, Fríliga þjóna vann, Brosandi bragda refur Brugg-ar þér svíkin ill, Banvænann hala þesur, Honum þig stínga vill.

5. Hætt er hreinfíls blómi, Hvar sem sælgæti gnæfir frekt, Gættu ad Drottins dómi, Drygdu því eðlert svírdiligt, Í hófi skalt holdid ala, Haga gudliga þér, Heilagt hura og tala, Heyrir Gud allt og sér, Kærleikisins rjóduft rósa Rétt kollud sál mín fært, Skírlífs líljan ljósa Líka einninn þú vert.

6. Ad sigrast af sjálfs síns holdi, Svírdilig minkun víst er þad, En þad vinna med valdi, Begligt þylir í allann stad, Fastanna táldrægt tundur Torveldt ad flokva er, Vid unga sig oftast

bindur, Frá eldrudum naudugt fer; Hjá fátækum
föfist lenda, Fœlist ei hreifi smá, Skammast sín vart
hin vonða Böldugum gista hjá.

8. Já girnd eins atferd hefur, Sem aumkunn-
arligur ferda-mann, Hógvær fyrst húsa krefur,
Hrokar sér strax þá kémur í rann, Í húsbóndans
sefs sig setur, Sinn þræl gjerandi hann; Sál mín!
Þig sjá um betur, Stjót hysir óvin þann, Bruna
saurlífsið synða Svíptu, Drottinn! of þá, Lát of
hreinflífi henda Og himneskum arfi ná, Amen!

38. Sálmar.

Um það, hværstu fallvellt að þetta vort líf sé.

Lag: Um dauðann gæfdu Drottinn mér.

Settu, mín sál! í þánka þér Þessa lífs aumt volæði,
Æfi, heilsa, lán, lucka, fjör Leifur á grónum
þræði, Hjartad upphes til Herrans þá, Hégóma
heimis í burtu frá, Og girnstu eyllif gæði.

2. O, hvað skamvinn manns æfin er! Ginni
stund fyrri líður, Sem hardur straumur hastar sér,
Hvatsfeytliga framm stribur, Þess meir styttest sem
leingist líf, Lifandi Drottinn sé vor hlíf, Og lat-
hvarf á allar síður.

3. Lifid til dauðans upphaf er, Alls kyns mót-
læti vafid, Dagliga burtu þeyum vér, Dauðligt er
manns upphafid, Mið-tíminn þjádist sorg og súr,
Síðasta steiðid líður út, Otta og angri þafid.

4. Midt í saurnum fyrst myndast mann, Í myrkri tekur sitt fódur, Leidist svo út með ángri hann Af lífi sinnar móður, Rotid sædi er esnid hans, En bóla vatns hævistinn manns, Endalyft orma fjódur.

5. Jerd berum vær í holdi hér, Hold vort verður ad jerdu, Jerdina trodum jafnann vér, Jardhús líkamir urðu, Þeir sem þar drottna djarsfir tveir (Daudi og synd) þad brjóta þeir, Og níða, svo nemur furdu.

6. Hvað er þad reikna manninn má? Má hann þræl daudans falla, Brothættast gler og blöðru smá, Blæktandi fífid valla, Bolundar hús hans æfin er, Gymdanna haf, og styrjöld hver, Hljómur, hvellandi bjalla.

7. Þegligri nyt er lífid líft, Ef lúka villtu upp henni Med sannleiks kníf, Þar sinnur frekt Súa og madka inni, Og sem epli fríd ásyndar, En hjadna strax og verda ei þar, Ef hampar þeim hendi þinni.

8. Heims audur, stráut og hesdar þar Hellst er þeim eplum líkur, Ytra dáfogur ásyndar, En í raun drypt og reykur, Sál mín! hafdu svo heiminn þá, Ad hjartad festir þar ekki á, Hans blóm í vísnan vífur.

9. Einn Gud stíckadi orminn þann, Er lundinn stínga gjorði, Yfir Tóns spámanns höfði hann, Þratt svo uppvísna yrði, Eins svo foreyðslu orma hérÍ allt þad setti, sem stundligt er, Svo eyðist ad eingvu verði.

10. Med blómligum heimi að blómgast hér,
Best þykir heim því næði, Med topudum honum að
tapa sér, Tel eg það vest stadræði. Styr vorum
hjortum, Herra fær! Svo hverju framur þig elstum
var, Dg erfum eyllif gæði, Amen!

39. S á l m u r.

Um það, hvað hégómligur hlutur að veröld-
in sé.

Lag: Einn tíma var sá audugur mann.

Sál mín! elstadu ekki heitt Numann heim né það
hans er neitt, Elds-matur allt er þetta, Eyllifum
gædum unn þú best, Eyllif velferd er þar við fest,
Dg eyllifs lífs unan rétta, Girnist ei manna metord
hér, Minnst dádst að því sem fallvælt er, Að þóckn-
ast Gudi sé þeckast hér.

2. Lat þér nægja þinn Lausnarann, Lærdú að
þeckja þig og hann, Mammon skalt midur stunda,
Erfid reisa þín æfi er, Er hann þá farartálmi þér,
Þér ber það þrátt að grunda, Fátæk komstu í heim-
inn hér, Hédann eins lífa aptur fer, Mid-tíma sómie-
sama þér.

3. Df=hladid skip mun soekva senn, Svo kësufur
audur marga menn, Lat þér því lítid nægja, Fê-
sjódur þinn er Drottinn dýr, Í dauda sem ekki frá
þér flyr, Mun það mest meinum hægja, Tapast allt
annad audsöfn hér, Allra helzt sá því safnar sér, Í
Gudi ríkur ef ekki er.

4. Audur með ónád aflast kann, Ahyggjulaust
ei brúfast hann, Misísst með sútt og sorgum, Fugla-
líms hefur ást hans art, Andligt fidur ef þennann
snart, Festist það manni morgum, Agjarna mann-
sins ómak þecft, Eigin Herr er næsta frekt, Bæði
fallvallt og banvænligt.

5. Minning Christ, sem krossfestist, Kross-
festi þína holdsins lyst, Sætleik andans svo smæk-
ir, Minning eyllis bruna og báls Bálid fleður
þíns losta táls, Krossinn biggjandi þackir, S andliga
fórn þú offra þann Einku son þér hjartkærastann,
Girnd þín, sál mín! svo heitir hann.

6. Mjó liggur leid í himna höll, Grufótt og
þyrnum hladiu ell, Rósum varin er eigi, Af vel-
lyst þrostast ytri mann, Sanri nærast vid kostinn
þann, Ad sorgum mettafst meigi, Ottinn Drottins
skal deyða þvi Daubligt hold þitt hér heimi í, Frá
þess flækjum svo komist frí.

7. Um Guds réttlæti þeinktu þrátt, Þinn girnd-
arðóm svo hata átt, Og veiginn veltystinga, Hogg-
orms flædrandi hausinn er, S hala banvænum eitur
ber, Honum vill hann þig stinga, Sjá til þú kunnir
sigri ad ná, Svo lífs kórónu mættir fá, Jesús gefi
þér gæfu þá! Amen.

40. S á l m u r.

Um það hvert gagn ad freistingarnar gjöri
manni.

Lag: Gæsturilasti grædari minn.

Sannkriftinn sál það sómir þér, Sumtsðis reyna

freisting hér, Stodug í stríði öllu, Mótgangs bylgjur
 þá bíður þú, Betur festir sinn fót þín trú Á
 Christó hjálpar hellu, Vels stríð, Hreggs hrið,
 Ad þá snærir, Enn meir færir Aðort trúin, Sem
 al-laufgud eif, græn eðli fáin.

2. Af manns í stríði markla má, Megnid trúar
 svo prófast þá Freistingar fær ad reyna, Í Péturs
 bát þá Son Guds svaf, Sjórinna ætist svo á þá
 gaf, Urdu skip-menni vonvana, Mótfast, Heims
 hast, Manni er þetta Reynsla rétt, Sem ritning
 féndi, Reidi teikn eðli af Herrans hendi.

3. Meir er of þætt í meðlæti Vid margskyns
 synd, Enn andstreymi, Holdsinns vild krossinn kúfur,
 D hvad mærg beifl Aloes for, Utrímandi sjálfs
 þokka vorn, Drottinn of opt inn gífur, Heims
 akt, Fjár frakt, Þyrna þessa, Hætta, hvasa, Hann
 burtsíður, Evi hveiti góðs áforms hindrist síður.

4. Þad sem menn dæma dauðans bann, Drottinn
 með sama lífsga kann, Af orþyrgd gnægtir gífur,
 Hvad hrygd og ángur holdum vér, Huggun og
 gleði opt þad er, Sótt til smyrsla hann hefur, Kross
 á Dfs þá Ræfominn, Í sérhvert sinn, Ad sonnu
 vera, Þolgóðir skyldum þjáning vera.

5. Trúfasti Drottinn typta nú Tímannliga,
 enn síðar þú Virdstu mér vægd ad sýna, Lát hrífi
 fylgja mýskun með, Mér aumum syndu sedurs gæd,
 Og næma nákvæmd þína, Gud minn! Þræl þinn,
 Heimur hatar, Ráunir ratar, Rénar læti, Leid
 mig í eyllift eptirlæti.

6. Samaritane Christe fær! Kom mér hálf-
daudum þræli nær, A þinni leid liggjandi, Lát beista
vín í synða sár, Síðann huggunar vidsmjör klár,
Mein og verki mjúkandi, Jesús! Jesús! Þjádu nú,
En þol og trú Lát þverra eigi, Eyllifann sigur svo
odlast meigi, Amen!

41. Sálmar.

Grundvöllur Kristiligrar þolinnumæði.

Lag: D, Jesús! end mín leitar.

Mín sál! með þöðum þigdu Þann kross þig henda
kann, Ad Drottins dæmi hygdu, Til dauðs var
þíndur hann, Aldrei kann ofs tilfalla Annad slíkt
sem hann bar, Af öllum, fyrir alla, A öllu þíndur
var.

2. Kulda, benjar, klæðleysi, Kvol, háð, or-
byrgd og smán, Húngur, þorsta, heipt, geyfi, Hogg,
bríxl, lígi og rán, Hann varð því hátt ad falla,
Hardri í dauðans neyd, Af öllum, fyrir alla, A öllu
svoddann leid.

3. Numt er því á ad heyra, Dfstátur þrellinn
er, En Herrann hlýtur bera Hrelling og neyd á
fær, Vimit láta glaum gjalla, Grætur hofubid þó,
Af öllum, fyrir alla, A öllu þvingadur dó.

4. Guðs born kénndu þjor þessi: Kvellling sára
Jób bar, Pétur héð hátt á krossi, Halshoggvinn
Jacob var, Marín forgir svella, Sonar vid krossi
inn þá, Af öllum, fyrir alla, A öllu þíndann fá.

5. Med krossfestum kristnir ættu Krossfesta hold og gæð, Þú tign svo tignast mættu, Dignudum öllum með, Og dýrðligir á dýrðar þalla, Með dýrðligum leiddast þeim, Af öllum, fyrir alla, U öllu leid fyrir heim.

6. Þá Kristur með krossins hamri Klappar hjartans dyr á, Strax á stundu samri Stílltur uppljúktu þá, Heyrdu hvað hann kann spjalla, Sem hefur þú þá fyrir gæst, Af öllum, fyrir alla, U öllu hjáður mest.

7. Gullig krossburðar kédja Kann best að skarta þá, Sína vill Son Guðs gledja Síðasta deigi á, Systkinum forgar galla Sjálfur afþurkar hann, Af öllum, fyrir alla, U öllu kvalning sann.

8. Sjá þinn brúðgumann blíða Blesadann, Fála mín! Ramma hlaut raun að líða, Rjóður af ofur þín, Hann bar og hvítann mjalla, Því hrafnung sára og deyð Af öllum, fyrir alla, U öllu saklaus leid.

9. Þú hlýtur hrelling þafa, Er Herra þíns girnist þjer, Hann kann hundang að gæfa Af hellu mótlætis þér, Ver því blesunar falla Sú beifka krossins rót, Af öllum, fyrir alla, U öllu blés Drottni mótt.

10. D, hvað beif mótgangs myrra, Margan gétur vantjætt, Gæf oss gleði-vín, Herra! Gjer vort hið ramma sætt, Og leid til himna halla, Hans fyrir blód og deyð, Af öllum, fyrir alla, U öllu þíflir leid, Amen!

42. Sálmur.

Huggun sú að maður kunni fyrir guðliga hjálp
stöðugur standa allt til æfílofa.

Lag: Gæsturíkasti græðari minn.

Nær mun koma sú náðarstund? Nær mun eg sjá
og fá þinn fund, Jesu brúðguminn blíði? Nær
mun mér unnt, elstugi minn! Þóttar brúðkaup leidd-
ast inn, Heims úr utlegð og stríði? Guð minn!
Guð minn! Þú mig leys úr holdsins hreyfi, Og
heimsins vöðva, Leyf mér þitt auglit um eyðisd stöðva.

2. D! hvað hræddur eg aumur er, Í leirker-
um því breiðum ber Minn trúar fésjóð fríða, Sál
og líkama synda hætt Segi eg þau fær sem hef nú
rædt, Eitt vill þar öðru stríða, Guð minn! Guð
minn! Satan refur Gríð ei gefur, Grímmur
flægur, Aft-vinum þínum er óf-ovægur.

3. Eg hrædist líka heims óljós, Hrekkvís og
óheil veröldin er, Hver kann hér rend-vid reisa?
Hvert sem mér geingur með eda mótt, Mínun stofn-
ar það hrossun fót, Súrt hata, sætt vil kjósa, Guð
minn! Guð minn! Hver vill nunna Klakklaust
kunna Komast hédann, Dhættann veg fæ eg eðli
fédann.

4. Verðleik mínum eg vísa frá, Verðleik Drott-
ins eg treysti á, Víst mun hann veg minn beina,
Það náð stöðfest og eyðif er, Aldrei kann hún því
bregðast mér, Eg fæ það alltjafnt reyna, Guð minn!

Gud minn! Hondin þín, Þú heillin mín! Ur hættu leidi, Svina umfall svo aldrei meidi.

5. Sálhjálp þá, sem Gud gaf mér, Grundvall-
ad hefur í hjarta sér, Af því kann aldrei skeiða, Ut-
hellst blóð Jesú ásamt mun Og sakramenta innfíg-
un Adstýðja einninn lífa, Gud minn! Gud minn!
Bon mín er Nú öll í lér, Eg eingvu fvidi, Harm-
kvæli nokkur þó holdid lídi.

6. Frelsarinn hefur þú fundid mig, Fyrr enn
eg kunni hitta þig, Því muntu vernd mér veita,
Eingvu óhægra er það þér, Ad geyma það sem fund-
id er, Enn ad óvlsu leita, Gud minn! Gud minn!
Sem myrkri eyddir, Ljós til leiddir Lifs braut
réttu, Lát mig ei aptur í dymmu detta.

7. Drygda féssjóð mér tarir þú, Trúar hond
mín opt veiklast nú, Gétur vidtekið valla, Annaft
þú hennar orku brest, A þér lát hana fá sig fest
Sterkliga æfi alla, Gud minn! Gud minn! Þér vil
eg súð Mitt hjartans hús Til hvíldar veita, Hud-
mjúkum anda kannst aldrei neita.

8. Trúar augum eg tildra nú Til þín, Drott-
inn! mig aumka þú, Dverdigum best hjarga, Dfor-
þént. miðun er rétt.nád, Dmakligum sem verdur
tjád, Og gefin opt þeim arga, Gud minn! Gud
minn! Heill mín er Þá öll í þér, Því etugg blís-
ur, Greiddist þér gott lof, Gud eyðifur! Amen.

43. Sálmur.

Um dagliga umþenking daudans.

Lag: Þ blæu einni er þyrgrdur í mold.

Væntu æ daudans, vinur fær! Vonum frammar hann
stendur nær, Vid hvern dag þenki hugurinn þinn,
Hann mun vera síðasti minn.

2. Hvað sem þú gjerir hura ber, Hvert svodd-
an ydja hæfði þér, Ef í því verki ættir þú Andast
þá strax og dæmast nú.

3. Eigi féckstu að láni náð, Efs hefur þú ei eign-
ar ráð, Nakinn komstu í heiminn hér, Hédann eins
líka aptur fer.

4. A hverjum deigi deyir þú hér, Daudann hver
lífs-stund færir þér, Allt hvað hér eykst við æfi
manns, Allt kortar það lífdaga hans.

5. Þess lengur sem vær lífum hér, Efsið þess
styttra septir er, Um það sem einum áfram bar,
Eptir því minna leidar var.

6. Lát frá þér deya lesti fyrst, Efsið áður enn
fær þú mist, Hver sem deyir vondum vilja frá, Bist
lífir Gudi í dauda sá.

7. Adam gamla af öllum mátt A medann
lífir deyða átt, Þá mun Drottinn, nær deya fer, Dá-
samligur lífa hjá þér.

8. Daudinn flytur og færir mann Frá hégó-
ma í himna rann, Þ hverja átt sem eifin datt, Er
hún þar fyrir, Það trúir eg satt.

9. Ef þú ihugar opt og þrátt, Að endiliga deya

átt, Adhald er það og orsök þér Ad átta lítt það sem heimsins er.

10. Athuga þú hvað andlát manns Afmyndad gétur limi hans, Þetta stýldi þig fæla frá Forbennud verk að girnast á.

11. Sál og líkama svídur það, Sann-naudug verda skiljast að, Andarslit hver sem athugar, Elska mun síður syndirnar.

12. Sá sem með vondri syndagjerd Sér hefur stofnad andar mord, Í gegnum daudann gengur hann, Í gletunar stad þó eyllifann.

13. Þeir einir hljóta himna víst, Þér nú lifa í Gudi fyrst, Þeirra líf Drottinn eslaust er, Í trúnni sem hann binda sér.

14. O, Drottinn! gíf ofi öllum nú Innlífast þér með sannri trú, Líka deya og lifa þér, Lofa síðann með engla her, Amen!

25. Sálmar.

Suggun fyrir þá, sem missa sína ástóini.

Lag: Hædsta hjálpræðis sögnudi.

O, Kristin sál! umhuga fyrst A dauda stundu Jesúm Krist, Þólad ógn daudans aldrei kann Df-bjóða heim, sem þenkja um hann.

2. Beiðt vatn í mara mjög sætt var, Þá Móis-es tréd í brunninn bat, Það líffins tréd er Drottinn dýr, Sem daudans remmu í sætleik snýr.

3. Sá edla kvistur, allra bót, Upprunninn er

af Dæðe rót, Hver sem geymir hans heilog ord,
Hann smæðar aldrei sálar mord.

4. Eymd mannsins deyr en ekki hann, Er
daudinn leid í himna rann, Afgangur hans er
ending lífs, Og fæðing holl til eyðis lífs.

5. Eðfi misðum vér ástvini, Undann ofs þó þeir
sendir sé, Þyrrir forgir þeir fegnud fá, Frá myrk-
um inn í ljósid gá.

6. Þfir lífdaga höttast haf, Í hefn dauðans
þeir komast af, Þeyðir frá allri sít og sekt, Þyrgja
stulum þá ekki frekt.

7. Þvottann strúða við Herrans hlid Hafa þeir
nú og þálma við, Þorgar klæði ei sómir þá Þyrrir
svoddanu menn að taka uppá.

8. Þú hefur þeirra augna tár Af þurkad
Drottins hendin klár, Þambssins stóli þeir lifa hjá,
Þjómandi þyngja glória.

9. Þúskyns hljóðfæri hljóma þar, Þorpur stá-
andi gulligar, Þjá englum Guðs sér una þeir, Eðfi
stulum þá gráta meir.

10. Þáttu þér ekki greimjast gæð, Guð þó taki
hvað hefur ofs léd, Ef þú misðir þinn ástæraun,
Þinn elstara snart finnur hann.

11. Þlít það ei þó aðstíðid, Athuga framar
samfoæmid, Þem eptir kémur eyðist þó, Í and-
varalaufri sælu og ró.

12. Þndlát sitt virðir ábatann, Upprisunni fá
trúa kann, Þverrar smindan aughlós er, Eðlis
skapning í heimi hér.

13. Eyðist heimð ljós að aptni dags, Upprennur þó að morgni strax, Grasíð víðnar þá vetrar að, A vorinu aptur blómgastr þad.

14. Af eikum falla ávertir, Aptur þó vara blómligir, Og ef sæðid skal frjófgun fál, Þyrst í jerdunni rotua má.

15. Þá Phænix hefur æfi endt, Í eigin hreidri sig sjálfann brennt, Af öflu kviknar aptur þar Ungur með fjadrir gulligar.

16. Svo endurnýast allskonar, Eigin foreyðslu þad sem bar, Aldrei stýldi neinn efa þá Upprisu holdfins dómssdag á.

17. Þú meintir kann fle ment og fé, Meðast hefði þinn ástæri, Í Guds ríki audugur hann, Alla speki vel stynja kann.

18. Hæðsta tign þó hér hefði gíft, Í himnaríki er betri víst, Drottinn hefur svo þóðnast þad, Þinn vilji skal þar hnegjast að.

19. O, Drottinn! Þú tókst aptur nú Eign þína, sem mér léðir þú, Þitt nafn, heilagi Herra klár! Hæðst fé lofad um eyðif ár! Amen!

45. Sálmur,

Um hann síðasta dóm.

Lag: Tal af öfö, Fadir!

Þá Kristur kemur, Róngur réttæmur, Allt augljóst verður, Orð, hurun og gjörðir, Alla uppvekur, Er þeim hefnd = frekur, Sem dóms er sekur.

2. A allar síður Dgn þeim ofbýður, Undir eldgangur, Yfir Gud strángur, Samvitðan færir, Satan ákærir, Synd fríðtjón færir.

3. Hvar mun þá hæli, Herra minn sæli? Eg veit mig argann Unnid hafa glæp margann, Eg óttafst dóminn, Uti er tíminn, En eyllíð kominn.

4. Her himins hjadnar, Hrynur og bráðnar, Sig samann lyfnar, Sól roðnar, túngl blífnar, Þín verk ei þorðu Þig sjá í dýrðu, Er eckert illt gjörðu.

5. Eg aumur madur, Of mjeg saurgadur, Hvar mun þá þora Þig reidann að heyrar? Hvert má helzt flýa? Hvar skal þá segja? Hver veit að vægja.

6. Þú Herrann hyri! Hæðsti dómari! Mér munt ei myja, Má eg því til þín flýa, Þú þoldir dauða, Þinna svo fauda Bættir þol nauda.

7. Þig son sinn seudi, Sínni af hendi, Fadirinn fríði, Að fríðkaupa lýði, Er því ógladur, Ef nokkur madur Tímst tapadur.

8. Bist vill hann eigi, Eg vesæll deyí, Herra! Það heyrðu, Hans vilja fullgjörðu, Lát ei erfð þína Eyllíð þol þína, Numka ond mína!

9. Lægd legmáls frekann Þýsir mig sekann, Þinn munnur medann Mig kallar bleðsáðann, Það má mér meira, Mun eg þó heyrar Fríðar þóð fleira.

10. Eg er óhræddur, É þér náð-gæddur, Þó óvinir allir Yfir mér hefnd kalli, Þú fríðar-fórnsin! Frelsar þín börnin, Þor heill og vornin!

11. Þú Herra hlýðinn Helgadir lýðinn, Létst lífíð æða Til lausnar ofs útblæða, Veit vægd í

dómi, Þor bróðir frómi! Þitt hæðst lof hljómi!
Amen!

46. Sálmur.

Um það, hverninn manni skal lánga eptir
eyklífu lífi.

Lag: Þá linnir hér mín líkams víst.

Ei máttu, sál mín! elska dætt Ds=fallvalt lífid þetta,
Med helgri girnd í hæðir hátt Heldur skalt þér upp=
létta, Þar er æska en elli sízt, Enginn daudi, og
lífid víst, Dg ángurlaus unun rétta.

2. Utvaldir skína eins og sól, Englum Guds
næsta lífir, Dsjúkir hafa eyklíft skjól, Allskyns nægd
mettast slíkir, Drottinn Gud fullur dásemdar Dryð=
jar þá straumum vellystar, Inbyrðis elsku-ríkir.

3. Eyklíf gæði eru svo stór, Enginn kann þau
að mæla, Dg svo dýrmæt, að engum fór Uttala
né nóg hæla, Dvellt heilbrygði æ er þar, Unun og
nægd Guds vellystar, Dg frábær fagnadar sæla.

4. Svo góður hlutur enginn er, Sem einn Gud
himna hæða, Inndæli mest þá alla stór, Sem eign=
ast hann og vidræða, Ds í honum og hann í os,
Hýrann sjáum það gleði hnos, Er rótin allra
gæða.

5. Jerúsalem þar uppi er, Eðlert musteri hef=
ur Med hendum gjört, né sól þar sér, Sízt túngls
þar þersin krefur, Hennar musteri og byrti best
Er blessaður Gud, sem ljómar mest, Dg upplýsing
ellum gífur.

6. Eins sem ei heyrdist árar hljóð, Þá upp var verið að smíða Jerúsalem á jörðu stöð, Tífast mun og hinni líða, Þeir andligu steinar eru hér Með oxí mótlætis kantadir, Sem hennar bygging hlýða.

7. Drottningin sú, sem sókti heim Salómon kóng hinn ríka, Er senn fígúra sálum heim, Sem koma í höllu slíka, Gimsteina hver og gullid ber Góðra dygða sem frambí hér, Engla fylgd fær hún líka.

8. Kóngsins spekt hana furðar frekt, Og fjeldsann dýrstu rétta, Dýrmæt klæði sem mestu mekt, Og musterið prýði setta, Í forundran svo segir sú, Stízt var þess von með minni trú, Gæti eg gripid þetta.

9. Hér máttu, sál mín! heyra og sjá, Hvað Drottinn vill þér veita, Ef þú girnist hans húsum ná, Heilagliga staltt breyta, Andligs góða ef væntir víst, Beraldar gæðum ættir stízt Með ákæfd eptir leita.

10. Ef þú girnist að aubnist þér Af líffins tré þig metta, Náðu Christo í heimi hér, Grein trú má orka þetta, Inn í Guds hús kann ekki ná Stuft, manndráp, heipt, lygi, þrá, Né fánýt girnd féðráttar.

11. Heilög þrenning! með hollri náð Hjartad mitt virdstu byggja, A mér hafðu allt eignar ráð, Aldrei lát mig þig stýggja, Gef mér hér smækka farsæld fyrst, Fyll mig síðar þíns húss vellyst, Svo meigi eg hér lof til leggja.

47. Sálmur.

Um þá farsæld, þegar maður fær að sjá
og skoda Gud í eyðlu lífi.

Lag: Ad yðla gott með æru.

D, Drottinn alls valdandi! Eg vil gjarnann til
þín ná, A lifandi nianna landi Lát mig nægd þíns
góða sjá, Nær eg þig Næ að finna, Neidar stíg
Mun þá linna, Þaugar mig Heim til húsa þinna.

2. D! þann fögnud frábæra, Fögnud allann
sem gnæfir, Nær minn auðnast sú æra, Ad sjá Gud
minn sem býr í þér? Þíns húss sjá Sælu rétta
Svanga má dryckja og metta, Er þér hjá Eyðlu
lífs uppspretta.

3. D! þú líf æstíliga, D! þú blesud farsæld
blíð, Þar heilög þrenning hæga Hjartans girnd
fyllir alltid, Ad líta Krist, Þjómann hjarta, Þ líf-
sins víst Hjá honum starta, Gnæfir mest Girnd
alla vors hjarta.

4. D, Jesú! elskan blíða, Edla bidill; sál-
ar mín, Nær ætlar þú inuleida, Þ þín kóngs sal
brúdi þín? Hvað vantar Þ essu hellum? Eski þar
Né hætt við fellum, Gud er þar Sjálfur allstí ellum.

5. Er þar Gud allra besti, Augum vorum þrýði
ný, Þunangs seimur sætasti, Saungur fagur
eyrum í, Balsam fær, Best sem starta, Blómstur
flær, Mjúk að snerta, Hver þar fær, Hvað hans
girnist hjarta.

6. D! dáfríða ásjónu, D! sæta roddu Lausn-

arans, Dyrðar frjndur fórónu, Nær draup náð af
verum hans, Fyrst hann er Allt í öllum, Upp-
lýser, Varnar fellum, Fridinn tér Konum jafnt sem
föllum.

7. Gud er sá ljófsins ljómi, Ljós í hverjum
sjáum vér, Það er vor sæmd og sómi, Ad sjá hann
í sjálfum sér, Loftar mann Líf indæla, Lofa hann,
Dg við mæla, Aldrei kann Ad úttalast sú sæla.

8. D! farsæl borgin besta, Blessud heillin
uppi þar, Heimili heilagasta Háleitrar Guds þrenn-
ingar, Nær mun ný Náð sú gleðja, Nái eg frí Mig
þar sedja, Dg Gudi í Gud sjálfann tilbidja.

9. Nær mun sú sólin renna, Sem uppljómar
þessa borg? Nær mun eg fá að finna Fagnud þann
ei snertir sorg? Sæla mín! Sjá þau mæti, Sæl þú
stín Í eptirlæti, Arfleifd þín, Er Gud Drottinn
fæti.

10. Þér lífum Gudi lífanda, Líka erum kyrkja
hans, Þér eigum hann hér í anda, En þar að
raun rétt til fanns, Sælu að Sjá margfalda, Sam-
astad Líffins halda, Gefi oss það, Gud um aldir
alda! Amen!

48. Sálmur.

Um það allra astúðligasta samlag, sem vér klumum
hafa við heilaga engla í cylífu lífi.

Lag: Mikilli farsæld mætir sá.

Cylist lífið er æstíligt, Eðli neirn giptist þá, Engl-

um lífir í aðstu mekt, Eigum vér Gud að sjá, Þitfa,
tign, dýrd og virðing manns Þegsamlig mjög þá
er, Svo aldrei kunni hjartad hans Hana að skynja
hér, Innðælid er það allra mest, Auglit Drottins að
skoda best, Alla blesun það undir býr, Alla heill, dýrd
og náð, Allt eptirlæti að ofi snýr, Allt batnar þá
vort ráð, Allt andstreymid svo á burt flýr, Aldrei
snertir ofi það.

2. Ei er farfældar frammar von, Enn fridann
Gud að sjá, Þessi hin fagra fridar sjón Þyllir girnd
alla þá, Engla umgeingni odlumst þó, Afstúðlig
verdur sú, Samlífir þeim í sælu og ró, Sannheil-
agri eun nú, Hvítum strúda svo færdumst vær, Skín-
andi Lambsins stóli nær, Syndanna flitum færdir
af, Frílíga lofum þann, Hjálpræðis flædid gott ofi
gaf, Gledjandi réttlátann, Þakni sá upp í syndum
svaf, Sjái dýrdar ljómann!

3. Enginn áreitir annann þar, Enginn kann
reidast þá, Ei er þar brunnur illgjordar, Enginn
metnadar þrá, Engin mótlætling, eynd né fár,
Ydrunar tár ei nein, Ei heldur daudlig synda sár
Sálum vinna þar mein, Húngur og þorsti þorfinn
er, Af Herrans elstu mettumst vér, Utvalda Drottins
aldrei þá Of-hiti skada kann, Þfir þeim heldur
hendi sá, Himnestann byggir rann, Af lífi þeirra
sem ljómar á, Þifandi vatn framm rann.

4. Utvöldum Guds svo gledjisti géd, Gesta-bod
er tilreidt, Klára vín, feiti, mergur með, Mun þar
til rétta veitt, Svoddan veitslu vér sitjum að

Sælið um eyðif ár, Og lof þungjandi þöðum þad, Þá verður gleðin klár, Alt mun þetta þá uppfyllast, Sænda og sannleik fullkomnast, Eftir og andi Guds orðid er, Ötti dauðans þá stífr, Hann ver svelgður í sigur hér; Sjá hans broddur er rífr, Öll vor augna tár af þerrir, Angri í gléði snýr.

5. Hrygðarlaus gleði hljómar þá, Heilsa móttæktis frí, Eftir án mæðu, ljós ei fá Þystigardi-heim í, Aldreigi fóltnar elskan þar, Aldreigi gleðin döltn, Enginn maður þar andvarpar, Engvann snertir þar þín, Undis hægð er þar ellum téd, Andvaralausri sælu með, Andvaralaus hin rétta ró, Rósamlig unun mest, Ununarsamlig farsæl fró, Farsæl eyðifðin best, Eyðifðrenningar eining þó, Eining guðdóms þar sést.

6. Upp upp, mín sál! athuga nú Öru og vegsæmd þá, Sem okkur er víð þá ég og þú Örum Guds stóli hjá, Öðlar vandræðis engil þann, Öf hér nú stýður við, Þá munum gjörta þekja hann, Önn þurfum hans eðli líð, Öf þá samkvæmis unun stór, Östfinandi í dýrðar fótr, Ö, Jesú! kom og ei við tes, Önnleidd í sælu þá, Ö, Jesú! kom og gleði gef, Guds húsum lát of ná, Ö, Jesú! þig fyrir utan ef Um eyðifð gef of að sjá! Amen!

49. Sálur.

Um þær feikna kvalir, sem þeir fordæmdu verða
ad líða í helvíti.

Lag: Gud of lærdóm sinn ljófsann gaf.

Hver kristin sál þad hugleiddi, Hvar vítið þítt

bitrar sé, Evo stendur betur syndum mót, Segjandi
opt af hjartaus rót, I frá andar deyd ofþ bevari Gud.

2. I helvíti er alls ills nægd, A öllu góðu mesta
óhægd, Dæriligur hiti hnár, Heljar nístandi grimd-
in sár, I frá andar deyd ofþ bevari Gud.

3. Myrkur og svæla sífeldlig, Sorg og djöfla
mynd ófrín mjög, Öp og hlfranir eyllis veins, And-
stryggillig lykt brennisteins, I frá andar deyd ofþ
bevari Gud.

4. Drmur samvitsku etandi, Ötti, þurkur,
fveingd, harmkvæli, Öfund, hatur, vil, erbyrgd
mest, Engin góð von með heilsu brest, I frá andar
deyd ofþ bevari Gud.

5. Eól og túngl enginn sjá þar kann, Sízt af
öllu þó Gud sjálfann, Sú litla skima eldi af Engva
hug-hægd fordæmdum gáf, I frá andar deyd ofþ
bevari Gud.

6. Maginn í húngri mæðist mest, Munnur af
þorsta þínist vest, Elds loginn verkar öp og fvein,
Tunnlæfist hann í merg og bein, I frá andar deyd
ofþ bevari Gud.

7. Af einum neysta í eyndar glób, Slíðanligri
þína stób, En þó kvinnu hér kynni sár Kvælja jóð-
sótt um þúsund ár, I frá andar deyd ofþ bevari Gud.

8. Sælgæti els og matar mest, Margur af
hverju hélt sig best, Hugfrói þeim það enginn er,
Ei fá vatns drópa að svala sér, I frá andar deyd
ofþ bevari Gud.

9. Dyrmaet flæði og metord með Minnst kunna

Þá að hugga gæð, Skæddir stómm um eyllif ár,
Engin vegfemd til boda stár, É frá andar deyð
ofs bevari Gud.

10. Audur stóðar þá ekki þar, Allir jafnsnaub-
ir finnast þar, Guðs blíða auglit aldrei sjá, Öllu
þýngra það liggur á, É frá andar deyð ofs bevari Gud.

11. Kvala elbinn um eyllif ár Uppblæs Guðs
reidi stórmur hár, Samvitsku ormur innra slær,
Ytra djöflanna grimd frábær, É frá andar deyð
ofs bevari Gud.

12. Hata fordæmdir hver annann, Hata þeir lífa
Gud sjálfann, Hata þeir engla heilaga, Hata þeir alla
útvalda, É frá andar deyð ofs bevari Gud.

13. Öll óluða, sem innast má, Öll slæst í eitt
og plágar þá, Alla varir það eyllif þó, Aldrei finn-
andi vægd né ró, É frá andar deyð ofs bevari Gud.

14. Minnsta þorn þá af minnstu þvöl Er mik-
lu þýngra enn allt heims þol, Og þó að Adams
arfarnir Allir skipti því jafnt með sér, É frá and-
ar deyð ofs bevari Gud.

15. O, Drottinn! gef ofs ellum það, Að
þeinkja svo um kvala stad, Að þágang komumst
aldrei vér, É varfærni framgaungum hér, É frá allri
neyð ofs til lífs innleid!

50. Sálmur.

Um það, hverninn eyllifiga munu vara þær
helvítinu kvalir.

Lag: Missuna þú mér, mildi Gud!

Ef þú, Kristin sál! athugar, Að þessirnar Eyllifar

eiga að vera, Því betur lærir þar af þú Að þeinkja nú, Hvað þúngt sé þar að vera, Helvíti heitt Huggun fær eydt, Það bitra bál, Brennandi sál, Alla tíð á að vara.

2. Fordæmdra líf í eldi þá Er daudi sá, Wer yfir hángandi, Þeirra daudi líf einninn er, Sem aldrei þver, Í kvælum ósegjandi, Brenni-bæðlar Prentast síft þar, Múandi kvæl, Öfan á bol, Med allskyns eynd og grandí.

3. Hvað er það mann kann þýngra að þjá, Enn það sízt sá, Er hann mest eptir lángr? Enn hitt umbera verður víst, Sem vildi sízt, Plágr og píslir strángar, Mlýktad er, Að sá sem hér Elsyndga vann, Sárt hefnda bann Ei skuli af honum gánga.

4. Tapadir safna syndum sér, Um alla hér Eyllifdar æfi sína, Um Guðs eyllifð þeir þvingast því Þeim píslum í, Sem aldrei eiga að dvína, Hans gæstu Gæð, Og mistun með, Utslektu þeir Í sér því meir, Kvælur þá kvæl og pína.

5. Þeir elskudu að óþarfann, Öf-fallvaltann, Bælyst og virðing bæði, Himneskum féssjóð sinnu sízt, Sem er Guð víst, Ei girntust andlig gæði, Skamvinn lífs lyst Leidist þeim sízt, Þrapandi því Helvitíð í, Eyllísa eynd og mæði.

6. D! þú eyllifð óendannlig! Enginn kann þig Ut sjá né nóg að grunda, D! hvað mikíð þú eykur á Alla písl þá, Tapada hlýtur henda? Nær ára stund, Ötal þúsund, Umleidd óhast, Önnur byrjast, Övo gengur án alls enda.

7. D, þú eyllifð, ó, eyllifð þú! Ein ertu sú,

Sem mest kann mein að vinna, Fordæmdra písl er þungbær þá, Því heita má Bitur og beist að finna, Þó þýngri er, Því margfeld stér, Allra þýngst þó, Það undir bjó, Að hún stal aldrei linna.

8. D, þú daudi! sem aldrei deyr, Ending þín er, A ný þig uppþyrjandi, Daudann girnast fordæmdir fá, Þyrst hann þá, Eft trú eg langt frá standi, Kunt hel það er, Sem aldrei hver, Og Eft því Að lifa í, Sem alltid er deyandi.

9. D, þú banvæna auma líf! Ef þú ert líf, Því villtu þá svo deyða? D, þú lifanda auma hel! Ef þú ert hel, Því villt ei lífs eynd eyða? D, eyllif tíð! Illum mjög stríð, Að þeinkja til þín, Er þýngri þín, Enn annað allt sem líða.

10. D, sál mín! sál mín! Sjá að þér, Sárheit písl er, Dýr er það athugandi, Náðar-tímanum gíf að gaum, Gjør yðran aum, Eynd slík svo aldrei grandí, Sá syndum sér Safnar tíðt þér, Þess meira bál Brennir hans sál, Elds mat svo áleggjandi.

11. D, Drottinn Jesús! Herra þýr, Í hæðum þýr, Eynda bótin sanna, Fullu borgandi fyrir of, Festur á kross, Eft, heill og lausnir manna, Þýfur líkn sýn, Þess of frá þín, Illt andar bol, Eyllifa fvol Þess láttu aldrei kanna.

12. D, þú rétt nefndi góði Gud! Sem glotudum lýð Sendir þinn Son í heiminn, Þess að leyfa frá andar deyð, Og allri neyð, Sé þér dýrd sögd og framin! Og þér, Jesús! Sem frelstir súð, Guds Anda með Gefgun sé téd, Um aldir alda, Amen!

